
Shri Shiva Mahapurana 1 vidyeshvarasaMhitA

श्रीशिवमहापुराणम् १ विद्येश्वरसंहिता

Document Information

Text title : Shivapurana 1 vidyeshvarasaMhitA

File name : shivapurANam1vidyeshvarasaMhitA.itx

Category : shiva, purANa, shivapurANa

Location : doc_purana

Proofread by : Revathy Rajaraman and team members Uma Mahesh, Jayalakshmi Jayaraman, Malati Shekar, Meenakshi Premanand, Lata Murali, Sornavalli K, K C Swaminathan, Gayathri Veda

Latest update : January 23, 2026

Send corrections to : [sanskrit at cheerful dot c om](mailto:sanskrit@cheerful dot c om)

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

January 31, 2026

sanskritdocuments.org

श्रीशिवमहापुराणम् १ विद्येश्वरसंहिता

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥ विद्येश्वरसंहिता

१.१. प्रथमोऽध्यायः । मुनिप्रश्नोत्तरवार्णनम् ।

आद्यन्तमङ्गलमजातसमानभाव-

मार्यं तमीशमजरामरमात्मदेवम् ।

पञ्चाननं प्रबलपञ्चविनोदशीलं

सम्भावये मनसि शङ्करमम्बिकेशम् ॥ १ ॥

व्यास उवाच ।

धर्मक्षेत्रे महाक्षेत्रे गङ्गाकालिन्दिसङ्गमे ।

प्रयागे परमे पुण्ये ब्रह्मलोकस्थ वर्त्मनि ॥ १ ॥

मुनयः शंसितात्मानः सत्यव्रतपरायणाः ।

महौजसो महाभागा महासत्रं वितेनिरे ॥ २ ॥

तत्र सत्रं समाकर्ण्य व्यासशिष्यो महामुनिः ।

आजगाम मुनीन् द्रष्टुं सूतः पौराणिकोत्तमः ॥ ३ ॥

तं दृष्ट्वा सूतमायान्तं उर्षिता मुनयस्तदा ।

येतसा सुप्रसन्नेन पूज्जं यकुर्यथाविधि ॥ ४ ॥

ततो विनयसंयुक्ताः प्रोथुः साञ्जलयश्च ते ।

सुप्रसन्ना महात्मानः स्तुतिं कृत्वा यथाविधि ॥ ५ ॥

रोमदर्षणं सर्वज्ञं भवान् वै भाग्यगौरवात् ।

पुराणविद्यामभिलां व्यासात् प्रत्यर्थमीयिवान् ॥ ६ ॥

तस्मादाश्चर्यभूतानां कथानां त्वं हि भाजनम् ।

रत्नानामुरुसाराणां रत्नाकर एवार्णवः ॥ ७ ॥
 यथ्य भूतं य भव्यं य यथ्यान्यद्भस्तु वर्तते ।
 न त्वयाविदितं किञ्चित् त्रिषु लोकेषु विद्यते ॥ ८ ॥
 त्वं मद्दिष्टवशादस्य दर्शनार्थमिडागतः ।
 कुर्वन् किमपि नः श्रेयो न वृथागन्तुमर्हसि ॥ ९ ॥
 तत्त्वं श्रुतं स्म नः सर्वं पूर्वमेव शुभाशुभम् ।
 न तृप्तिमधिगच्छामः श्रवणोच्छा मुहुर्मुहुः ॥ १० ॥
 धेदानीमेकमेवास्ति श्रोतव्यं सूत सन्मते ।
 तद्गुणस्यमपि भ्रूळि यद्वि तेऽनुग्रहो भवेत् ॥ ११ ॥
 प्राप्ते कलियुगे धीरे नराः पुण्यविवर्जिताः ।
 दुराचाररताः सर्वे सत्यवार्तापराङ्मुखाः ॥ १२ ॥
 परापवादनिरताः परद्रव्याभिलाषिणः ।
 परस्त्रीसक्तमनसाः परहिंसापरायणाः ॥ १३ ॥
 देहात्मदृष्टयो मूढा नास्तिकाः पशुबुद्ध्यः ।
 मातृपितृकुतुम्बेषाः स्त्रीदेवाः कामकिङ्कराः ॥ १४ ॥
 विप्रा लोभग्रहग्रस्ता वेदविह्वलयजिनः ।
 धनार्जनार्थमभ्यस्तविधा मदविमोहिताः ॥ १५ ॥
 त्यक्तस्वजातिकर्माणः प्रायशः परवञ्चकाः ।
 त्रिकालसन्ध्या लीना ब्रह्मभोधविवर्जिताः ॥ १६ ॥
 अदयाः पण्डितम्मन्याः स्वाचारव्रतलोपकाः ।
 कृष्युद्यमरताः क्रूरस्वभावा मलिनाशयाः ॥ १७ ॥
 क्षत्रियाश्च तथा सर्वे स्वधर्मत्यागशीलिनः ।
 असत्सङ्गाः पापरता व्यभियारपरायणाः ॥ १८ ॥
 अशूरा अरण्यप्रीताः पलायनपरायणाः ।
 कुयौरवृत्तयः शूद्राः कामकिङ्करयेतसः ॥ १९ ॥
 शस्त्रास्त्रविधया लीना धेनुविप्रावनोज्जिताः ।
 शरण्यावनलीनाश्च कामिन्यूतिभृगाः सदा ॥ २० ॥

प्रजापालनसध्दर्मविडीना भोगतत्पराः ।
 प्रजासंछारका दृष्टा ज्वलितसाकरा मुदा ॥ २१ ॥
 वैश्याः संस्कारडीनास्ते स्वधर्मत्यागशीलिनः ।
 कुपथाः स्वार्जनरतास्तुलाकर्मकुपृत्तयः ॥ २२ ॥
 गुरुद्वेवद्विजातीनां भक्तिडीनाः कुबुद्ध्यः ।
 अलोहितद्विजाः प्रायः कृपाणां बध्दमुष्टयः ॥ २३ ॥
 कामिनीजरभावेषु सुरता मलिनाशयाः ।
 लोभमोहवियेतस्काः पूर्तादिषु वृषोर्जिताः ॥ २४ ॥
 तद्गच्छूद्राश्च ये केचिद् ब्रह्मणायारतत्पराः ।
 उज्ज्वलाकृतयो मूढाः स्वधर्मत्यागशीलिनः ॥ २५ ॥
 कर्तारस्तपसां भूयो द्विजतेजोऽपछारकाः ।
 शिश्चल्पमृत्युकाराश्च मन्त्रोच्चारपरायणाः ॥ २६ ॥
 शालग्रामशिलादीनां पूजका लोभतत्पराः ।
 प्रतिकूलविचारश्च कुटिला द्विजदूषकाः ॥ २७ ॥
 धनवन्तः कुकर्माणो विधावन्तो विवादिनः ।
 आप्यानोपासनाधर्मवक्तारो धर्मलोपकाः ॥ २८ ॥
 सुभूपाकृतयो दम्भाः सुदातारो मडामदाः ।
 विप्रादीन् सेवकान् मत्वा मन्यमाना निजं प्रभुम् ॥ २९ ॥
 स्वधर्मरहिता मूढाः सङ्गराः क्रूरबुद्ध्यः ।
 मडाभिमानिनो नित्यं चतुर्वर्णविलोपकाः ॥ ३० ॥
 सुकुलीनात्रिजान् मत्वा चतुर्वर्णोर्विवर्तनाः ।
 सर्ववर्णभ्रष्टकराः मूढाः सत्कर्मकारिणः ॥ ३१ ॥
 स्त्रियश्च प्रायशो भ्रष्टा भर्त्रवज्ञानकारिकाः ।
 श्वशुरद्रोहकारिण्यो निर्भया मलिनाशनाः ॥ ३२ ॥
 कुडावभावनिरताः कुशीलाः स्मरविह्वलाः ।
 जारसङ्गरता नित्यं स्वस्वामिविमुष्पास्तथा ॥ ३३ ॥
 तनया मातृपित्रोश्च भक्तिडीना दुराशयाः ।
 अविद्यापाठका नित्यं रोगग्रसितद्वेढकाः ॥ ३४ ॥

अतेषां नष्टभुङ्गीनां स्वधर्मत्यागशीलिनाम् ।
परलोकैऽपीड लोके कथं सूत गतिर्भवेत् ॥ ३५ ॥

एति चिन्ताकुलं चित्तं जायते सततं छि नः ।
परोपकारसदृशो नास्ति धर्मोऽपरः भवतु ॥ ३६ ॥

लघूपायेन येनैषां भवेत् सद्योऽघनाशनम् ।
सर्वसिद्धान्तवित्त्वं छि कृपया तद्द्रदाधुना ॥ ३७ ॥

व्यास उवाच ।
एत्याकर्ण्य वयस्तेषां मुनीनां भावितात्मनाम् ।
मनसा शङ्करं स्मृत्वा सूतः प्रोवाच तान् मुनीन् ॥ ३८ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे प्रथमायां विधेश्वरसंछितायां मुनिप्रश्नवर्णनं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १.१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरेशङ्कराभ्यां नमः ॥

विधेश्वरसंछिता

१.२. द्वितीयोऽध्यायः । मुनिप्रश्नानामुत्तराणि ।

सूत उवाच ।
साधु पृष्टं साधवो वस्त्रैलोक्यदितकारकम् ।
गुरुं स्मृत्वा भवत्स्नेहाद्द्रक्ष्ये तच्छृणुतादरात् ॥ १ ॥

वेदान्तसारसर्वस्वं पुराणं शैवमुत्तमम् ।
सर्वाद्यौघोद्भ्रारकरं परत्र परमार्थदम् ॥ २ ॥

कलिकल्मषविध्वंसि यस्मिञ्छिवयशः परम् ।
विजृम्भते सदा विप्राश्चतुर्वर्गकृत्वप्रदम् ॥ ३ ॥

तस्याध्ययनमात्रेण पुराणस्य द्विजोत्तमाः ।
सर्वोत्तमस्य शैवस्य ते यास्यन्ति सुसद्गतिम् ॥ ४ ॥

तावद्विजृम्भते पापं ब्रह्मलत्यापुरस्सरम् ।
यावच्छिवपुराणं छि नोदेष्यति जगत्यधो ॥ ५ ॥

तावत्कलिमलोत्पाताः सञ्चरिष्यन्ति निर्भयाः ।

यावच्छिवपुराणं छि नोदेष्यति जगत्यहो ॥ ६ ॥
तावत्सर्वाणि शास्त्राणि विवदन्ते परस्परम् ।
यावच्छिवपुराणं छि नोदेष्यति जगत्यहो ॥ ७ ॥
तावत्स्वर्गपुं दृर्भोधं शिवस्य मलतामपि ।
यावच्छिवपुराणं छि नोदेष्यति जगत्यहो ॥ ८ ॥
तावद्यमभटाः क्रूराः सञ्चरिष्यन्ति निर्भयाः ।
यावच्छिवपुराणं छि नोदेष्यति जगत्यहो ॥ ९ ॥
तावत्सर्वपुराणानि प्रगर्जन्ति महीतले ।
यावच्छिवपुराणं छि नोदेष्यति जगत्यहो ॥ १० ॥
तावत्सर्वाणि तीर्थानि विवदन्ते महीतले ।
यावच्छिवपुराणं छि नोदेष्यति जगत्यहो ॥ ११ ॥
तावत्सर्वे मुदा मन्त्रा विवदन्ते महीतले ।
यावच्छिवपुराणं छि नोदेष्यति महीतले ॥ १२ ॥
तावत्सर्वाणि क्षेत्राणि विवदन्ते महीतले ।
यावच्छिवपुराणं छि नोदेष्यति महीतले ॥ १३ ॥
तावत्सर्वाणि पीठानि विवदन्ते महीतले ।
यावच्छिवपुराणं छि नोदेष्यति महीतले ॥ १४ ॥
तावत्सर्वाणि दानानि विवदन्ते महीतले ।
यावच्छिवपुराणं छि नोदेष्यति महीतले ॥ १५ ॥
तावत्सर्वे य ते देवा विवदन्ते महीतले ।
यावच्छिवपुराणं छि नोदेष्यति महीतले ॥ १६ ॥
तावत्सर्वे य सिद्धान्ता विवदन्ते महीतले ।
यावच्छिवपुराणं छि नोदेष्यति महीतले ॥ १७ ॥
अस्य शैवपुराणस्य कीर्तनश्रवणाद् द्विजः ।
हृलं वक्तुं न शक्नोमि कात्स्न्येन मुनिसत्तमाः ॥ १८ ॥
तथापि तस्य महात्स्यं वक्ष्ये किञ्चित्तु वोऽनघाः ।
चित्तमाधाय शृणुत व्यासेनोक्तं पुरा मम ॥ १९ ॥

अेतच्छिवपुराणं छि श्लोकं श्लोकार्धमेव य ।
 यः पठेद्भक्तिसंयुक्तः स पापान्मुच्यते क्षणात् ॥ २० ॥
 अेतच्छिवपुराणं छि यः प्रत्युभतन्द्भितः ।
 यथाशक्ति पठेद् भक्त्या स शुचन्मुक्त उच्यते ॥ २१ ॥
 अेतच्छिवपुराणं छि यो भक्त्यार्थयते सदा ।
 दिने दिनेऽश्वमेधस्य हृलं प्राप्नोत्यसंशयम् ॥ २२ ॥
 अेतच्छिवपुराणं यः साधारणपद्येच्छया ।
 अन्यतः शृणुयात् सोऽपि भक्तो मुच्येत पातकात् ॥ २३ ॥
 अेतच्छिवपुराणं यो नमस्कुर्याददूरतः ।
 सर्वदेवार्थनहृलं स प्राप्नोति न संशयः ॥ २४ ॥
 अेतच्छिवपुराणं वै लिभित्वा पुस्तकं स्वयम् ।
 यो दद्याच्छिवभक्तेभ्यस्तस्य पुण्यहृलं शृणु ॥ २५ ॥
 अधीतेषु य शास्त्रेषु वेदेषु व्याकृतेषु य ।
 यत्हृलं दुर्लभं लोके तत्हृलं तस्य सम्भवेत् ॥ २६ ॥
 अेतच्छिवपुराणं छि यतुर्दृश्यामुपोषितः ।
 शिवभक्तसभायां यो व्याकरोति स उत्तमः ॥ २७ ॥
 प्रत्यक्षरं तु गायत्रीपुरश्चर्याहृलं लभेत् ।
 षड् भुक्त्वाभिलान् कामानन्ते निर्वाणतां व्रजेत् ॥ २८ ॥
 उपोषितश्चतुर्दृश्यां रात्रौ जागरणान्वितः ।
 यः पठेच्छृणुयाद्वापि तस्य पुण्यं वदाम्यहम् ॥ २९ ॥
 कुरुक्षेत्रादिनिभिलपुण्यतीर्थेष्वनेकशः ।
 आत्मतुल्यधनं सूर्यग्रहणो सर्वतोमुभे ॥ ३० ॥
 विप्रेभ्यो व्यासमुप्येभ्यो दत्त्वा यत्हृलमश्रुते ।
 तत्हृलं सम्भवेत्तस्य सत्यं सत्यं न संशयः ॥ ३१ ॥
 अेतच्छिवपुराणं छि गायते योऽप्यहर्निशम् ।
 आज्ञां तस्य प्रतीक्षेरन् देवा षण्द्रपुरोगमाः ॥ ३२ ॥
 अेतच्छिवपुराणं यः पठञ्छृण्वन् छि नित्यशः ।
 यद्यत् करोति सत्कर्म तत्कालिगुणितं भवेत् ॥ ३३ ॥

समाहितः पठेद्यस्तु तत्र श्रीरुद्रसंखिताम् ।
स अहमघ्नोऽपि पूतात्मा त्रिभिरेव दिनैर्भवेत् ॥ ३४ ॥
तां रुद्रसंखितां यस्तु भैरवप्रतिमान्तिडे ।
त्रिः पठेत्प्रत्यहं मौनी स कामान्भिलाँल्लभेत् ॥ ३५ ॥
तां रुद्रसंखितां यस्तु सम्पठेद् वटभिल्वयोः ।
प्रदक्षिणां प्रकुर्वाणो अहमहत्या निवर्तते ॥ ३६ ॥
कैलाससंखिता तत्र ततोऽपि परमा स्मृता ।
अहमस्वरूपिणी साक्षात् प्रणवार्थप्रकाशिका ॥ ३७ ॥
कैलाससंखितायास्तु माहात्म्यं वेत्ति शङ्करः ।
कृत्स्नं तदर्थं व्यासश्च तदर्थं वेद्म्यहं द्विजः ॥ ३८ ॥
तत्र किञ्चित्प्रवक्ष्यामि कृत्स्नं वक्तुं न शक्यते ।
यजृज्ञात्वा तत्क्षणात्लोकश्चित्तशुद्धिमवाप्नुयात् ॥ ३९ ॥
न नाशयति यत्पापं सा रौद्री संखिता द्विजः ।
तत्र पश्याम्यहं लोके मार्गमाणोऽपि सर्वदा ॥ ४० ॥
शिवेनोपनिषत्सिन्धुमन्थनोत्पादितां मुदा ।
कुमारायार्पितां तां वै सुधां पीत्वामरो भवेत् ॥ ४१ ॥
अहमहत्यादिपापानां निष्कृतिं कर्तुमुद्यतः ।
मासमात्रं संखितां तां पठित्वा मुच्यते ततः ॥ ४२ ॥
दुष्प्रतिग्रहदुर्भोज्यदुरालापादिसम्भवम् ।
पापं सकृत् कीर्तनेन संखिता सा विनाशयेत् ॥ ४३ ॥
शिवालये भिल्ववने संखितां तां पठेत् तु यः ।
स यत्कलमवाप्नोति तद्वायोऽपि न गोचरे ॥ ४४ ॥
संखितां तां पठन् भक्त्या यः श्राद्धे भोजयेद् द्विजान् ।
तस्य ये पितरः सर्वे यान्ति शम्भोः परं पदम् ॥ ४५ ॥
यतुर्दृश्यां निराहारो यः पठेत् संखितां य ताम् ।
भिल्वमूले शिवः साक्षात्स देवैश्च प्रपूज्यते ॥ ४६ ॥
अथन्याः संखितास्तत्र सर्वकामकलप्रदाः ।

उभे विशिष्टे विज्ञेये बीवाविज्ञानपूरिते ॥ ४७ ॥

तद्विदं शैवमाभ्यातं पुराणं वेदसम्मितम् ।

निर्मितं तच्छिवेनैव प्रथमं ब्रह्मसम्मितम् ॥ ४८ ॥

विधेशं च तथा रौद्रं वैनायकमथौमिकम् ।

मात्रं रुद्रैकादशकं कैलासं शतरुद्रकम् ॥ ४९ ॥

कोटिरुद्रसदस्राद्यं कोटिरुद्रं तथैव च ।

वायवीयं धर्मसंज्ञं पुराणमिति भेदतः ॥ ५० ॥

संखिता द्वादशमिता महापुण्यतरा मताः ।

तासां सङ्ख्यां ब्रुवे विप्राः शृणुतादरतोऽपिलम् ॥ ५१ ॥

विधेशं दशसादस्रं रुद्रं वैनायकं तथा ।

औमं मातृपुराणाभ्यं प्रत्येकाष्टसदस्रकम् ॥ ५२ ॥

त्रयोदशसदस्रं हि रुद्रैकादशकं द्विजः ।

षट्सदस्रं च कैलासं शतरुद्रं तदर्धकम् ॥ ५३ ॥

कोटिरुद्रं त्रिगुणितमेकादशसदस्रकम् ।

सदस्रकोटिरुद्राभ्यमुदितं ग्रन्थसङ्ख्यया ॥ ५४ ॥

वायवीयं भाष्यिशतं धर्मं रविसदस्रकम् ।

तदेवं लक्षसङ्ख्याकं शैवं सङ्ख्याविभेदतः ॥ ५५ ॥

व्यासेन तत्तु सङ्क्षिप्तं यतुर्विशत्सदस्रकम् ।

शैवं तत्र यतुर्थं वै पुराणं समसंखितम् ॥ ५६ ॥

शिवेन कल्पितं पूर्वं पुराणं ग्रन्थसङ्ख्यया ।

शतकोटिप्रमाणं हि पुरा सृष्टौ सुविस्तृतम् ॥ ५७ ॥

व्यस्तेऽष्टादशधा यैव पुराणे द्वापरादिषु ।

यतुर्लक्षेण सङ्क्षिप्ते कृते द्वैपायनादिभिः ॥ ५८ ॥

प्रोक्तं शिवपुराणं हि यतुर्विशत्सदस्रकम् ।

श्लोकानां सङ्ख्यया समसंखितं ब्रह्मसम्मितम् ॥ ५९ ॥

विधेश्वराभ्या तत्राद्या रौद्री ज्ञेया द्वितीयिका ।

तृतीया शतरुद्राभ्या कोटिरुद्रा यतुर्थिका ॥ ६० ॥

पञ्चमी शैवमौम्याख्या षष्ठी डैलाससंछिका ।
सप्तमी वायवीयाख्या सप्तैवं संछिता मताः ॥ ६१ ॥

ससप्तसंछितं दिव्यं पुराणं शिवसंज्ञकम् ।
वरीवर्ति ब्रह्मतुल्यं सर्वोपरिगतिप्रदम् ॥ ६२ ॥

अेतच्छिवपुराणं छि सप्तसंछितमादरात् ।
परिपूर्णां पठेद्यस्तु स ज्ञान्मुक्त उच्यते ॥ ६३ ॥

श्रुतिस्मृतिपुराणैतिहासागमशतानि च ।
अेतच्छिवपुराणस्य नार्हन्त्यल्पां कलामपि ॥ ६४ ॥

शैवं पुराणममलं शिवकीर्तितं तद्
व्यासेन शैवप्रवणेन च सङ्गृहीतम् ।
सङ्क्षेपतः सकलज्ञानगुणोपकारं
तापत्रयघ्नमतुलं शिवदं सतां छि ॥ ६५ ॥

विकैतवो धर्म एव प्रगीतो
वेदान्तविज्ञानमयः प्रधानः ।
अमत्सरान्तर्भुधवेधवस्तु
सत्त्वममन्त्रौघत्रिवर्गयुक्तम् ॥ ६६ ॥

शैवं पुराणतिलकं भवु सत्पुराणं
वेदान्तवेदविलसत्परवस्तुगीतम् ।
यो वै पठेद्य शृणुयात् परमादरेण
शम्भुप्रियः स छि लभेत् परमां गतिं वै ॥ ६७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे प्रथमायां विद्येश्वरसंछितायां मुनिप्रश्नोत्तरवार्णनं नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ १.२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

विद्येश्वरसंछिता

१.३. तृतीयोऽध्यायः । साध्यसाधनवियारः ।

व्यास उवाच ।

एत्याकर्ण्य वयः सौतं प्रोचुस्ते परमर्षयः ।
वेदान्तसारसर्वस्वं पुराणं श्रावयाद्भुतम् ॥ १ ॥

धति श्रुत्वा मुनीनां स वचनं सुप्रदर्षितः ।
 संस्मरञ्छुङ्करं सूतः प्रोवाच मुनिसत्तमान् ॥ २ ॥
 सूत उवाच ।
 शृण्वन्तु ऋषयः सर्वे स्मृत्वा शिवमनामयम् ।
 पुराणप्रवणं शैवं पुराणं वेदसारजम् ॥ ३ ॥
 यत्र गीतं त्रिकं प्रीत्या भक्तिज्ञानविरागकम् ॥ ४ ॥
 वेदान्तवेधं सद्गस्तु विशेषेण प्रवर्णितम् ॥ ५ ॥
 शृण्वन्तु ऋषयः सर्वे पुराणं वेदसारजम् ।
 पुरा कालेन महता कल्पेऽतीते पुनः पुनः ॥ ६ ॥
 अस्मिन्नुपस्थिते कल्पे प्रवृत्ते सृष्टिकर्मणि ।
 मुनीनां षट्कुलीनानां ब्रुवतामितरेतरम् ॥ ७ ॥
 धदं परमिदं नेति विवादः सुमहान्भूत् ।
 तेऽभिजग्मुर्विधातारं ब्रह्माणं प्रष्टुमव्ययम् ॥ ८ ॥
 वाग्भविंनयगर्भाभिः सर्वे प्राञ्जलयोऽब्रुवन् ।
 त्वं हि सर्वजगद्धाता सर्वकारणकारणम् ॥ ९ ॥
 कः पुमान् सर्वतत्त्वेषु पुराणः परतः परः ।
 ब्रह्मोवाच ।
 यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सः ॥ १० ॥
 यस्मात् सर्वमिदं ब्रह्मविष्णुरुद्रेन्द्रपूर्वकम् ।
 सः स्रुतेन्द्रियैः सर्वैः प्रथमं सम्प्रसूयते ॥ ११ ॥
 अेष देवो महादेवः सर्वज्ञो जगदीश्वरः ।
 अयं तु परथा भक्त्या दृश्यते नान्यथा क्वचित् ॥ १२ ॥
 रुद्रो हरिर्हरश्चैव तथान्ये च सुरेश्वराः ।
 भक्त्या परमया तस्य नित्यं दर्शनकाङ्क्षिणः ॥ १३ ॥
 भङ्गनात्र किमुक्तेन शिवे भक्त्या विमुच्यते ।
 प्रसादादेवताभक्तिः प्रसादो भक्तिसम्भवः ।
 यथेडाङ्कुरतो बीजं बीजतो वा यथाङ्कुरः ॥ १४ ॥

तस्मादीशप्रसादार्थं यूयं गत्वा लुवं द्विजः ।
 दीर्घसत्रं समाकृष्ट्वं यूयं वर्षसहस्रकम् ॥ १५ ॥
 अभुष्यैवाध्वरेशस्य शिवस्यैव प्रसादतः ।
 वेदोक्तविधासारं तु ज्ञायते साध्यसाधनम् ॥ १६ ॥
 मुनयः त्रिभुः ।
 अथ किं परमं साध्यं किं वा तत्साधनं परम् ।
 साधकः कीदृशस्तत्र तद्विदं ब्रूहि तत्त्वतः ॥ १७ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 साध्यं शिवपदप्राप्तिः साधनं तस्य सेवनम् ।
 साधकस्तत्रसादाद्यो नित्यादिकृलनिस्पृहः ॥ १८ ॥
 कर्म कृत्वा तु वेदोक्तं तद्वर्षितमहाकृलम् ।
 परमेशपदप्राप्तिः सालोक्यादिक्रमात्ततः ॥ १९ ॥
 तत्तद्ब्रह्मकृत्तनुसारेण सर्वेषां परमं कृलम् ।
 तत्साधनं बहुविधं साक्षादीशेन बोधितम् ॥ २० ॥
 सङ्क्षिप्य तत्र वः सारं साधनं प्रब्रवीम्यहम् ।
 श्रोत्रेण श्रवणं तस्य वयसा कीर्तनं तथा ॥ २१ ॥
 मनसा मननं तस्य महासाधनमुच्यते ।
 श्रोतव्यः कीर्तितव्यश्च मन्तव्यश्च मधेश्वरः ॥ २२ ॥
 एति श्रुतिः प्रमाणं नः साधनेनामुना परम् ।
 साध्यं प्रजत सर्वार्थसाधनैकपरायणः ॥ २३ ॥
 प्रत्यक्षं यक्षुषा दृष्ट्वा तत्र लोकः प्रवर्तते ।
 अप्रत्यक्षं हि सर्वत्र ज्ञात्वा श्रोत्रेण येष्टते ॥ २४ ॥
 तस्माच्छ्रवणमेवाद्यौ श्रुत्वा गुरुभुभाद् बुधः ।
 ततः संसाधयेदन्यत् कीर्तनं मननं सुधीः ॥ २५ ॥
 क्रमान्मननपर्यन्ते साधनेऽस्मिन् सुसाधिते ।
 शिवयोगो भवेत्तेन सालोक्यादिक्रमाच्छनैः ॥ २६ ॥
 सर्वाङ्गव्याधयः पश्चात् सर्वानन्दश्च लीयते ।
 अब्यासात् क्लेशमेतद् वै पश्चादाद्यन्तमङ्गलम् ॥ २७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे प्रथमायां विद्येश्वरसंहितायां साध्यसाधनविचारं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ १.३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

विद्येश्वरसंहिता

१.४. यतुर्थोऽध्यायः । श्रवणकीर्तननानां श्रेष्ठत्वम् ।

मुनय उचुः ।

मननं कीदृशं ब्रह्मब्रह्मवाणं यापि कीदृशम् ।

कीर्तनं वा कथं तस्य कीर्तयैतद्यथायथम् ॥ १ ॥

ब्रह्मोवाच ।

पूजाजपेशगुणरूपविलासनाम्नां

युक्तिप्रियेण मनसा परिशोधनं यत् ।

तत्सन्ततं मननमीश्वरदृष्टिलभ्यं

सर्वेषु साधनवरेष्वपि मुष्यमुष्यम् ॥ २ ॥

गीतात्मना श्रुतिपदेन च भाषया वा

शम्भुप्रतापगुणरूपविलासनाम्नाम् ।

वाया स्फुटं तु रसवत् स्तवनं यदस्य

तत्कीर्तनं भवति साधनमत्र मध्यम् ॥ ३ ॥

येनापि केन करणेन च शब्दपुञ्जं

यत्र क्वचिच्छिवपरं श्रवणोन्मिद्येण ।

स्त्रीकेलिवद् दृढतरं प्रणिधीयते यत्

तद्वै बुधाः श्रवणमत्र जगत्प्रसिद्धम् ॥ ४ ॥

सत्सङ्गमेन भवति श्रवणं पुरस्तात्

सङ्कीर्तनं पशुपतेरथ तद् दृढं स्यात् ।

सर्वोत्तमं भवति तन्मननं तदन्ते

सर्वं हि सम्भवति शङ्करदृष्टिपाते ॥ ५ ॥

सूत उवाच ।

अस्मिन् साधनमालात्म्ये पुरा वृत्तं मुनीश्वराः ।

युष्मदर्थं प्रवक्ष्यामि शृणुध्वमवधानतः ॥ ६ ॥

पुरा मम गुरुर्व्यासः पराशरमुनेः सुतः ।
 तपश्चत्वारिंशत्संभ्रान्तः सरस्वत्यास्तटे शुभे ॥ ७ ॥
 गच्छन् यद्दृश्यया तत्र विमानेनार्करोचिषा ।
 सनत्कुमारो भगवान् ददर्श मम देशिकम् ॥ ८ ॥
 ध्यानाद्गुह्यः प्रबुद्धोऽसौ ददर्श तमजात्मजम् ।
 प्रक्षिपत्याह संभ्रान्तः परं कौतूहलं मुनिः ॥ ९ ॥
 दत्त्वाहर्षमस्मै प्रददौ देवयोग्यं च विष्टरम् ।
 प्रसन्नः प्राह तं प्रह्वं प्रभुर्गम्भीरया गिरा ॥ १० ॥
 सनत्कुमार उवाच
 सत्यं वस्तु मुने दध्याः साक्षात्करणगोचरः ।
 स शिवोऽथ सहायोऽत्र तपश्चरसि किङ्कृते ॥ ११ ॥
 अवेमुक्तः कुमारैश्च प्रोवाच स्वाशयं मुनिः ।
 धर्मार्थकाममोक्षाश्च वेदमार्गो कृतादराः ॥ १२ ॥
 बहुधा स्थापिता लोके मया त्वत्कृपया तथा ।
 अयं भूतस्य मेऽप्येवं गुरुभूतस्य सर्वतः ॥ १३ ॥
 मुक्तिसाधनकं ज्ञानं नोदिति परमाद्भुतम् ।
 तपश्चरामि मुक्त्यर्थं न जाने तत्र कारणम् ॥ १४ ॥
 इत्थं कुमारो भगवान् व्यासेन मुनिनार्थितः ।
 समर्थः प्राह विप्रेन्द्रा निश्चयं मुक्तिकारणम् ॥ १५ ॥
 श्रवाणं कीर्तनं शम्भोर्मननं च महत्तरम् ।
 त्रयं साधनमुक्तं च विद्यते वेदसम्मतम् ॥ १६ ॥
 पुराहमथ संभ्रान्तो ह्यन्यसाधनसम्भ्रमः ।
 अयत्ने मन्त्रे शैले तपश्चरणमाचरम् ॥ १७ ॥
 शिवाज्ञया ततः प्राप्तो भगवान् नन्दिकेश्वरः ।
 स मे दयालुर्भगवान् सर्वसाक्षी गणेश्वरः ॥ १८ ॥
 उवाच मलयं सस्नेहं मुक्तिसाधनमुत्तमम् ।
 श्रवाणं कीर्तनं शम्भोर्मननं वेदसम्मतम् ॥ १९ ॥
 त्रिकं च साधनं मुक्तेः शिवेन मम भाषितम् ।

श्रवणादितिर्किं ब्रह्मन् कुरुष्वेति मुहुर्मुहुः ॥ २० ॥

श्रेवमुक्त्वा ततो व्यासं सानुगो विधिनन्दनः ।

जगाम स्वविमानेन पदं परमशोभनम् ॥ २१ ॥

श्रेवमुक्तं समासेन पूर्ववृत्तान्तमुत्तमम् ।

ऋषय ऋषुः ।

श्रवणादितित्रयं सूत मुक्त्युपायस्त्वथेरितः ॥ २२ ॥

श्रवणादितिर्केडशक्तः किं कृत्वा मुख्यते जनः ।

अथत्वेनैव मुक्तिः स्यात् कर्मणा केन छेतुना ॥ २३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे प्रथमायां विधेश्वरसंछितायां साध्यसाधनपत्रे यतुर्थोऽध्यायः ॥ १.४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

विधेश्वरसंछिता

१.५. पञ्चमोऽध्यायः । शिवल्लिङ्गमहिमवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

श्रवणादितिर्केडशक्तो लिङ्गं वेदं य शङ्करम् ।

संस्थाप्य नित्यमभ्यर्थ्य तरेत् संसारसागरम् ॥ १ ॥

अपि द्रव्यं वडेदेव यथाबलमवग्ययन् ।

अर्पयेल्लिङ्गवेरार्थमर्थयेदपि सन्ततम् ॥ २ ॥

मण्डपं गोपुरं तीर्थं मठं क्षेत्रं तथोत्सवम् ।

वस्त्रं गन्धं य माल्यं य धूपं दीपं य भक्तितः ॥ ३ ॥

विविधान्नं य नैवेद्यमपूपव्यञ्जनैर्युतम् ।

छत्रं ध्वजं य व्यजनं यामरं यापि साङ्गकम् ॥ ४ ॥

राजोपचारवत् सर्वं धारयेल्लिङ्गवेरयोः ।

प्रदक्षिणां नमस्कारं यथाशक्ति जपं तथा ॥ ५ ॥

आवाहनादि सर्गान्तं नित्यं कुर्यात् सुभक्तितः ।

एत्थमभ्यर्थयन् देवं लिङ्गे वेरे य शङ्करे ॥ ६ ॥

सिद्धिमेति शिवप्रीत्या छित्वापि श्रवणादिकम् ।

लिङ्गवेरार्यनामात्रान्मुक्ताः पुर्वे महाजनाः ॥ ७ ॥

मुनय उच्युः ।

वेरमात्रे तु सर्वत्र पूज्यन्ते देवतागणाः ।

लिङ्गे वेरे य सर्वत्र कथं सम्पूज्यते शिवः ॥ ८ ॥

सूत उवाच ।

अहो मुनीश्वराः पुण्यं प्रश्नमेतन्महाद्भुतम् ।

अत्र वक्ता महादेवो नान्योऽस्ति पुरुषः क्वचित् ॥ ९ ॥

शिवेनोक्तं प्रवक्ष्यामि ह्रमाद् गुरुमुभाय्छुतम् ।

शिवैको ब्रह्मरूपत्वान्निष्कलः परिकीर्तितः ॥ १० ॥

रूपित्वात् सकलस्तद्गतस्मात् सकलनिष्कलः ।

निष्कलत्वान्निराकारं लिङ्गं तस्य समागतम् ॥ ११ ॥

सकलत्वात् तथा वेरं साकारं तस्य सङ्गतम् ।

सकलाकलरूपत्वाद् ब्रह्मशब्दाभिधः परः ॥ १२ ॥

अपि लिङ्गे य वेरे य नित्यमव्यर्थ्यते जनैः ।

अब्रह्मत्वात्तदन्येषां निष्कलत्वं न हि क्वचित् ॥ १३ ॥

तस्मात्ते निष्कले लिङ्गे नाराध्यन्ते सुरेश्वराः ।

अब्रह्मत्वाच्च श्रुवत्वात्तान्ये देवतागणाः ॥ १४ ॥

तूष्णीं सकलमात्रत्वाद्यर्थन्ते वेरमात्रके ।

श्रुवत्वं शङ्करान्येषां ब्रह्मत्वं शङ्करस्य च ॥ १५ ॥

वेदान्तसारसंसिद्धं प्राणवार्थं प्रकाशनात् ।

अेवमेव पुरा पृष्टो मन्त्रे नन्दिकेश्वरः ॥ १६ ॥

सनत्सुमारमुनिना ब्रह्मपुत्रेण धीमता ।

सनत्सुमार उवाच ।

शिवान्यदेवश्यानां सर्वेषामपि सर्वतः ॥ १७ ॥

वेरमात्रं य पूजार्थं श्रुतं दृष्टं य भूरिशः ।

शिवमात्रस्य पूजायां लिङ्गं वेरं य दृश्यते ॥ १८ ॥

अतस्तद् ब्रूहि कल्याण तत्त्वं मे साधुबोधनम् ।

नन्दिकेश्वर उवाच ।

अनुत्तरमिमं प्रश्नं रडस्यं ब्रह्मलक्षणम् ॥ १८ ॥
 कथयामि शिवेनोक्तं भक्तियुक्तस्य तेऽनघ ।
 शिवस्य ब्रह्मरूपत्वान्निष्कलत्वाच्च निष्कलम् ॥ २० ॥
 लिङ्गं तस्यैव पूजायां सर्ववेदेषु सम्मतम् ।
 तस्यैव सकलत्वाच्च तथा सकलनिष्कलम् ॥ २१ ॥
 सकलं च तथा वेदं पूजायां लोकसम्मतम् ।
 शिवान्येषां च श्रुत्वत्वात् सकलत्वाच्च सर्वतः ॥ २२ ॥
 वेरमात्रं च पूजायां सम्मतं वेदनिर्णये ।
 स्वाविर्भावे च देवानां सकलं उपमेव हि ॥ २३ ॥
 शिवस्य लिङ्गं वेदं च दर्शने दृश्यते भ्रु ।
 सनत्कुमार उवाच ।
 उक्तं त्वया महाभाग लिङ्गवेदप्रचारणम् ॥ २४ ॥
 शिवस्य च तदन्येषां विभज्य परमार्थतः ।
 तस्मात्तदेव परमं लिङ्गं वेदादिसम्भवम् ॥ २५ ॥
 श्रोतुमिच्छामि योगीन्द्र लिङ्गाविर्भावलक्षणम् ।
 नन्दिकेश्वर उवाच ।
 शृणु वत्स भवत्प्रीत्या वक्ष्यामि परमार्थतः ॥ २६ ॥
 पुरा कल्पे महाकाले प्रपन्ने लोकविश्रुते ।
 अयुध्येतां महात्मानौ ब्रह्मविष्णु परस्परम् ॥ २७ ॥
 तयोर्मानं निराकर्तुं तन्मध्ये परमेश्वरः ।
 निष्कलस्तम्भरूपेण स्वरूपं समदर्शयत् ॥ २८ ॥
 ततः स्वलिङ्गबिह्वत्वात् स्तम्भतो निष्कलं शिवः ।
 स्वलिङ्गं दर्शयामास जगतां हितकाम्यया ॥ २९ ॥
 तदाप्रभृति लोकेषु निष्कलं लिङ्गमैश्वरम् ।
 सकलं च तथा वेदं शिवस्यैव प्रकल्पितम् ॥ ३० ॥
 शिवान्येषां तु देवानां वेरमात्रं प्रकल्पितम् ।
 तत्तद् वेदं तु देवानां तत्तद्भोगप्रदं शुभम् ।
 शिवस्य लिङ्गवेरत्वं भोगभोगप्रदं शुभम् ॥ ३१ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે પ્રથમાયાં વિદ્યેશ્વરસંહિતાયાં શિવલ્લિંગમહિમવર્ણનં નામ પચ્ચમોઽધ્યાયઃ ॥ ૧.૫ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

વિદ્યેશ્વરસંહિતા

૧.૬. ષષ્ઠોઽધ્યાયઃ । કૈલાસયાત્રાવર્ણનમ્ ।

નન્દિકેશ્વર ઉવાચ ।

પુરા કદાચિદ્યોગીન્દ્ર વિષ્ણુર્વિષ્ણધરાસનઃ ।

સુષ્વાપ પરયા ભૂત્યા સ્વાનુગૈરપિ સંવૃતઃ ॥ ૧ ॥

યદૃચ્છયાગતસ્તત્ર બ્રહ્મા બ્રહ્મવિદાં વરઃ ।

અપૃચ્છત્ પુણ્ડરીકાક્ષં શયાનં સર્વસુન્દરમ્ ॥ ૨ ॥

કસ્ત્વં પુરુષવચ્છેષે દૃષ્ટ્વા મામપિ દૃષ્ણવત્ ।

ઉત્તિષ્ઠ વત્સ માં પશ્ય તવ નાથમિહાગતમ્ ॥ ૩ ॥

આગતં ગુરુમારાધ્યં દૃષ્ટ્વા યો દૃષ્ણવચ્ચરેત્ ।

દ્રોહિણસ્તસ્ય મૂઢસ્ય પ્રાયશ્ચિત્તં વિધીયતે ॥ ૪ ॥

ઇતિ શ્રુત્વા વચઃ કુહ્લો બહિઃ શાન્તવદાયરન્ ।

સ્વસ્તિ તે સ્વાગતં વત્સ તિષ્ઠ પીઠમિતો વિશ ॥ ૫ ॥

કિમુ તે વ્યગ્રવદ્ભક્ત્રં વિભાતિ વિષમેક્ષણમ્ ।

બ્રહ્મોવાચ -

વત્સ વિષ્ણો મહામાનમાગતં કાલવેગતઃ ॥ ૬ ॥

પિતામહશ્ચ જગતઃ પાતા ચ તવ વત્સક ।

વિષ્ણુરુવાચ -

મત્સ્થં જગદિદં વત્સ મનુષે ત્વં હિ ચોરવત્ ॥ ૭ ॥

મન્નાભિકમલાજજાતઃ પુત્રસ્ત્વં ભાષસે વૃથા ।

નન્દિકેશ્વર ઉવાચ ।

એવં હિ વદતોસ્તત્ર મુગ્ધચોરજયોસ્તદા ॥ ૮ ॥

અહમેવ વરો ન ત્વમહં પ્રભુરહં પ્રભુઃ ।

પરસ્પરં હન્તુકામૌ ચક્રતુઃ સમરોઘમમ્ ॥ ૯ ॥

युयुधातेऽमरौ वीरौ ङसपक्षीन्द्रवाङ्मौ ।
 वैरञ्चया वैष्णवाश्चैवं मिथो युयुधिरे तदा ॥ १० ॥
 तावद्विमानगतयः सर्वा वै देवजातयः ।
 द्दिदृक्षवः समाजग्मुः समरं तं मडाद्भुतम् ॥ ११ ॥
 क्षिपन्तः पुष्पवर्षाणि पश्यन्तः स्वैरमम्भरे ।
 सुपर्णवाङ्मनस्तत्र कुद्भो वै ब्रह्मवक्षसि ॥ १२ ॥
 भुमोय आणानसडानस्त्रांश्च विविधान् बडून् ।
 भुमोयाथ विधिः कुद्भो विष्णोरुरसि दुःसडान् ॥ १३ ॥
 आणाननलसङ्काशानस्त्रांश्च बडुशस्तदा ।
 तदाश्चर्यमिति स्पष्टं तयोः समरगोचरम् ॥ १४ ॥
 समीक्ष्य दैवतगणाः शशंसुर्भृशमाकुलाः ।
 ततो विष्णुः सुसङ्कुब्धः शसन् व्यसनकर्षितः ॥ १५ ॥
 माडेश्वरास्त्रं मतिमान् सन्धे ब्रह्मणोपरि ।
 ततो ब्रह्मा भृशं कुब्धः कम्पयन् विश्वमेव डि ॥ १६ ॥
 अस्त्रं पाशुपतं धोरं सन्धे विष्णुवक्षसि ।
 ततस्तदुत्थितं व्योम्नि तपनायुतसन्निभम् ॥ १७ ॥
 सडसमुभमत्युग्रं यण्डवातभयङ्करम् ।
 अस्त्रद्वयमिदं तत्र ब्रह्मविष्णोर्भयङ्करम् ॥ १८ ॥
 षत्थं बभूव समरं ब्रह्मविष्णोः परस्परम् ।
 ततो देवगणाः सर्वे विषण्णो भृशमाकुलाः ।
 ङियुः परस्परं तात राजक्षोभे यथा द्विजाः ॥ १९ ॥
 सृष्टिः स्थितिश्च संडारस्तिरोभावोऽप्यनुग्रहः ।
 यस्मात् प्रवर्तते तस्मै ब्रह्मणो य त्रिशूलिने ॥ २० ॥
 अशङ्कयमन्धैर्यदनुग्रहं विना
 तृणक्षयोऽप्यत्र यदृच्छया क्वचित् ॥ २१ ॥
 षति देवा भयं कृत्वा विचिन्वन्तः शिवक्षयम् ।
 जग्मुः डैलासशिषरं यत्रास्ते यन्द्रशोषरः ॥ २२ ॥
 दृष्ट्वैवममरा लृष्टाः पदं तत्पारमेश्वरम् ।

પ્રણેમુઃ પ્રણવાકારં પ્રવિષ્ટાસ્તત્ર સન્નિ ॥ ૨૩ ॥

તેડપિ તત્ર સભામધ્યે મણ્ડપે મણિવિષ્ટરે ।

વિરાજમાનમુમયા દદૃશુર્દેવપુડ્ગલમ્ ॥ ૨૪ ॥

સવ્યોત્તરેતરપદં તદર્પિતકરામ્બુજમ્ ।

સ્વગણૈઃ સર્વતો જુષ્ટે સર્વલક્ષણલક્ષિતમ્ ॥ ૨૫ ॥

વીજ્યમાનં વિશેષઙ્ઘૈઃ સ્ત્રીજનૈસ્તીવ્રભાવનૈઃ ।

શંસ્યમાનં સદા વેદૈરનુગૃહ્ણન્તમીશ્વરમ્ ॥ ૨૬ ॥

દૃષ્ટ્વૈવમીશમમરાઃ સન્તોષસલિલેક્ષણાઃ ।

દણ્ડવદ્ દૂરતો વત્સ નમશ્ચકુર્મહાગણાઃ ॥ ૨૭ ॥

તાનવેક્ષ્ય પતિર્દેવાન્ સમીપે ચાહ્યદ્ ગણૈઃ ।

અથ સંહ્લાદ્યન્ દેવાન્ દેવો દેવશિખામણિઃ ।

અવોચદથ ગમ્ભીરં વચનં મધુમડ્ગલમ્ ॥ ૨૮ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે પ્રથમાયાં વિદ્યેશ્વરસંહિતાયાં દેવાનાં કૈલાસયાત્રાવર્ણનં નામ ષષ્ઠોઽધ્યાયઃ ॥ ૧.૬ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

વિદ્યેશ્વરસંહિતા

૧.૭. સપ્તમોઽધ્યાયઃ । સમરે શમ્ભોરનલસ્તમ્ભાવિષ્કારઃ ।

ઇશ્વર ઉવાચ ।

વત્સકાઃ સ્વસ્તિ વઃ કચ્ચિદ્ધર્તતે મમ શાસનાત્ ।

જગચ્ચ દેવતાવંશઃ સ્વસ્વકર્મણિ કિં ન વા ॥ ૧ ॥

પ્રાગેવ વિદિતં યુદ્ધં બ્રહ્મવિષ્ણ્વોર્મયા સુરાઃ ।

ભવતામભિતાપેન પૌનરુક્ત્યેન ભાષિતમ્ ॥ ૨ ॥

ઇતિ સસ્મિતયા માધ્વ્યા કુમાર પરિભાષયા ।

સમતોષયદમ્બાયાઃ સ પતિસ્તત્સુરવ્રજમ્ ॥ ૩ ॥

અથ યુદ્ધાડ્ગણં ગન્તું હરિધાત્રોરધીશ્વરઃ ।

આજ્ઞાપયદ્ગણેશાનાં શતં તત્રૈવ સંસદિ ॥ ૪ ॥

તતો વાઘં બહુવિધં પ્રયાણાય પરેશિતુઃ ।

गणेश्वराश्च सन्नद्धा नानावाहनभूषणाः ॥ ५ ॥

प्रणवाकारमाद्यन्तं पञ्चमण्डलमण्डितम् ।

आरुरोऽथ रथं भद्रमम्बिकापतिरीश्वरः ।

ससूनुगणामिन्द्राद्याः सर्वेऽप्यनुययुः सुराः ॥ ६ ॥

चित्रध्वजव्यजनयामरपुष्पवर्ष-

सङ्गीतनृत्यनिवहैरपि वाद्यवर्गैः ।

सम्मानितः पशुपतिः परया य देव्या

साकं तयोः समरभूमिमगात् ससैन्यः ॥ ७ ॥

समीक्ष्य तु तयोर्युद्धं निगूढोऽब्जं समास्थितः ।

समाप्तवाद्यनिर्घोषः शान्तोरुगणानिःस्वनः ॥ ८ ॥

अथ ब्रह्माय्युतौ वीरौ हन्तुकामौ परस्परम् ।

माडेश्वरेण यास्त्रेण तथा पाशुपतेन य ॥ ९ ॥

अस्त्रज्वालैरथो दग्धं ब्रह्मविष्णुवोर्जगत्त्रयम् ।

ऽशोऽपि तं निरीक्ष्याथ ङ्यकालप्रलयं भृशम् ॥ १० ॥

मडानलस्तम्भविभीषणाकृति-

र्भभूव तन्मध्यतले स निष्कलः ॥ ११ ॥

ते अस्त्रे यापि सज्ज्वाले लोकासंहरणक्षमे ।

निपेततुः क्षणैरेव ङ्याविर्भूते मडानले ॥ १२ ॥

दृष्ट्वा तदद्भुतं चित्रमस्त्रशान्तिकरं शुभम् ।

किमेतदद्भुताकारमित्यूशुश्च परस्परम् ॥ १३ ॥

अतीन्द्रियमिदं स्तम्भमग्निवृषं किमुत्थितम् ।

अस्योर्ध्वमपि याधश्च आवयोर्लक्ष्यमेव हि ॥ १४ ॥

ऽति व्यवस्थितौ वीरौ मिलितौ वीरमानिनौ ।

तत्परौ तत्परीक्षार्थं प्रतस्थातेऽथ सत्वरम् ॥ १५ ॥

आवयोर्मिश्रयोस्तत्र कार्यमेकं न सम्भवेत् ।

ऽत्युक्त्या सूकरतनुर्विष्णुस्तस्यादिभीषिवान् ॥ १६ ॥

तथा ब्रह्मा हंसतनुस्तदन्तं वीक्षितुं ययौ ।

भित्त्वा पातालनिलयं गत्वा दूरतरं हरिः ॥ १७ ॥

नापश्यत्तस्य संस्थानं स्तम्भस्थानलवयर्सः ।

श्रान्तः स सूकरदरिः प्राप पूर्वं रणार्ङ्गाणम् ॥ १८ ॥

अथ गच्छंस्तु व्योम्ना य विधिस्तात पिता तव ।

दृष्ट्वा कृतकीपुष्पं किञ्चिद्विद्युत्तमद्भुतम् ॥ १९ ॥

अतिरौरभ्यमभ्वानं बहुवर्षय्युतं तथा ।

अन्वीक्ष्य य तयोः कृत्यं भगवान् परमेश्वरः ॥ २० ॥

परिहासं तु कृतवान्दम्पनाभ्यलितं शिरः ।

तस्मात्तावनुगृह्णातुं य्युतं केतकमुत्तमम् ॥ २१ ॥

किं त्वं पतसि पुष्पेश पुष्परट् केन वै धृतः ।

आदिमस्याप्रमेयस्य स्तम्भमध्याभ्युत्थिरम् ॥ २२ ॥

न सम्पश्यामि तस्मात्त्वं जलयाशामन्तदृशनि ।

अस्यान्तस्य य सेवार्थं लंसमूर्तिरिडागतः ॥ २३ ॥

धृतः परं सभे मेऽद्य त्वया कर्तव्यमीप्सितम् ।

मया सद्य त्वया वाच्यमेतद्विष्णोश्च सन्निधौ ॥ २४ ॥

स्तम्भान्तो वीक्षितो धात्रा तत्र साक्ष्यलभय्युत ।

धृत्युक्त्वा केतकं तत्र प्राणाम पुनः पुनः ।

असत्यमपि शस्तं स्यादापदीत्यनुशासनम् ॥ २५ ॥

समीक्ष्य तत्राय्युतमायतश्रमं

प्रनष्टुर्षं तु ननर्त लर्षात् ।

उवाच यैनं परमार्थमभ्युतं

षण्ढात्तवाद्यः स विधिस्ततोऽभ्युत्तम् ॥ २६ ॥

स्तम्भाग्रमेतत् समुदीक्षितं लरे

तत्रैव साक्षी ननु केतकं त्विदम् ।

ततोऽवदत्तत्र छि केतकं मृषा

तथेति तद्भ्रातृवयस्तदन्तिके ॥ २७ ॥

लरिश्च तत्सत्यमितीव चिन्तयं-

श्चकार तस्मै विधये नमः स्वयम् ।

षोऽशैरुपयारैश्च पूजयामास तं विधिम् ॥ २८ ॥

विधिं प्रहर्तुं शठमग्नविङ्गतः
स षश्वरस्तत्र भूव साकृतिः ।
समुत्थितः स्वामिविलोकनात् पुनः
प्रकम्पपाणिः परिगृह्य तत्पदम् ॥ २९ ॥

आधन्तलीनवपुषि त्वयि मोलबुद्ध्या
भूयान् विमर्शं षड नावति कामनोत्थः ।
स त्वं प्रसीद करुणाकर कश्मलं नौ
मृष्टं क्षमस्व विछितं भवतैव डेल्या ॥ ३० ॥

षश्वर उवाच ।
वत्स प्रसन्नोऽस्मि हरे यतस्त्व-
मीशत्वमिच्छन्नपि सत्यवाक्यम् ।
भूयास्ततस्ते भविता जनेषु
साम्यं मया सत्कृतिरप्यलप्सि ॥ ३१ ॥

षतः परं ते पृथगात्मनश्च
क्षेत्रप्रतिष्ठोत्सवपूजनं च ॥ ३२ ॥
षति देवः पुरा प्रीतः सत्येन हरये परम् ।
ददौ स्वसाम्यमत्यर्थं देवसङ्घे च पश्यति ॥ ३३ ॥

षति श्रीशिवमहापुराणे प्रथमायां विधेश्वरसंछितायामनलस्तम्भाविष्कारवर्णनं नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ १.७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
विधेश्वरसंछिता

१.८. अष्टमोऽध्यायः । ब्रह्मोपरि शिवस्यानुग्रहः ।

नन्दिश्वर उवाच ।
ससर्जय महादेवः पुरुषं कञ्चिदद्भुतम् ।
भैरवाभ्यं भुवोर्मध्याद् ब्रह्मदर्पजिघांसया ॥ १ ॥

स वै तदा तत्र पतिं प्राणम्य शिवमङ्गलात् ।
छिं कार्यं करवाण्यत्र शीघ्रमाज्ञापय प्रभो ॥ २ ॥

शिव उवाच ।

वत्स योऽयं विधिः साक्षाज्जगतामाद्यैवतम् ।
नूनमर्थय ऋग्गेन तिग्मेन जवसा परम् ॥ ३ ॥

स वै गृहीत्वैककरेण केशं
तत्पञ्चमं दृप्तमसत्यभाषिणम् ।
छित्त्वा शिरो ह्यस्य निहन्तुमुद्यतः
प्रकम्पयन् ऋग्गमतिस्फुटं करैः ॥ ४ ॥

पिता तवोत्सृष्टविभूषणाम्भर-
स्रगुत्तरीयामलकेशसंहतिः ।
प्रवातरम्भेव लतेव यञ्चलः
पपात वै भैरवपादपङ्कजे ॥ ५ ॥

तावद्विधिं तात द्दिदृक्षुर्य्युतः
कृपालुरस्मत्पतिपादपल्लवम् ।
निषिध्य भाष्यैरवदत् कृताञ्जलि-
र्यथा शिशुः स्वं पितरं कलाक्षरम् ॥ ६ ॥

अय्युत उवाच ।
त्वया प्रयत्नेन पुरा छि दत्तं
यदस्य पञ्चाननमीश चिह्नम् ।
तस्मात् क्षमस्वाद्यमनुग्रहात्
कुरु प्रसादं विधये ह्यमुष्मै ॥ ७ ॥

धृत्यर्थितोऽय्युतेनेशस्तुष्टः सुरगणार्णवो ।
निवर्तयामास तदा भैरवं ब्रह्मदण्डतः ॥ ८ ॥

अथाह देवः कितवं विधिं विगतकन्धरम् ।
ब्रह्मंस्त्वमर्हणार्णवो शठेशत्वं समास्थितः ॥ ९ ॥

नातस्ते सत्कृतिर्लोकं भूयात् स्थानोत्सवादिभ्यम् ।
ब्रह्मोवाच -

स्वामिन् प्रसीदाद्य मलाविभूते
मन्ये वरं मे शिरसः प्रमोक्षम् ॥ १० ॥

नमस्तुभ्यं भगवते बन्धवे विश्वयोनये ।
सङ्घिष्णवे च दोषाणां शम्भवे शैलधन्वने ॥ ११ ॥

श्वर उवाच ।

अराजभयमेतद्भै जगत् सर्वं नशिष्यति ।

ततस्त्वं जडि दण्डार्द्धं वड लोक्धुरं शिशो ॥ १२ ॥

वरं ददामि ते तत्र गृहाण दुर्लभं परम् ।

वैतानिकेषु गृह्येषु यज्ञेषु च भवान् गुरुः ॥ १३ ॥

निष्कलस्त्वदृते यज्ञः साङ्गश्च सडदक्षिणः ।

अथाड देवः कितवं केतकं कूटसाक्षिणम् ॥ १४ ॥

रे रे केतक दृष्टस्त्वं शठ दूरमितो प्रज ।

ममापि प्रेम ते पुष्पे माभूत्यूजास्वितः परम् ॥ १५ ॥

धृत्युक्ते तत्र देवेन केतकं देवजातयः ।

सर्वा निवारयामासुस्तत्पार्श्वार्धन्यतस्तदा ॥ १६ ॥

केतक उवाच ।

नमस्ते नाथ मे जन्म निष्कलं भवदाज्ञया ।

सङ्कलं कियतां तात क्षम्यतां मम किंलिषम् ॥ १७ ॥

ज्ञानाज्ञानकृतं पापं नाशयत्येव ते स्मृतिः ।

तादृशे त्वयि दृष्टे मे मिथ्यादोषः कुतो भवेत् ॥ १८ ॥

तथा स्तुतस्तु भगवान् केतकेन सभास्थले ।

न मे त्वद्भारणं योग्यं सत्यवागडमीश्वरः ॥ १९ ॥

मदीयास्त्वां धरिष्यन्ति जन्म ते सङ्कलं ततः ।

त्वं वै वितानव्याजेन ममोपरि भविष्यसि ॥ २० ॥

धृत्यनुगृह्य भगवान् केतकं विधिमाधवौ ।

विरराज सभामध्ये सर्वदेवैरभिष्टुतः ॥ २१ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे प्रथमायां विधेश्वरसंछितायां शिवानुग्रहवर्णनं नामाष्टमोऽध्यायः ॥ १.८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

विधेश्वरसंछिता

१.८. नवमोऽध्यायः । शिवस्यात्मनो मधेश्वराभिधानम् ।

नन्दिकेश्वर उवाच ।

तत्रान्तरे तौ य नाथं प्राणम्य विधिमाधवौ ।

भद्राञ्जलिपुटौ तूष्णीं तस्थतुर्दक्षवामगौ ॥ १ ॥

तत्र संस्थाप्य तौ देवं सङ्कुटुम्बं वरासने ।

पूजयामासतुः पूजयं पुण्यैः पुरुषवस्तुभिः ॥ २ ॥

पौरुषं प्राकृतं वस्तु ज्ञेयं दीर्घाल्पकालिकम् ।

डास्नपूरकेयूरकिरीटमणिङ्कुण्डलैः ॥ ३ ॥

यज्ञासूत्रोत्तरीयस्रङ्क्षौममाल्याङ्गुलीयकैः ।

पुष्पताम्बूलकर्पूरयन्द्नागुरुलेपनैः ॥ ४ ॥

धूपदीपसितम्बत्रयजन्ध्वजयामरैः ।

अन्यैर्दिव्योपहारैश्च वाज्मनोतीतवैभवैः ॥ ५ ॥

पतियोग्यैः पञ्चलभ्यैस्तौ समार्ययतां पतिम् ।

यद्यच्छ्रेष्ठतमं वस्तु पतियोग्यं छितध्वज ॥ ६ ॥

तद्भस्त्वभिलभीशोऽपि पारम्पर्यिडीर्षया ।

सभ्यानां प्रददौ लृष्टः पृथक् तत्र यथाक्रमम् ॥ ७ ॥

कोलाडलो मडानासीत्तत्र तद्भस्तु गृह्यताम् ।

तत्रैव ब्रह्मविष्णुभ्यां चार्चितः शङ्करः पुरा ॥ ८ ॥

प्रसन्नः प्राड तौ नम्रौ सस्मितं भक्तिवर्धनः ।

श्वर उवाच ।

तुष्टोऽडमध वां वत्सौ पूजयास्मिन् महादिने ॥ ९ ॥

दिनमेतत्ततः पुण्यं भविष्यति मडत्तरम् ।

शिवरात्रिरिति ज्ञाता तिथिरेषा मम प्रिया ॥ १० ॥

अेतत्काले तु यः कुर्यात् पूजां मल्लिङ्गवेरयोः ।

कुर्यात् स जगतः कृत्यं स्थितिसर्गादिकं पुमान् ॥ ११ ॥

शिवरात्रावडोरात्रं निराडारो जितेन्द्रियः ।

अर्ययद्वा यथान्यायं यथाबलमवञ्चकः ॥ १२ ॥

यत्कलं मम पूजायां वर्षमेकं निरन्तरम् ।

तत्कलं लभते सद्यः शिवरात्रौ मर्त्यनात् ॥ १३ ॥
 मद्धर्मवृद्धिकालोऽयं यन्द्रकाल एवाम्बुधेः ।
 प्रतिष्ठाद्युत्सवो यत्र मामको मङ्गलायनः ॥ १४ ॥
 यत्पुनः स्तम्भरूपेण स्वाविरासमळं पुरा ।
 स कालो मार्गशीर्षे तु स्याद्द्राक्क्षमर्भकौ ॥ १५ ॥
 आर्द्रायां मार्गशीर्षे तु यः पश्येन्मामुमासजम् ।
 मद्भेरमपि वा लिङ्गं स गुणैरपि मे प्रियः ॥ १६ ॥
 अलं दर्शनमात्रेण कलं तस्मिन् दिने शुभे ।
 अत्यर्थानं येदधिकं कलं वायामगोचरम् ॥ १७ ॥
 रणरङ्गतलेऽमुष्मिन् यदलं लिङ्गवर्षाणां ।
 जृम्भितो लिङ्गवत्तस्माल्लिङ्गस्थानमिदं भवेत् ॥ १८ ॥
 अनाद्यन्तमिदं स्तम्भमण्डुमात्रं भविष्यति ।
 दर्शनार्थं हि जगतां पूजनार्थं हि पुत्रकौ ॥ १९ ॥
 भोगावलमिदं लिङ्गं भुक्तिमुक्त्येकसाधनम् ।
 दर्शनस्पर्शनध्यानाज्जन्तूनां जन्मभोजनम् ॥ २० ॥
 अनलायलसङ्काशं यद्विदं लिङ्गमुत्थितम् ।
 अरुणायलमित्येव तद्विदं ज्यातिभेष्यति ॥ २१ ॥
 अत्र तीर्थं यं बहुधा भविष्यति भडत्तरम् ।
 भुक्तिरप्यत्र जन्तूनां वासेन मरणेन च ॥ २२ ॥
 रथोत्सवादिक्ल्याणं जनावासं तु सर्वतः ।
 अत्र दत्तं हुतं जहं सर्वं कोटिगुणं भवेत् ॥ २३ ॥
 मत्क्षेत्रादपि सर्वस्मात् क्षेत्रमेतन्मडत्तरम् ।
 अत्र संस्मृतिमात्रेण भुक्तिर्भवति देहिनाम् ॥ २४ ॥
 तस्मान्मडत्तरमिदं क्षेत्रमत्यन्तशोभनम् ।
 सर्वक्ल्याणसम्पूर्णां सर्वभुक्तिकरं शुभम् ॥ २५ ॥
 अर्थयित्वात्र मामेव लिङ्गे लिङ्गिनमीश्वरम् ।
 सालोक्ष्यं यैव सामीप्यं साङ्ग्यं साष्टिरेव च ॥ २६ ॥

सायुज्यमिति पञ्चैते क्रियादीनां कृलं मतम् ।
सर्वेऽपि यूयं सकलं प्राप्स्यथाशु मनोरथम् ॥ २७ ॥
नन्दिकेश्वर उवाच ।
ऽत्यनुगृह्य भगवान् विनीतौ विधिमाधवौ ।
यत्पूर्वं प्रलतं युष्टे तयोः सैन्यं परस्परम् ॥ २८ ॥
तद्गुत्थापयद्यर्थं स्वशक्त्याभुतधारया ।
तयोर्मोढ्यं य वैरं य व्यपनेतुमुवाच तौ ॥ २९ ॥
सकलं निष्कलं येति स्वरूपद्वयमस्ति मे ।
नान्यस्य कस्यचित्स्मादन्यः सर्वोऽप्यनीश्वरः ॥ ३० ॥
पुरस्तात् स्तम्भरूपेण पश्चाद् रूपेण चार्भकौ ।
ब्रह्मत्वं निष्कलं प्रोक्तमीशत्वं सकलं तथा ॥ ३१ ॥
द्वयं ममैव संसिद्धं न मदन्यस्य कस्यचित् ।
तस्मादीशत्वमन्येषां युवयोरपि न क्वचित् ॥ ३२ ॥
तदज्ञानेन वां वृत्तमीशमानं मडाद्भुतम् ।
तन्निराकर्तुमत्रैवमुत्थितोऽलं रणक्षितौ ॥ ३३ ॥
त्यजतं मानमात्मीयं मयीशे कुरुतं मतिम् ।
मत्प्रसादेन लोकेषु सर्वोऽप्यर्थः प्रकाशते ॥ ३४ ॥
गुरुक्तिर्व्यञ्जकं तत्र प्रमाणं वा पुनः पुनः ।
ब्रह्मतत्त्वमिदं गूढं भवत्प्रीत्या भाषाम्यहम् ॥ ३५ ॥
अहमेव परं ब्रह्म मत्स्वरूपं कलाकलम् ।
ब्रह्मत्वादीश्वरश्चाहं कृत्यं मेऽनुग्रहादिकम् ॥ ३६ ॥
भृङ्गत्वाद् भृङ्गत्वात्वाच्य ब्रह्माहं ब्रह्मकेशवौ ।
समत्वाद् व्यापकत्वाच्य तथैवात्माहमर्भकौ ॥ ३७ ॥
अनात्मानः परे सर्वे शुवा श्रेव न संशयः ।
अनुग्रहाद्यं सर्गान्तं जगत्कृत्यं य पञ्चकम् ॥ ३८ ॥
ऽशत्वादेव मे नित्यं न मदन्यस्य कस्यचित् ।
आदौ ब्रह्मत्वबुद्ध्यर्थं निष्कलं लिङ्गमुत्थितम् ॥ ३९ ॥
तस्मादज्ञातमीशत्वं व्यक्तं धोतयितुं छि वाम् ।

सकलोऽहमतो जातः साक्षादीशस्तु तत्क्षणात् ॥ ४० ॥

सकलत्वमतो ज्ञेयमीशत्वं मयि सत्वरम् ।

यद्विदं निष्कलं स्तम्भं मम ब्रह्मत्वबोधकम् ॥ ४१ ॥

लिङ्गलक्षणयुक्तत्वान्मम लिङ्गं भवेद्विदम् ।

तद्विदं नित्यमभ्यर्थं युवाभ्यामत्र पुत्रकौ ॥ ४२ ॥

मदात्मकमिदं नित्यं मम सान्निध्यकारणम् ।

महत्पूज्यमिदं नित्यमभेदात्त्रिङ्गलिङ्गिनोः ॥ ४३ ॥

यत्र प्रतिष्ठितं येन मदीयं लिङ्गमीदृशम् ।

तत्र प्रतिष्ठितः सोऽहमप्रतिष्ठोऽपि वत्सकौ ॥ ४४ ॥

मत्साम्यमेकलिङ्गस्य स्थापने क्वलमीरितम् ।

द्वितीये स्थापिते लिङ्गे मदैक्यं क्वलमेव हि ॥ ४५ ॥

लिङ्गं प्राधान्यतः स्थाप्यं तथा वेरं तु गौणकम् ।

लिङ्गाभावे न तत्क्षेत्रं सवेरमपि सर्वतः ॥ ४६ ॥

एतं श्रीशिवमहापुराणे प्रथमायां विधेश्वरसंछितायां शिवस्य भुवनेश्वराभिधानवर्णनं नाम नवमोऽध्यायः ॥ १.९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

विधेश्वरसंछिता

१.१०. दशमोऽध्यायः । ब्रह्मविष्णुभ्यां पञ्चकृत्यमोक्षारमन्त्रं योपदिश्य शिवस्यान्तर्धानम् ।

ब्रह्मविष्णु उच्यतुः

सर्गाद्विपञ्चकृत्यस्य लक्षणं ब्रूहि नौ प्रभो ।

शिव उवाच ।

मत्कृत्यबोधनं गुह्यं कृपया प्रब्रवीमि वाम् ॥ १ ॥

सृष्टिः स्थितिश्च संसारस्तिरोभावोऽप्यनुग्रहः ।

पञ्चैव मे जगत्कृत्यं नित्यसिद्धमजाय्यतौ ॥ २ ॥

सर्गः संसारसंरम्भस्तत्प्रतिष्ठा स्थितिर्मता ।

संसारो मर्दनं तस्य तिरोभावस्तद्गुह्यमः ॥ ३ ॥

तन्मोक्षोऽनुग्रहस्तन्मे कृत्यमेव हि पञ्चकम् ।
कृत्यमेतद्गुह्यन्यस्तूष्णीं गोपुरबिम्भवत् ॥ ४ ॥
सर्गादि यथ्यतुःकृत्यं संसारपरिजृम्भाणाम् ।
पञ्चमं मुक्तिहेतुर्वै नित्यं मयि च सुस्थिरम् ॥ ५ ॥
तदिदं पञ्चभूतेषु दृश्यते मामकैर्जनैः ।
सृष्टिर्भूमौ स्थितिस्तोये संसारः पावके तथा ॥ ६ ॥
तिरोभावोऽनिले तद्गुह्यनुग्रहं छिद्यन्मरे ।
सृज्यते धरया सर्वमद्भिः सर्वं प्रवर्धते ॥ ७ ॥
अर्धते तेजसा सर्वं वायुना थापनीयते ।
व्योम्नानुगुह्यते सर्वं ज्ञेयमेव हि सूरिभिः ॥ ८ ॥
पञ्चकृत्यमिदं वोढुं ममास्ति मुष्णपञ्चकम् ।
यतुर्दिक्षु यतुर्वक्त्रं तन्मध्ये पञ्चमं मुष्णम् ॥ ९ ॥
युवाभ्यां तपसा लब्धमेतत्कृत्यद्वयं सुतौ ।
सृष्टिस्थित्यभिधं भाग्यं मत्तः प्रीतादतिप्रियम् ॥ १० ॥
तथा रुद्रमलेशाभ्यामन्यत्कृत्यद्वयं परम् ।
अनुग्रहाप्यं केनापि लब्धुं नैव हि शक्यते ॥ ११ ॥
तत्सर्वं पौर्विकं कर्म युवाभ्यां कालविस्मृतम् ।
न तद् रुद्रमलेशाभ्यां विस्मृतं कर्म तादृशम् ॥ १२ ॥
रूपे वेषे च कृत्ये च वाङ्मने यासने तथा ।
आयुधाद्यौ च मत्साम्यमस्माभिस्तत्कृते कृतम् ॥ १३ ॥
मद्धानविरडाद्भ्रतसौ मौढ्यं वामेवमागतम् ।
मज्ज्ञाने सति मैवं स्यान्मानं रूपं मलेशवत् ॥ १४ ॥
तस्मान्मज्ज्ञानसिद्ध्यर्थं मन्त्रमोक्षारनामकम् ।
एतः परं प्रजपतं मामकं मानलज्जनम् ॥ १५ ॥
उपादिशं निजं मन्त्रमोक्षारमुरुमङ्गलम् ।
ऊँकारो मन्त्रुभाज्ज्ञो प्रथमं मत्प्रबोधकः ॥ १६ ॥
वायकोऽयमहं वाय्वो मन्त्रोऽयं हि मदात्मकः ।
तदनुस्मरणं नित्यं ममानुस्मरणं भवेत् ॥ १७ ॥

अकार उत्तरात् पूर्वमुकारः पश्चिमाननात् ।
 मकारो दक्षिणमुभाद् भिन्दुः प्राङ्मुपतस्तथा ॥ १८ ॥
 नादो मध्यमुभादेवं पञ्चधासौ विजृम्भितः ।
 ऐकीभूतः पुनस्तद्ददोमित्येकाक्षरोऽभवत् ॥ १९ ॥
 नामरूपात्मकं सर्वं वेदभूतकुलद्वयम् ।
 व्यामभेतेन मन्त्रेण शिवशक्त्योश्च बोधकः ॥ २० ॥
 अस्मात् पञ्चाक्षरं जज्ञे बोधकं सकलस्य तत् ।
 अकारादिकमेणैव नकारादि यथाकमम् ॥ २१ ॥
 अस्मात् पञ्चाक्षराज्जता मातृकाः पञ्चभेदतः ।
 तस्माच्छिरश्चतुर्वङ्गत्रात्रिपाद्गायत्रिरेव हि ॥ २२ ॥
 वेदः सर्वस्ततो जज्ञे ततो वै मन्त्रकोटयः ।
 तत्तन्मन्त्रेण तत्सिद्धिः सर्वसिद्धिरितो भवेत् ॥ २३ ॥
 अनेन मन्त्रकन्देन भोगो मोक्षश्च सिद्ध्यति ।
 सकला मन्त्रराजानः साक्षाद्भोगप्रदाः शुभाः ॥ २४ ॥
 नन्दिकेश्वर उवाच ।
 पुनस्तयोस्तत्र तिरः पटं गुरुः
 प्रकलय मन्त्रं य समादिशत् परम् ।
 निधाय तच्छीर्षिणं कराम्बुजं शनै-
 रुदङ्गुभं संस्थितयोः सङ्गाम्बिकः ॥ २५ ॥
 त्रिरुच्यार्याग्रहीन्मन्त्रं यन्त्रतन्त्रोक्तिपूर्वकम् ।
 शिष्यौ य तौ दक्षिणायामात्मानं य समार्पयत् ॥ २६ ॥
 प्रबद्धस्तौ किल तौ तदन्तिके
 तमूयतुर्द्वैवपरं जगद्गुरुम् ॥ २७ ॥
 ब्रह्माय्युतावूयतुः
 नमो निष्कलरूपाय नमो निष्कलतेजसे ।
 नमः सकलनाथाय नमस्ते सकलात्मने ॥ २८ ॥
 नमः प्राणववाय्याय नमः प्राणवलिङ्गिने ।

नमः सृष्ट्यादिकर्त्रे च नमः पञ्चमुभाय ते ॥ २९ ॥

पञ्चब्रह्मस्वरूपाय पञ्चकृत्याय ते नमः ।

आत्मने ब्रह्मणे तुभ्यमनन्तगुणशक्तये ॥ ३० ॥

सकलाकलरूपाय शम्भवे गुरवे नमः ।

एति स्तुत्वा गुरुं पदैर्ब्रह्मा विष्णुश्च नेमतुः ॥ ३१ ॥

ईश्वर उवाच ।

वत्सकौ सर्वतत्त्वं च कथितं दर्शितं च वाम् ।

जपतं प्रणवं मन्त्रं देवीदृष्टं मदात्मकम् ॥ ३२ ॥

ज्ञानं च सुस्थिरं भाग्यं सर्वं भवति शाश्वतम् ।

आर्द्रायां च यतुर्दृश्यां तज्जप्यं त्वक्षयं भवेत् ॥ ३३ ॥

सूर्यगत्या महार्द्रायामेकं कोटिगुणं भवेत् ।

भृगुशीर्षान्तिभो भागः पुनर्वस्वाद्विमस्तथा ॥ ३४ ॥

आर्द्रासमं सदा ज्ञेयं पूजाढोमादितर्पणे ।

दर्शनं तु प्रभाते च प्रातःसङ्गवकालयोः ॥ ३५ ॥

यतुर्दृशी तथा ग्राह्या निशीथव्यापिनी भवेत् ।

प्रदोषव्यापिनी चैव पर्युक्ता प्रशस्यते ॥ ३६ ॥

लिङ्गं वेरं च मे तुल्यं यजतां लिङ्गमुत्तमम् ।

तस्मात्त्रिङ्गं परं पूज्यं वेरादपि मुमुक्षुभिः ॥ ३७ ॥

लिङ्गमोङ्कारमन्त्रेण वेरं पञ्चाक्षरेण तु ।

स्वयमेव हि सद्द्रव्यैः प्रतिष्ठाप्यं परैरपि ॥ ३८ ॥

पूजयेद्दुपचारैश्च मत्पदं सुलभं भवेत् ।

एति शास्य तथा शिष्यौ तत्रैवान्तर्हितः शिवः ॥ ३९ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे प्रथमायां विद्येश्वरसंछितायामोङ्कारोपदेशवर्णनं नाम दशमोऽध्यायः ॥ १.१० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

विद्येश्वरसंछिता

१.११. अेकादशोऽध्यायः । शिवलिङ्गपूजनदानप्रकाराः ।

ऋषय उच्युः

कथं लिङ्गं प्रतिष्ठाप्यं कथं वा तस्य लक्षणम् ।

कथं वा तत्समव्यर्थ्यं देशे काले च केन हि ॥ १ ॥

सूत उवाच ।

युष्मदर्थं प्रवक्ष्यामि बुद्ध्यतामवधानतः ।

अनुकूले शुभे काले पुण्ये तीर्थे तटे तथा ॥ २ ॥

यथेष्टं लिङ्गमारोप्यं यत्र स्थान्त्रित्यमर्थनम् ।

पार्थिवेन तथाप्येन तैजसेन यथारुचि ॥ ३ ॥

कल्पक्षारासंयुक्तं लिङ्गं पूजाङ्गलं लभेत् ।

सर्वलक्षारासंयुक्तं सद्यः पूजाङ्गलप्रदम् ॥ ४ ॥

चरे विशिष्यते सूक्ष्मं स्थापरे स्थूलमेव हि ।

सलक्षणां सपीठं च स्थापयेच्छिवनिर्मितम् ॥ ५ ॥

मण्डलं चतुरस्रं वा त्रिकोणमथवा तथा ।

भट्टाङ्गवन्मध्यसूक्ष्मं लिङ्गपीठं महाङ्गलम् ॥ ६ ॥

प्रथमं मृच्छिलादिभ्यो लिङ्गं लोडादिभिः कृतम् ।

येन लिङ्गं तेन पीठं स्थापरे हि विशिष्यते ॥ ७ ॥

लिङ्गं पीठं चरे त्वेकं लिङ्गं बाणकृतं विना ।

लिङ्गप्रमाणां कर्तृणां द्वादशाङ्गुलमुत्तमम् ॥ ८ ॥

न्यूनं चेत्कूलमल्पं स्यादधिकं नैव दृष्यते ।

कर्तुरेकाङ्गुलन्यूनं चरेऽपि च तथैव हि ॥ ९ ॥

आदौ विमानं शिल्पेन कार्यं देवगणैर्युतम् ।

तत्र गर्भगुहे रभ्ये दृढे दर्पासन्निभे ॥ १० ॥

भूषिते नवरत्नैश्च दिग्द्वारे च प्रधानके ।

नीलं रक्तं च वैदूर्यं श्यामं मारुतं तथा ॥ ११ ॥

मुक्ताप्रवालगोमेदवजाणि नवरत्नकम् ।

मध्ये लिङ्गं मण्डं द्रव्यं निःक्षिपेत्सङ्घवैदिके ॥ १२ ॥

सम्पूज्य लिङ्गं सद्याद्यैः पञ्चस्थाने यथाकमम् ।

अग्नौ यं लुत्वा बलुधा लविषा सङ्कुलं यं माम् ॥ १३ ॥

अभ्यर्च्य गुरुमार्यार्यमर्थैः कामैश्च बान्धवम् ।

दधाद्वैश्वर्यमर्थिभ्यो जडमप्यजडं तथा ॥ १४ ॥

स्थावरं जङ्गमं श्रुत्वं सर्वं सन्तोष्य यत्नतः ।

सुवर्णपूरिते श्वस्त्रे नवरत्नैश्च पूरिते ॥ १५ ॥

सधादि ब्रह्म योऽर्थार्थं ध्यात्वा देवं परं शुभम् ।

उदीर्यं यं मलामन्त्रमोह्णारं नादधोषितम् ॥ १६ ॥

लिङ्गं तत्र प्रतिष्ठाप्य लिङ्गं पीठेन योजयेत् ।

लिङ्गं सपीठं निक्षिप्य नित्यलेपेन बन्धयेत् ॥ १७ ॥

अेवं वेदं यं संस्थाप्यं तत्रैव परमं शुभम् ।

पञ्चाक्षरेण वेदं तु उत्सवार्थं बद्धिस्तथा ॥ १८ ॥

वेदं गुरुभ्यो गृह्णीयात्साधुभिः पूजितं तु वा ।

अेवं लिङ्गे यं वेदं यं पूजा शिवपदप्रदा ॥ १९ ॥

पुनश्च द्विविधं प्रोक्तं स्थावरं जङ्गमं तथा ।

स्थावरं लिङ्गमित्याहुस्तर्गुत्मादिकं तथा ॥ २० ॥

जङ्गमं लिङ्गमित्याहुः कृमिकीटादिकं तथा ।

स्थावरस्य यं शुश्रूषा जङ्गमस्य यं तर्पणम् ॥ २१ ॥

तत्तत्सुभानुरागेण शिवपूजा विदुर्बुधाः ।

पीठमभामयं सर्वं शिवलिङ्गं यं चिन्मयम् ॥ २२ ॥

यथा देवीमुमामङ्गे धृत्वा तिष्ठति शङ्करः ।

तथा लिङ्गमिदं पीठं धृत्वा तिष्ठति सन्ततम् ॥ २३ ॥

अेवं स्थाप्य मलालिङ्गं पूजयेदुपचारकैः ।

नित्यपूजा यथाशक्ति ध्वजादिकरणं तथा ॥ २४ ॥

एति संस्थापयेत्लिङ्गं साक्षाच्छिवपदप्रदम् ।

अथवा यरलिङ्गं तु षोडशैरुपचारकैः ॥ २५ ॥

पूजयेच्च यथान्यायं क्माच्छिवपदप्रदम् ।

आवाहनं यासनं यं अर्घ्यं पादं तथैव यं ॥ २६ ॥

तद्द्गायमनं यैव स्नानमभ्यङ्गपूर्वकम् ।
 वस्त्रं गन्धं तथा पुष्पं धूपं दीपं निवेदनम् ॥ २७ ॥
 नीराजनं च ताम्बूलं नमस्कारो विसर्जनम् ।
 अथवाध्यादिकं कृत्वा नैवेद्यान्तं यथाविधि ॥ २८ ॥
 अथाभिषेकं नैवेद्यं नमस्कारं च तर्पणम् ।
 यथाशक्ति सदा दुर्यात्कृमाच्छिवपदप्रदम् ॥ २९ ॥
 अथवा मानुषे लिङ्गोऽध्यार्षे दैवे स्वयम्भुवि ।
 स्थापितेऽपूर्वके लिङ्गे सोपचारं यथा तथा ॥ ३० ॥
 पूजोपकरणे दत्ते यत्किञ्चित्कलमश्रुते ।
 प्रदक्षिणानमस्कारैः कृमाच्छिवपदप्रदम् ॥ ३१ ॥
 लिङ्गदर्शनमात्रं वा नियमेन शिवप्रदम् ।
 मृत्पिष्टगोशकृत्युष्पैः करवीरेण वा ह्रलैः ॥ ३२ ॥
 गुडेन नवनीतेन ભસ્મનાत्रैर्यथारुचि ।
 लिङ्गं यत्नेन कृत्वान्ते यज्ञेत्तदनुसारतः ॥ ३३ ॥
 अङ्गुष्ठादावपि तथा पूजाभिश्छन्ति केचन ।
 लिङ्गकर्मणि सर्वत्र निषेधोऽस्ति न कर्त्तव्यम् ॥ ३४ ॥
 सर्वत्र हलदाता हि प्रयासानुगुणं शिवः ।
 अथवा लिङ्गदानं वा लिङ्गमौल्यमथापि वा ॥ ३५ ॥
 श्रद्धया शिवभक्ताय दत्तं शिवपदप्रदम् ।
 अथवा प्राणवं नित्यं जपेद्दशसहस्रकम् ॥ ३६ ॥
 सन्ध्यथोश्च सदस्रं वा ज्ञेयं शिवपदप्रदम् ।
 जपकाले मकारान्तं मनःशुद्धिकरं भवेत् ॥ ३७ ॥
 समाधौ मानसं प्रोक्तमुपांशुसर्वकालिकम् ।
 समानप्राणवं येमं भिन्दुनाद्युतं विदुः ॥ ३८ ॥
 अथ पञ्चाक्षरं नित्यं जपेद्युतमादरात् ।
 सन्ध्यथोश्च सदस्रं वा ज्ञेयं शिवपदप्रदम् ॥ ३९ ॥
 प्राणवेनादिसंयुक्तं ब्राह्मणानां विशिष्यते ।
 दीक्षायुक्तं गुरोर्ब्राह्म्यं मन्त्रं ऽथ च ह्येव ॥ ४० ॥

कुम्भस्नानं मन्त्रदीक्षां मातृकान्यासमेव च ।
 ब्राह्मणः सत्यपूतात्मा गुरुर्ज्ञानी विशिष्यते ॥ ४१ ॥
 द्विजानां च नमः पूर्वमन्येषां च नमोन्तकम् ।
 स्त्रीणां च केचिद्विच्छन्ति नमोऽन्तं च यथाविधि ॥ ४२ ॥
 विप्रस्त्रीणां नमः पूर्वमिदमिच्छन्ति केचन ।
 पञ्चकोटिजपं कृत्वा सदाशिवसमो भवेत् ॥ ४३ ॥
 ऐकद्वित्रियतुः कोट्या ब्रह्मादीनां पदं व्रजेत् ।
 जपेदक्षरलक्षं वा अक्षराणां पृथक्पृथक् ॥ ४४ ॥
 अथवाक्षरलक्षं वा ज्ञेयं शिवपदप्रदम् ।
 सडस्रं तु सडस्राणां सडस्रेण दिनेन हि ॥ ४५ ॥
 जपेन्मन्त्राद्विष्टसिद्धिर्नित्यं ब्राह्मणभोजनात् ।
 अष्टोत्तरसडस्रं वै गायत्रीं प्रातरेव हि ॥ ४६ ॥
 ब्राह्मणस्तु जपेत्रित्यं क्मास्त्रिवपदप्रदाम् ।
 वेदमन्त्रांश्च सूक्तानि जपेत्रियममास्थितः ॥ ४७ ॥
 ऐकं दशार्णमन्त्रं च शतानं च तदूर्ध्वकम् ।
 अयुतं च सडस्रं च शतमेकं विना भवेत् ॥ ४८ ॥
 वेदपारायणं यैव ज्ञेयं शिवपदप्रदम् ।
 अन्यान्भुङ्क्तरान्मन्त्राञ्जपेदक्षरलक्षतः ॥ ४९ ॥
 ऐकाक्षरांस्तथा मन्त्राञ्जपेदक्षरकोटितः ।
 ततः परं जपेद्यैव सडस्रं भक्तिपूर्वकम् ॥ ५० ॥
 एवं कुर्याद्यथाशक्तिं क्मास्त्रिवपदं लभेत् ।
 नित्यं रुचिकरं त्वेकं मन्त्रमामरणान्तिकम् ॥ ५१ ॥
 सडस्रमोमिति जपेत्सर्वाभीष्टं शिवाज्ञया ।
 पुष्पारामादिकं वापि तथा सम्मार्जनादिकम् ॥ ५२ ॥
 शिवाय शिवकार्यार्थं कृत्वा शिवपदं लभेत् ।
 शिवक्षेत्रे तथा वासं नित्यं कुर्याद्यथ भक्तितः ॥ ५३ ॥
 जडानामजडानां च सर्वेषां भुक्तिमुक्तिदम् ।

तस्माद्भासं शिवक्षेत्रे दुर्यादामरणं बुधः ॥ ५४ ॥
लिङ्गाद्धस्तशतं पुण्यं क्षेत्रे मानुषके विदुः ।
सहस्रारत्निमात्रं तु पुण्यं क्षेत्रे तथार्थके ॥ ५५ ॥
द्वैवलङ्गे तथा ज्ञेयं सहस्रारत्निमानतः ।
धनुःप्रमाणसाहस्रं पुण्यं क्षेत्रे स्वयम्भुवि ॥ ५६ ॥
पुण्यक्षेत्रे स्थिता वापी कूपाद्यं पुष्कराणि च ।
शिवगङ्गेति विज्ञेयं शिवस्य वचनं यथा ॥ ५७ ॥
तत्र स्नात्वा तथा दत्त्वा जपित्वा हि शिवं व्रजेत् ।
शिवक्षेत्रं समाश्रित्य वसेदामरणं तथा ॥ ५८ ॥
द्वाहं दशाहं मास्यं वा सपिण्डीकरणं तु वा ।
आष्टिकं वा शिवक्षेत्रे क्षेत्रे पिण्डमथापि वा ॥ ५९ ॥
सर्वपापविनिर्मुक्तः सद्यः शिवपदं लभेत् ।
अथवा सभरात्रं वा वसेद्वा पञ्चरात्रकम् ॥ ६० ॥
त्रिरात्रमेकरात्रं वा क्वाश्चिदपदं लभेत् ।
स्ववर्णानुगुणं लोके स्वाचारात्प्राप्नुते नरः ॥ ६१ ॥
वर्णाङ्कारेण भक्त्या च तद्गुणतिशयं नरः ।
सर्वं कृतं कामनया सद्यः हृलभवाप्नुयात् ॥ ६२ ॥
सर्वं कृतमकामेन साक्षाच्छिवपदप्रदम् ।
प्रातर्मध्याह्नसायाह्नमहस्त्रिष्वेकतः क्वात् ॥ ६३ ॥
प्रातर्विधिकरं ज्ञेयं मध्याह्नं कामिकं तथा ।
सायाह्नं शान्तिकं ज्ञेयं रात्रावपि तथैव हि ॥ ६४ ॥
कालो निशीथो वै प्रोक्तो मध्ययामद्ध्यं निशि ।
शिवपूजा विशेषेण तत्कालेऽभीष्टसिद्धिदा ॥ ६५ ॥
अथ ज्ञात्वा नरः कुर्वन्त्यथोक्तहृलभाग्भवेत् ।
कलौ युगे विशेषेण हृलसिद्धिस्तु कर्मणा ॥ ६६ ॥
उक्तेन केनचिद्वापि व्यधिकारविभेदतः ।
सद्भक्तिः पापभीरुश्चेत्तत्कलमवाप्नुयात् ॥ ६७ ॥

ऋषय उच्युः ।

अथ क्षेत्राणि पुण्यानि समासात्थयस्व नः ।

सर्वाः स्त्रियश्च पुरुषा यान्याश्रित्य पदं लभेत् ॥ ६८ ॥

सूत योगिवरश्रेष्ठ शिवक्षेत्रागमांस्तथा ।

सूत उवाच ।

शृणुत श्रद्धया सर्वक्षेत्राणि य तदागमान् ॥ ६९ ॥

एति श्रीशिवमडापुराणे प्रथमायां विद्येश्वरसंहितायां शिवविद्गणपूजादिवर्णनं नाम अेकादशोऽध्यायः ॥ १.११ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

विद्येश्वरसंहिता

१.१२. द्वादशोऽध्यायः । शिवक्षेत्रवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

शृणुध्वमृषयः प्राज्ञाः शिवक्षेत्रं विमुक्तिदम् ।

तदागमांस्ततो वक्ष्ये लोकरक्षार्थमेव हि ॥ १ ॥

पञ्चाशत्कोटिविस्तीर्णा सशैलवनकानना ।

शिवाज्ञया हि पृथिवी लोकं धृत्वा य तिष्ठति ॥ २ ॥

तत्र तत्र शिवक्षेत्रं तत्र तत्र निवासिनाम् ।

भोक्षार्थं कृपया देवः क्षेत्रं कल्पितवान्प्रभुः ॥ ३ ॥

परिग्रहाद् ऋषीणां य देवानां य परिग्रहात् ।

स्वयम्भूतान्यथान्यानि लोकरक्षार्थमेव हि ॥ ४ ॥

तीर्थे क्षेत्रे सदा कार्यं स्नानदानजपादिकम् ।

अन्यथा रोगदारिद्र्यमूकत्वाद्याप्युयात्ररः ॥ ५ ॥

अथास्मिन्भारते वर्षे प्राप्नोति मरणं नरः ।

स्वयम्भूस्थानवासेन पुनर्मानुष्यमाप्नुयात् ॥ ६ ॥

क्षेत्रे पापस्य करणं दृढं भवति भूसुराः ।

पुण्यक्षेत्रे निवासे हि पापमण्डपि नाचरेत् ॥ ७ ॥

येन केनाप्युपायेन पुण्यक्षेत्रे वसेन्नरः ।

सिन्धोः शतनदीतीरे सन्ति क्षेत्राण्यनेकशः ॥ ८ ॥
सरस्वती नदी पुण्यया प्रोक्ता षष्टिमुष्मा तथा ।
तत्तत्तीरे वसेत्प्राज्ञः कृमाद् ब्रह्मपदं लभेत् ॥ ९ ॥
छिमवद्भिरिजा गङ्गा पुण्यया शतमुष्मा नदी ।
तत्तीरे शैव काश्यादिपुण्यक्षेत्राण्यनेकशः ॥ १० ॥
तत्र तीरे प्रशस्तं छि मृगे मृगबृहस्पतौ ।
शोणभद्रो दशमुष्मः पुण्योऽभीष्टकृत्वप्रदः ॥ ११ ॥
तत्र स्नानोपवासेन पदं वैनायकं लभेत् ।
यत्तुर्वीशमुष्मा पुण्यया नर्मदा च मडानदी ॥ १२ ॥
तस्यां स्नानेन वासेन पदं वैष्णवमाप्नुयात् ।
तमसा द्वादशमुष्मा रेवा दशमुष्मा नदी ॥ १३ ॥
गोदावरी महापुण्यया ब्रह्मगोवधनाशिनी ।
अेकविंशमुष्मा प्रोक्ता रुद्रलोकप्रदायिनी ॥ १४ ॥
कृष्ण वेणी पुण्यनदी सर्वपापक्षयावहा ।
साष्टादशमुष्मा प्रोक्ता विष्णुलोकप्रदायिनी ॥ १५ ॥
तुङ्गभद्रा दशमुष्मा ब्रह्मलोकप्रदायिनी ।
सुवर्णमुष्मरी पुण्यया प्रोक्ता नवमुष्मा तथा ॥ १६ ॥
तत्रैव सुप्रजायन्ते ब्रह्मलोक्य्युतास्तथा ।
सरस्वती च पम्पा च कन्या श्वेतनदी शुभा ॥ १७ ॥
अेतासां तीरवासेन छन्द्रलोकमवाप्नुयात् ।
सख्याद्रिजा महापुण्यया कावेरीति मडानदी ॥ १८ ॥
सप्तविंशमुष्मा प्रोक्ता सर्वाभीष्टप्रदायिनी ।
तत्तीराः स्वर्गदाश्चैव ब्रह्मविष्णुपदप्रदाः ॥ १९ ॥
शिवलोकप्रदाः शैवास्तथाभीष्टकृत्वप्रदाः ।
नैमिषे बहरे स्नायान्मेषगे च गुरौ रवौ ॥ २० ॥
ब्रह्मलोकप्रदं विधात्ततः पूजादिकं तथा ।
सिन्धुनद्यां तथा स्नानं सिंहे कर्कटगे रवौ ॥ २१ ॥

केदारोदकपानं च स्नानं च ज्ञानं विदुः ।
 गोदावर्यां सिंहासे स्नायात्सिंहबृहस्पतौ ॥ २२ ॥
 शिवलोकप्रदमिति शिवेनोक्तं तथा पुरा ।
 यमुनाशोणयोः स्नायाद् गुरौ कन्यागते रवौ ॥ २३ ॥
 धर्मलोके दन्तिलोके मलाभोगप्रदं विदुः ।
 कावेर्यां च तथा स्नायात्तुलागे तु रवौ गुरौ ॥ २४ ॥
 विष्णोर्वचनमाडात्स्यात्सर्वाभीष्टप्रदं विदुः ।
 वृश्चिके मासि सम्प्राप्ते तथार्के गुरुवृश्चिके ॥ २५ ॥
 नर्मदायां नदीस्नानाद्विष्णुलोकमवाप्नुयात् ।
 सुवर्णमुषरीस्नानां चापगे च गुरौ रवौ ॥ २६ ॥
 शिवलोकप्रदमिति ब्रह्मणो वचनं यथा ।
 भृगुमासि तथा स्नायाज्जलव्यां भृगुगे गुरौ ॥ २७ ॥
 शिवलोकप्रदमिति ब्रह्मणो वचनं यथा ।
 ब्रह्मविष्णवोः पदे भुक्त्वा तदन्ते ज्ञानमाप्नुयात् ॥ २८ ॥
 गङ्गायां माघमासे तु तथा कुम्भगते रवौ ।
 श्राद्धं वा पिण्डदानं वा तिलोदकमथापि वा ॥ २९ ॥
 वंशद्वयपितृणां च कुलकोट्युद्धरं विदुः ।
 कृष्णवेण्यां प्रशंसन्ति भीमगे च गुरौ रवौ ॥ ३० ॥
 तत्तत्तीर्थं च तन्मासि स्नानमिन्द्रपदप्रदम् ।
 गङ्गां वा सख्यं वापि समाश्रित्य वसेद् भुधः ॥ ३१ ॥
 तटालकृतपापस्य क्षयो भवति निश्चितम् ।
 रुद्रलोकप्रदान्येव सन्ति क्षेत्राण्यनेकशः ॥ ३२ ॥
 ताम्रपर्णी वेगवती ब्रह्मलोककङ्कलप्रदे ।
 तयोस्तीरे हि सन्त्येव क्षेत्राणि स्वर्गदानि च ॥ ३३ ॥
 सन्ति क्षेत्राणि तन्मध्ये पुण्यदानि च भूरिशः ।
 तत्र तत्र वसन्प्राज्ञस्तादृशं च क्लृप्तं लभेत् ॥ ३४ ॥
 सदाचारैश्च सद्गुणैश्च सदा भावनयापि च ।
 वसेद्द्यालुः प्राज्ञो वै नान्यथा तत्कलं लभेत् ॥ ३५ ॥

पुण्यक्षेत्रे कृतं पुण्यं बहुधा ऋद्धिमृच्छति ।
 पुण्यक्षेत्रे कृतं पापं मलदण्डवापि जायते ॥ ३६ ॥
 तत्कालं श्रुवनार्थश्चेत्पुण्येन क्षयमेष्यति ।
 पुण्यमैश्वर्यदं प्राहुः कायिकं वायिकं तथा ॥ ३७ ॥
 मानसं च तथा पापं तादृशं नाशयेद् द्विजाः ।
 मानसं वज्रलेपं तु कल्पकल्पानुगं तथा ॥ ३८ ॥
 ध्यानादेव हि तन्नश्येन्नान्यथा नाशमृच्छति ।
 वायिकं जपजावेन कायिकं कायशोषणात् ॥ ३९ ॥
 दानाद्धनकृतं नश्येन्नान्यथा कल्पकोटिभिः ।
 क्वचित्पापेन पुण्यं च वृद्धिपूर्वेण नश्यति ॥ ४० ॥
 बीजांशश्चैव वृद्ध्यंशो भोगांशः पुण्यपापयोः ।
 ज्ञाननाश्यो हि बीजांशो वृद्धिरुक्तप्रकारतः ॥ ४१ ॥
 भोगांशो भोगनाश्यस्तु नान्यथा पुण्यकोटिभिः ।
 बीजप्ररोडे नष्टे तु शेषो भोगाय कल्पते ॥ ४२ ॥
 देवानां पूजया चैव ब्रह्मणानां च दानतः ।
 तपोधिक्कयाञ्च कालेन भोगः सख्यो भवेन्नृणाम् ।
 तस्मात्पापमकृतवैव वस्तव्यं सुप्रमिच्छता ॥ ४३ ॥
 एति श्रीशिवमहापुराणे प्रथमायां विधेश्वरसंछितायां शिवक्षेत्रवर्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १.१२ ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
 विधेश्वरसंछिता

१.१३. त्रयोदशोऽध्यायः । सदायारवर्णनम् ।

ऋषय उचुः ।
 सदायारं श्रावयाशु येन लोकाञ्जयेद् बुधः ।
 धर्माधर्ममया-भ्रूहि स्वर्गनारकदांस्तथा ॥ १ ॥
 सूत उवाच ।

સદાચારયુતો વિદ્વાન્ બ્રાહ્મણો નામ નામતઃ ।
 વેદાચારયુતો વિપ્રો હ્યેતૈરેકૈકવાન્દ્વિજઃ ॥ ૨ ॥
 અલ્પાચારોડલ્પવેદશ્ચ ક્ષત્રિયો રાજસેવકઃ ।
 કિંચિદાચારવાન્વૈશ્યઃ કૃષિવાણિજયકૃત્તથા ॥ ૩ ॥
 શૂદ્રબ્રાહ્મણ ઇત્યુક્તઃ સ્વયમેવ હિ કર્ષકઃ ।
 અસૂયાલુઃ પરદ્રોહી ચણ્ડાલદ્વિજ ઉચ્યતે ॥ ૪ ॥
 પૃથિવીપાલકો રાજા ઇતરે ક્ષત્રિયા મતાઃ ।
 ધાન્યાદિક્કયવાન્વૈશ્ય ઇતરો વણિગુચ્યતે ॥ ૫ ॥
 બ્રહ્મક્ષત્રિયવૈશ્યાનાં શુશ્રૂષુઃ શૂદ્ર ઉચ્યતે ।
 કર્ષકો વૃષલો જ્ઞેય ઇતરે ચૈવ દસ્યવઃ ॥ ૬ ॥
 સર્વો હ્યુષઃ પ્રાજ્ઞમુખશ્ચ ચિન્તયેદ્ દેવપૂર્વકાન્ ।
 ધર્માનર્થાશ્ચ તત્કલેશાનાયં ચ વ્યયમેવ ચ ॥ ૭ ॥
 આયુર્દ્રૌષશ્ચ મરણં પાપં ભાગ્યં તથૈવ ચ ।
 વ્યાધિઃ પુષ્ટિસ્તથા શક્તિઃ પ્રાતરુત્થાનદિક્કલમ્ ॥ ૮ ॥
 નિશાન્ત્યયામોષા જ્ઞેયા યામાર્થં સન્ધિરુચ્યતે ।
 તત્કાલે તુ સમુત્થાય વિણ્મૂત્રે વિસૃજેદ્ દ્વિજઃ ॥ ૯ ॥
 ગૃહાદ્ દૂરં તતો ગત્વા બાહ્યતઃ પ્રાવૃતસ્તથા ।
 ઉદ્દામુખઃ સમાવિશ્ય પ્રતિબન્ધેડન્યદિજ્મુખઃ ॥ ૧૦ ॥
 જલાગ્નિબ્રાહ્મણાદીનાં દેવાનાં નાભિમુખ્યતઃ ।
 લિડ્ગં પિધાય વામેન મુખમન્યેન પાણિના ॥ ૧૧ ॥
 મલમુત્સૃજ્ય ચોત્થાય ન પશ્યેચ્ચૈવ તન્મલમ્ ।
 ઉદ્ધૃતેન જલેનૈવ શૌચં કુર્યાજ્જલાદ્ બહિઃ ॥ ૧૨ ॥
 અથવા દેવપિત્રર્ષિતીર્થાવતરણં વિના ।
 સામ વા પગ્ચ વા ત્રીન્વા ગુદં સંશોધયેન્મૃદા ॥ ૧૩ ॥
 લિડ્ગે કર્કોટમાત્રં તુ ગુદે પ્રસૃતિરિચ્યતે ।
 તત ઉત્થાય પદ્મસ્તશૌચં ગણ્ડુષમષ્ટકમ્ ॥ ૧૪ ॥
 યેન કેન ચ પત્રેણ કાષ્ઠેન ચ જલાદ્ બહિઃ ।
 કાર્યં સન્તર્જનીં ત્યજ્ય દન્તધાવનમીરિતમ્ ॥ ૧૫ ॥

जलदेवात्रमस्कृत्य मन्त्रेण स्नानमाचरेत् ।
अशक्तः कण्ठद्वयं वा कटिद्वयमथापि वा ॥ १६ ॥
आजानुजलमाविश्य मन्त्रस्थानं समाचरेत् ।
देवादींस्तर्पयेद्द्विद्वांस्तत्र तीर्थजलेन च ॥ १७ ॥
धौतवस्त्रं समादाय पञ्चकञ्चन धारयेत् ।
उत्तरीयं च किञ्चैव धार्य सर्वेषु कर्मसु ॥ १८ ॥
नद्यादितीर्थस्नने तु स्नानवस्त्रं न शोधयेत् ।
वापीकूपगृहाद्यौ तु स्नानादूर्ध्वं नयेद्भुधः ॥ १९ ॥
शिलादावादिडे वापि जले वापि स्थलेऽपि वा ।
संशोध्य पीडयेद्भस्त्रं पितृणां तृमये द्विजाः ॥ २० ॥
जाबालकोक्तमन्त्रेण भस्मना च त्रिपुण्ड्रकम् ।
अन्यथा येज्जले पातस्ततो नरकमृच्छति ॥ २१ ॥
आपोऽभिच्छेति शिरसि प्रोक्षयेत्पापशान्तये ।
यस्येति मन्त्रं पादे तु सन्धिप्रोक्षणमुच्यते ॥ २२ ॥
दृष्टये मूर्ध्नि पादे च मूर्ध्नि हृत्पाद एव च ।
हृत्पादमूर्ध्नि सम्प्रोक्ष्य मन्त्रस्नानं विदुर्भुधाः ॥ २३ ॥
ऋषत्स्पर्शं च द्योःस्वास्थ्ये राजराष्ट्रभयेऽपि च ।
अगत्या गतिकाले च मन्त्रस्नानं समाचरेत् ॥ २४ ॥
प्रातः सूर्यानुवाकेन सायमञ्चननुवाकतः ।
अपः पीत्वा तथा मध्ये पुनः प्रोक्षणमाचरेत् ॥ २५ ॥
गायत्र्या जपमन्त्रान्ते त्रिर्ध्वं प्राञ्चिनिक्षिपेत् ।
मन्त्रेण सप्त यैकं वै मध्येऽर्घ्यं तु रवेर्द्विजाः ॥ २६ ॥
अथ जाते च सायाह्ने भुवि पश्चिमदिऽभुजः ।
उद्धृत्य दधात् प्रातस्तु मध्याह्नेऽङ्गुलिभिस्तथा ॥ २७ ॥
अङ्गुलीनां च रन्ध्रेण लम्बं पश्येद् द्विवाकरम् ।
आत्मप्रदक्षिणां कृत्वा शुद्धायमनमाचरेत् ॥ २८ ॥
सायं मुहूर्तादूर्वाङ्गु कृता सन्ध्या वृथा भवेत् ।

अकालात्काले धृत्युक्तो दिनेऽतीते यथाक्रमम् ॥ २८ ॥

दिव्यतीते य गायत्रीं शतं नित्ये क्रमाज्जपेत् ।

आद्यशाखात्परातीतं गायत्रीं लक्षमभ्यसेत् ॥ ३० ॥

मासातीते तु नित्ये छि पुनश्चोपनयं यरेत् ।

शशो गौरी गुहो विष्णुर्ब्रह्मा चन्द्रश्च वै यमः ॥ ३१ ॥

अेवंपांशुं वै देवांस्तर्पयेदर्थसिद्धये ।

ब्रह्मार्पणं ततः कृत्वा शुद्धाय मनमाचरेत् ॥ ३२ ॥

तीर्थदक्षिणतः शस्ते महे मन्त्रालये बुधः ।

तत्र देवालये वापि गृहे वा नियतस्थले ॥ ३३ ॥

सर्वान्देवान्मरुत्तु स्थिरबुद्धिः स्थिरासनः ।

प्राणं पूर्वमभ्यस्य गायत्रीमभ्यसेत्ततः ॥ ३४ ॥

शुभ्रब्रह्मैक्यविषयं बुद्ध्या प्राणवमभ्यसेत् ।

त्रैलोक्यसृष्टिकर्तारं स्थितिकर्तारमभ्युत्तम् ॥ ३५ ॥

संघर्तारं तथा रुद्रं स्वप्रकाशमुपास्महे ।

ज्ञानकर्मेन्द्रियाणां य मनोवृत्तीर्षियस्तथा ॥ ३६ ॥

भोगमोक्षप्रदे धर्मे ज्ञाने य प्रेरयेत्सदा ।

धृत्यमर्थं धिया ध्यायन्ब्रह्म प्राप्नोति निश्चयम् ॥ ३७ ॥

केवलं वा जपेन्नित्यं ब्रह्मण्यस्य य पूतये ।

सडस्रमभ्यसेन्नित्यं प्रातर्ब्राह्मणपुङ्गवः ॥ ३८ ॥

अन्येषां य यथाशक्ति मध्याह्ने य शतं जपेत् ।

सायं द्विदशकं ज्ञेयं शिष्याऽकसमन्वितम् ॥ ३९ ॥

मूलाधारं समारभ्य द्वादशांशस्थितांस्तथा ।

विद्येश्वरब्रह्मविष्णुवीशज्जुवात्मपरमेश्वरान् ॥ ४० ॥

ब्रह्मबुद्ध्या तदैक्यं य सोऽहं भावनया जपेत् ।

तानेव ब्रह्मरन्ध्रादौ कायाद् बाह्ये य भावयेत् ॥ ४१ ॥

महत्तत्त्वं समारभ्य शरीरं तु सडस्रकम् ।

अेकैकस्माज्जपादेकमतिक्रम्य शनैः शनैः ॥ ४२ ॥

परस्मिन् योजयेज्जुवं जपतत्त्वमुदाहृतम् ।
 शतद्विदशकं देवं शिष्याष्टकसमन्वितम् ॥ ४३ ॥
 मन्त्राणां जप अवेवं हि जपमादिकमाद्विदुः ।
 सडस्रं ब्राह्मणं विद्याच्छतमैन्द्रप्रदं विदुः ॥ ४४ ॥
 एतदस्त्वात्मरक्षार्थं ब्रह्मयोनिषु जायते ।
 दिवाकरमुपस्थाय नित्यमित्थं समाचरेत् ॥ ४५ ॥
 लक्षद्वादशयुक्तस्तु पूर्णब्राह्मणो हरितः ।
 गायत्र्या लक्षडीनं तु वेदकार्ये न योजयेत् ॥ ४६ ॥
 आसमतेस्तु नियमं पश्चात्प्रप्राजन् चरेत् ।
 प्रातर्द्वादशसाडस्रं प्रप्राञ्च प्रणवं जपेत् ॥ ४७ ॥
 दिने दिने त्वतिक्रान्ते नित्यमेवं कमाज्जपेत् ।
 मासादौ कर्मशोडतीते सार्धलक्षजपेन हि ॥ ४८ ॥
 अत उर्ध्वमतिक्रान्ते पुनः प्रैषं समाचरेत् ।
 अवेवं कृत्वा द्योषशान्तिरन्यथा रौरवं प्रजेत् ॥ ४९ ॥
 धर्मार्थयोस्ततो यत्नं कुर्यात्कामी न येतरः ।
 ब्राह्मणो मुक्तिकामः स्याद् ब्रह्मज्ञानं सदाभ्यसेत् ॥ ५० ॥
 धर्मार्थयोर्दर्थतो भोगो भोगाद्वैराग्यसम्भवः ।
 धर्माजितार्थभोगेन वैराग्यमुपजायते ॥ ५१ ॥
 विपरीतार्थभोगेन राग अवे प्रजायते ।
 धर्मश्च द्विविधः प्रोक्तो द्रव्यदेहद्वयेन च ॥ ५२ ॥
 द्रव्यमिज्यादिरूपं स्यात्तीर्थस्नानादि दैहिकम् ।
 धर्मेण धनमाप्नोति तपसा दिव्यरूपताम् ॥ ५३ ॥
 निष्कामः शुद्धिमाप्नोति शुद्ध्या ज्ञानं न संशयः ।
 कृतादौ हि तपः श्लाघ्यं द्रव्यधर्मः कलौ युगे ॥ ५४ ॥
 कृते ध्यानाज्ज्ञानसिद्धिस्त्रेतायां तपसा तथा ।
 द्वापरे यजनाज्ज्ञानं प्रतिमापूजया कलौ ॥ ५५ ॥
 यादृशं पुण्यपापं वा तादृशं कलमेव हि ।
 द्रव्यदेहाङ्गभेदेन न्यूनवृद्धिक्षयादिकम् ॥ ५६ ॥

अधर्मो छिसिकाशुपो धर्मस्तु सुभरुपकः ।
 अधर्माद् दृग्भमाप्नोति धर्माद्धि सुभमेधते ॥ ५७ ॥
 विधाद् द्रुवृत्तितो दृग्भं सुभं विधात्सुवृत्तितः ।
 धर्माश्रममतः कुर्याद्भोगमोक्षप्रसिद्धये ॥ ५८ ॥
 सकुटुम्भस्य विप्रस्य यतुर्जनयुतस्य य ।
 शतवर्षस्य वृत्तिं तु दद्यात्तद्ब्रह्मलोकदम् ॥ ५९ ॥
 यान्द्रायणसदसं तु ब्रह्मलोकप्रदं विदुः ।
 सदस्यस्य कुटुम्भस्य प्रतिष्ठां क्षत्रियश्चरेत् ॥ ६० ॥
 छन्द्रलोकप्रदं विधाद्युतं ब्रह्मलोकदम् ।
 यां देवतां पुरस्कृत्य दानमाचरते नरः ॥ ६१ ॥
 तत्तल्लोकमवाप्नोति धृति वेदविद्यो विदुः ।
 अर्थहीनः सदा कुर्यात्तपसामर्जनं तथा ॥ ६२ ॥
 तीर्थाख्यं तपसा प्राप्यं सुभमक्षय्यमश्रुते ।
 अर्थाश्रममथो वक्ष्ये न्यायतः सुसमाहितः ॥ ६३ ॥
 कृतात्प्रतिग्रहाख्यैव याजनाख्यं विशुद्धतः ।
 अदैन्यादनतिक्लेशाद् ब्राह्मणो धनमर्जयेत् ॥ ६४ ॥
 क्षत्रियो ब्राह्मवीर्येण कृषिगोरक्षणाद् विशः ।
 न्यायार्जितस्य वित्तस्य दानात्सिद्धिं समश्रुते ॥ ६५ ॥
 ज्ञानसिद्ध्या मोक्षसिद्धिः सर्वेषां गुर्वनुग्रहात् ।
 मोक्षात्स्वर्गपसिद्धिः स्यात्परानन्दं समश्रुते ॥ ६६ ॥
 सत्सङ्गात्सर्वमेतद्धै नराणां जायते द्विजाः ।
 धनधान्यादिकं सर्वं दैयं वै गृहमेधिना ॥ ६७ ॥
 यद्यत्काले वस्तुजातं कृलं वा धान्यमेव य ।
 तत्तत्सर्वं ब्राह्मणोभ्यो दैयं वै छितमिच्छता ॥ ६८ ॥
 जलं यैव सदा दैयमन्नं क्षुद्द्व्याधिशान्तये ।
 क्षेत्रं धान्यं तथामात्रमन्नमेव यतुर्विधम् ॥ ६९ ॥
 यावत्कालं यदन्नं वै भुञ्ज्या श्रवणमेधते ।

तावत्कृतस्य पुण्यस्य त्वर्धं दातुर्न संशयः ॥ ७० ॥
 गृहीता हि गृहीतस्य दानाद्भै तपसा तथा ।
 पापसंशोधनं कुर्यादन्यथा रौरवं व्रजेत् ॥ ७१ ॥
 आत्मवित्तं त्रिधा कुर्याद्भ्रमवृद्ध्यात्मभोगतः ।
 नित्यं नैमित्तिकं काम्यं कर्म कुर्यात्तु धर्मतः ॥ ७२ ॥
 वित्तस्य वर्धनं कुर्याद् वृद्ध्यंशेन हि साधकः ।
 हितेन मितमेध्येन भोगं भोगांशतश्चरेत् ॥ ७३ ॥
 कृष्यर्जिते दशांशं हि देयं पापस्य शुद्ध्ये ।
 शेषेण कुर्याद्भ्रमादि अन्यथा रौरवं व्रजेत् ॥ ७४ ॥
 अथवा पापबुद्धिः स्यात्क्षयं वा सस्यमेष्यति ।
 वृद्धिवाणिज्यके देयं षडंशं हि विचक्षणैः ॥ ७५ ॥
 शुद्धप्रतिग्रहे देयं यतुर्थांशं द्विजोत्तमैः ।
 अकस्माद्दुत्थितेऽर्थे हि देयमर्धं द्विजोत्तमैः ॥ ७६ ॥
 असत्प्रतिग्रहे सर्वं दुर्दानं सागरे क्षिपेत् ।
 आढ्य दानं कर्तव्यमात्मभोगसमृद्धये ॥ ७७ ॥
 पृष्टं सर्वं सदा देयमात्मशक्त्यनुसारतः ।
 जन्मान्तरे ऋणी हि स्याददत्ते पृष्टवस्तुनि ॥ ७८ ॥
 परेषां य तथा दौषं न प्रशंसोद्विष्यक्षणः ।
 विद्वेषेण तथा भ्रमन् श्रुतं दृष्टं य नो वदेत् ॥ ७९ ॥
 न वदेत्सर्वजन्तूनां हृदि रोषकरं बुधः ।
 सन्ध्योरग्निकार्यं य कुर्याद्विश्वर्यसिद्धये ॥ ८० ॥
 अशक्तस्त्वेककाले वा सूर्याग्नी य यथाविधि ।
 ताडुलं धान्यमाज्यं वा ह्रलं कन्दं उविस्तथा ॥ ८१ ॥
 स्थालीपाकं तथा कुर्याद्यथान्यायं यथाविधि ।
 प्रधानभोगमात्रं वा उव्याभावे समाचरेत् ॥ ८२ ॥
 नित्यसन्धानमित्युक्तं तमजस्रं विदुर्बुधाः ।
 अथवा जपमात्रं वा सूर्यवन्दनमेव य ॥ ८३ ॥

अवेमात्मार्षिनः कुर्युर्थार्थी य यथाविधि ।
 ब्रह्मयज्ञरता नित्यं देवपूजारतास्तथा ॥ ८४ ॥

अग्निपूजापरा नित्यं गुरुपूजारतास्तथा ।
 ब्राह्मणानां तृप्तिकराः सर्वे स्वर्गस्थ भागिनः ॥ ८५ ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे प्रथमायां विद्येश्वरसंछितायां सदाचारवर्णनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १.१३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

विद्येश्वरसंछिता

१.१४. यतुर्दशोऽध्यायः । अग्नियज्ञादिवर्णनम् ।

ऋषय उचुः ।

अग्नियज्ञं देवयज्ञं ब्रह्मयज्ञं तथैव य ।
 गुरुपूजां ब्रह्मतृप्तिं कमेण ब्रूहि नः प्रभो ॥ १ ॥

सूत उवाच ।

अग्नौ जुहोति यद्द्रव्यमग्नियज्ञः स उच्यते ।
 ब्रह्मथर्याश्रमस्थानां समिदाधानमेव हि ॥ २ ॥

समिदग्नौ प्रतापं य विशेषयजनादिकम् ।
 प्रथमाश्रमिणामेव यावदौपासनं द्विजाः ॥ ३ ॥

आत्मन्यारोपिताग्नीनां वनिनां यतिनां द्विजाः ।
 छितं य मितमेध्यान्नं स्वकाले भोजनं हुतिः ॥ ४ ॥

औपासनाग्निसन्धानं समास्य सुरक्षितम् ।
 कुण्डे वाप्यथ भाण्डे वा तदजस्रं समीरितम् ॥ ५ ॥

अग्निमात्मन्यारण्यां वा राजद्वैवशाद् ध्रुवम् ।
 अग्नित्यागभयाद्भुक्तं समारोपितमुच्यते ॥ ६ ॥

सम्पत्करी तथा ज्ञेया सायमञ्ज्याहुतिर्द्विजाः ।
 आयुष्करीति विज्ञेया प्रातः सूर्याहुतिस्तथा ॥ ७ ॥

अग्नियज्ञो ह्ययं प्रोक्तो हिवा सूर्यनिवेशनात् ।
 छन्द्रादीन्सकलान्देवानुद्दिश्याग्नौ जुहोति यत् ॥ ८ ॥

देवयज्ञं छि तं विधात्स्थावीपाकादिकाञ्छतून् ।
 यौवादिकं तथा ज्ञेयं लौकिकाग्रौ प्रतिष्ठितम् ॥ ८ ॥
 ब्रह्मयज्ञं द्विजः कुर्याद् देवानां तृमयेऽसकृत् ।
 ब्रह्मयज्ञं धृति प्रोक्तो वेदस्याध्ययनं भवेत् ॥ १० ॥
 नित्यानन्तरमासायं ततस्तु न विधीयते ।
 अनग्रौ देवयजनं शृणुत श्रद्धयादरात् ॥ ११ ॥
 आदिसृष्टौ महादेवः सर्वज्ञः करुणाकरः ।
 सर्वलोकपकारार्थं वाराञ्छितवान्प्रभुः ॥ १२ ॥
 संसारवैद्यः सर्वज्ञः सर्वभेषजभेषजम् ।
 आद्यावारोग्यदं वारं स्ववारं कृतवान्प्रभुः ॥ १३ ॥
 सम्पत्कारं स्वमायाया वारं च कृतवांस्ततः ।
 जन्मे दुर्गातिक्रान्ते कुमारस्य ततः परम् ॥ १४ ॥
 आलस्यदुस्त्रितकान्त्यै वारं कल्पितवान्प्रभुः ।
 रक्षकस्य तथा विष्णोर्लोकानां छितकाम्यया ॥ १५ ॥
 पुष्ट्यर्थं चैव रक्षार्थं वारं कल्पितवान्प्रभुः ।
 आयुष्करं ततो वारमायुषां कर्तुरेव छि ॥ १६ ॥
 त्रैलोक्यसृष्टिकर्तुर्छि ब्रह्मणः परमेष्ठिनः ।
 जगदायुष्यसिद्ध्यर्थं वारं कल्पितवान्प्रभुः ॥ १७ ॥
 आदौ त्रैलोक्यवृद्ध्यर्थं पुण्यपापे प्रकल्पिते ।
 तयोः कर्त्रोस्ततो वारमिन्द्रस्य च यमस्य च ॥ १८ ॥
 भोगप्रदं मृत्युदरं लोकानां च प्रकल्पितम् ।
 आदित्यादीन्स्वस्ववृषासुभद्रुःभस्य सूयकान् ॥ १९ ॥
 वारेशाञ्छित्वाद्यै ज्योतिश्चक्रे प्रतिष्ठितान् ।
 स्वस्ववारं छि तेषां तु पूजा स्वस्वकृत्प्रदा ॥ २० ॥
 आरोग्यं सम्पदश्चैव व्याधीनां शान्तिरेव च ।
 पुष्टिरायुस्तथा भोगो मृतेर्दानिर्यथाकमम् ॥ २१ ॥
 वारकमकृत् प्राङ्मुखं प्रीतिपुरःसरम् ।
 अन्येषामपि देवानां पूजायाः कृत्वा शिवः ॥ २२ ॥

देवानां प्रीतये पूजा पञ्चधैव प्रकल्पिता ।
 तत्तन्मन्त्रजपो ङोभो दानं चैव तपस्तथा ॥ २३ ॥
 स्थण्डिले प्रतिमायां य ङ्यज्ञौ ब्राह्मणविग्रहे ।
 समाराधनमित्येवं षोडशैरुपचारैः ॥ २४ ॥
 उत्तरोत्तरवैशिष्ट्यात्पूर्वाभावे तथोत्तरम् ।
 नेत्रयोः शिरसो रोगे तथा कुष्ठस्य शान्तये ॥ २५ ॥
 आदित्यं पूजयित्वा तु ब्राह्मणान्भोजयेत्ततः ।
 दिनं मासं तथा वर्षं वर्षत्रयमथवापि वा ॥ २६ ॥
 प्रारब्धं प्रबलं येत्स्यान्नश्येद् रोगजरादिकम् ।
 जपाद्यभिष्टेवस्य वारादीनां क्वलं विदुः ॥ २७ ॥
 पापशान्तिर्विशेषेण ङ्यादिवारे निवेदयेत् ।
 आदित्यस्यैव देवानां ब्राह्मणानां विशिष्टम् ॥ २८ ॥
 सोमवारे य लक्ष्यादीन्सम्पदर्थं यजेद् बुधः ।
 आज्यान्नेन तथा विप्रान्सपत्नीकांश्च भोजयेत् ॥ २९ ॥
 कात्यादीन्भौमवारे तु यजेद् रोगप्रशान्तये ।
 माषमुद्राढकान्नेन ब्राह्मणान्शैव भोजयेत् ॥ ३० ॥
 सौम्यवारे तथा विष्णुं दध्यन्नेन यजेद्बुधः ।
 पुत्रमित्रकलत्रादिपुष्टिर्भवति सर्वदा ॥ ३१ ॥
 आयुष्कामो गुरोवारे देवानां पुष्टिसिद्धये ।
 उपवीतेन वस्त्रेण क्षीराज्येन यजेद् बुधः ॥ ३२ ॥
 भोगार्थं भृगुवारे तु यजेद् देवान्समाहितः ।
 षड्सोपेतमन्त्रं य दधाद् ब्राह्मणतृप्तये ॥ ३३ ॥
 स्त्रीणां य तृप्तये तद्गद् देयं वस्त्रादिकं शुभम् ।
 अपमृत्युदरे मन्दे रुद्रादींश्च यजेद् बुधः ॥ ३४ ॥
 तिलङ्गोमेन दानेन तिलान्नेन य भोजयेत् ।
 एत्थं यजेच्च विबुधानारोग्यादिक्वलं लभेत् ॥ ३५ ॥
 देवानां नित्ययज्ञे विशेषयज्ञेऽपि य ।

स्नाने दाने जपे लोभे ब्राह्मणानां य तर्पणे ॥ ३६ ॥

तिथिनक्षत्रयोगे य तत्तद्देवप्रपूजने ।

आदिवारादिवारेषु सर्वज्ञो जगदीश्वरः ॥ ३७ ॥

ततद्रूपेण सर्वेषामारोग्यादिकृत्वप्रदः ।

देशकालानुसारेण तथा पात्रानुसारतः ॥ ३८ ॥

द्रव्यं श्रद्धानुसारेण तथा लोकानुसारतः ।

तारतम्यकमाद् देवस्त्वारोग्यादीन्प्रयच्छति ॥ ३९ ॥

शुभादावशुभान्ते य जन्मर्क्षेषु गृहे गृही ।

आरोग्यादिसमृद्ध्यर्थमादित्यादीन्ब्रह्मन्त्यजेत् ॥ ४० ॥

तस्माद्देवैव यजनं सर्वात्मीष्टकृत्वप्रदम् ।

समन्त्रकं ब्राह्मणानामन्येषां यैव तान्त्रिकम् ॥ ४१ ॥

यथाशक्त्यनुसारेण कर्तव्यं सर्वदा नरैः ।

सप्तस्वपि य वारेषु नरैः शुभकृत्वेषुभिः ॥ ४२ ॥

दरिद्रस्तपसा देवान्यजेदाढ्यो धनेन हि ।

पुनश्चैवविधं धर्मं कुरुते श्रद्धया सह ॥ ४३ ॥

पुनश्च भोगान्विविधान्मुक्त्वा भूमौ प्रजायते ।

छायां जलाशयं ब्रह्मप्रतिष्ठां धर्मसञ्चयम् ॥ ४४ ॥

सर्वं य वित्तवान्दुर्यात्सदा भोगप्रसिद्धये ।

कालाञ्च पुण्यपाडेन ज्ञानसिद्धिः प्रजायते ॥ ४५ ॥

य षमं शृणुतेऽध्यायं पठते वा नरो द्विजाः ।

श्रवणस्थोपकर्ता य देवयज्ञाङ्गं लभेत् ॥ ४६ ॥

एतं श्रीशिवमहापुराणे प्रथमायां विधेश्वरसंछितायामग्निप्रज्ञादिवर्णनं नाम यत्तुर्दशोऽध्यायः ॥ १.१४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

विधेश्वरसंछिता

१.१५. पञ्चदशोऽध्यायः । देवयज्ञादिषु देशकालपात्रादिवर्णनम् ।

ऋषय त्रियुः ।

देशादीन्मशो भ्रूढि सूत सर्वार्थवित्तम ।

सूत उवाच ।

शुद्धं गृहं समङ्गलं देवयज्ञादिकर्मसु ॥ १ ॥

ततो दशगुणं गोष्ठं जलतीरं ततो दश ।

ततो दशगुणं भिल्वतुलस्यश्चत्थमूलकम् ॥ २ ॥

ततो देवालयं विद्यात्तीर्थतीरं ततो दश ।

ततो दशगुणं नद्यास्तीर्थनद्यास्ततो दश ॥ ३ ॥

सप्तगङ्गानदीतीर्थं तस्या दशगुणं भवेत् ।

गङ्गा गोदावरी चैव कावेरी ताम्रपर्णिका ॥ ४ ॥

सिन्धुश्च सरयू रेवा सप्त गङ्गाः प्रकीर्तिताः ।

ततोऽब्धितीरे दश य पर्वताग्रे ततो दश ॥ ५ ॥

सर्वस्मादधिकं ज्ञेयं यत्र वा रोयते मनः ।

कृते पूर्णकृलं ज्ञेयं यज्ञदानादिकं तथा ॥ ६ ॥

त्रेतायुगे त्रिपादं य द्वापरेश्वरं सदा स्मृतम् ।

कलौ पादं तु विज्ञेयं तत्पादोनं ततोऽर्धकं ॥ ७ ॥

शुद्धात्मनः शुद्धदिनं पुण्यं समङ्गलं विदुः ।

तस्माद् दशगुणं ज्ञेयं रविसङ्कमणो बुधाः ॥ ८ ॥

विषुवे तद्दशगुणमयने तद्दश स्मृतम् ।

तद्दश मृगसङ्कान्तौ तव्यन्द्रग्रहणो दश ॥ ९ ॥

ततश्च सूर्यग्रहणो पूर्णं कालोत्तमे विदुः ।

जगद्रूपस्य सूर्यस्य विषयोगाव्य रोगदम् ॥ १० ॥

अतस्तद्विषशान्त्यर्थं स्नानदानजपांश्चरेत् ।

विषशान्त्यर्थकालत्वात्स कालः पुण्यदः स्मृतः ॥ ११ ॥

जन्मर्क्षे य प्रतान्ते य सूर्यरागोपमं विदुः ।

महतां सङ्गकालश्च कोट्यर्कग्रहणं विदुः ॥ १२ ॥

तपोनिष्ठा ज्ञाननिष्ठा योगिनो यतयस्तथा ।

पूजायाः पात्रमेते हि पापसङ्ख्यकारणम् ॥ १३ ॥
 यतुर्विशतिलक्षं वा गायत्र्या जपसंयुतः ।
 ब्राह्मणस्तु भवेत्पात्रं सम्पूर्णाङ्गलभोगदम् ॥ १४ ॥
 पतनात्रायत एति पात्रं शास्त्रे प्रयुज्यते ।
 दातुश्च पातकात्राणात्पात्रमित्यभिधीयते ॥ १५ ॥
 गायकं त्रायते पातादायत्रीत्युच्यते हि सा ।
 यथार्थं हिनो लोकेऽस्मिन्परस्यार्थं न यच्छति ॥ १६ ॥
 अर्थवानिह यो लोके परस्यार्थं प्रयच्छति ।
 स्वयं शुद्धो हि पूतात्मा नरासन्नातुमर्हति ॥ १७ ॥
 गायत्रीजपशुद्धो हि शुद्धब्राह्मण उच्यते ।
 तस्माद् दाने जपे ढोमे पूजायां सर्वकर्मणि ॥ १८ ॥
 दानं कर्तुं तथा त्रातुं पात्रत्वं ब्राह्मणोऽर्हति ।
 अन्नस्य क्षुधितं पात्रं नारीनरमयात्मकम् ॥ १९ ॥
 ब्राह्मणां श्रेष्ठमाहूय यत्काले सुसमाहितम् ।
 तदर्थं शब्दमर्थं वा सद्बोधकमभीष्टदम् ॥ २० ॥
 शृण्वतः प्रदानं च सम्पूर्णाङ्गलदं विदुः ।
 यत्प्रश्नानन्तरं दत्तं तदर्थङ्गलदं विदुः ॥ २१ ॥
 यत्सेवकाय दत्तं स्यात्तत्पादङ्गलदं विदुः ।
 जातिमात्रस्य विप्रस्य दीनवृत्तेर्द्विजर्षभाः ॥ २२ ॥
 दत्तमर्थं हि भोगाय भूलोके दशवार्षिकम् ।
 वेदयुक्तस्य विप्रस्य स्वर्गं हि दशवार्षिकम् ॥ २३ ॥
 गायत्रीजपयुक्तस्य सत्ये हि दशवार्षिकम् ।
 विष्णुभक्तस्य विप्रस्य दत्तं वैकुण्ठदं विदुः ॥ २४ ॥
 शिवभक्तस्य विप्रस्य दत्तं कैलासदं विदुः ।
 तत्तत्त्वोडोपभोगार्थं सर्वेषां दानमिष्यते ॥ २५ ॥
 दशाङ्गमन्नं विप्रस्य भानुवारं ददन्नरः ।
 परजन्मनि यारोग्यं दशवर्षं समश्नुते ॥ २६ ॥

भङ्गमानमथाहानमभ्यङ्गं पादसेवनम् ।
 वासो गन्धाद्यर्थनं च घृतापूपरसोत्तरम् ॥ २७ ॥
 षड्रसं व्यञ्जनं यैव ताम्बूलं दक्षिणोत्तरम् ।
 नमश्चानुगमश्चैव स्वन्नदानं दशाङ्गकम् ॥ २८ ॥
 दशाङ्गमन्नं विप्रेभ्यो दशभ्यो वै ददन्नरः ।
 अर्कवारे तथारोग्यं शतवर्षं समश्नुते ॥ २९ ॥
 सोमवारोदिवारेषु तत्तद्दारगुणं कृत्वा ।
 अन्नदानस्य विज्ञेयं भूलोके परशम्भनि ॥ ३० ॥
 सप्तस्वपि च वारेषु दशभ्यश्च दशाङ्गकम् ।
 अन्नं दत्त्वा शतं वर्षमारोग्यादिकमश्नुते ॥ ३१ ॥
 अथैवं शतेभ्यो विप्रेभ्यो भानुवारे ददन्नरः ।
 सडस्रवर्षमारोग्यं शर्वलोके समश्नुते ॥ ३२ ॥
 सडस्रेभ्यस्तथा दत्त्वाऽयुतवर्षं समश्नुते ।
 अथैवं सोमादिवारेषु विज्ञेयं हि विपश्चिता ॥ ३३ ॥
 भानुवारे सडस्राणां गायत्रीपूतयेतसाम् ।
 अन्नं दत्त्वा सत्यलोके ङ्यारोग्यादि समश्नुते ॥ ३४ ॥
 अयुतानां तथा दत्त्वा विष्णुलोके समश्नुते ।
 अन्नं दत्त्वा तु लक्षाणां रुद्रलोके समश्नुते ॥ ३५ ॥
 बालानां ब्रह्मबुद्ध्या हि देयं विद्यार्थिभिर्नरैः ।
 यूनानां च विष्णुबुद्ध्या हि पुत्रकामार्थिभिर्नरैः ॥ ३६ ॥
 वृद्धानां रुद्रबुद्ध्या हि देयं ज्ञानार्थिभिर्नरैः ।
 बालस्त्री भारतीबुद्ध्या बुद्धिकामैर्नरोत्तमैः ॥ ३७ ॥
 लक्ष्मीबुद्ध्या युवस्त्रीषु भोगकामैर्नरोत्तमैः ।
 वृद्धासु पार्वतीबुद्ध्या देयमात्मार्यिभिर्जनैः ॥ ३८ ॥
 शिववृत्त्योऽश्ववृत्त्या च गुरुदक्षिणार्थितम् ।
 शुद्धद्रव्यमिति प्राहुस्तत्पूर्णाङ्गलदं विदुः ॥ ३९ ॥
 शुक्लप्रतिग्रहादत्तं मध्यमं द्रव्यमुच्यते ।
 कृषिवाणिज्यकोपेतमधमं द्रव्यमुच्यते ॥ ४० ॥

क्षत्रियाणां विशां यैव शौर्यवाणिज्यकार्जितम् ।
 उत्तमं द्रव्यमित्याहुः शूद्राणां भृतकार्जितम् ॥ ४१ ॥
 स्त्रीणां धर्मार्थिनां द्रव्यं पैतृकं भर्तृकं तथा ।
 गवादीनां द्वादशानां यैत्रादिषु यथाक्रमम् ॥ ४२ ॥
 सम्भूय वा पुण्यकाले दद्याद्विष्टसमृद्धये ।
 गोभूतिलहिराण्याजयवासोधान्यगुडानि च ॥ ४३ ॥
 रौप्यं लवणकूष्माण्डं कन्या द्वादशकं तथा ।
 गोदानादत्तगव्येन गोमयेनोपकारिणा ॥ ४४ ॥
 धनधान्याद्याश्रितानां दुरितानां निवारणम् ।
 जलस्नेहाद्याश्रितानां दुरितानां तु गोजलैः ॥ ४५ ॥
 कायिकादित्रयाणां तु क्षीरदध्याज्यकैस्तथा ।
 तथा तेषां य पुष्टिश्च विज्ञेया हि विपश्चिता ॥ ४६ ॥
 भूदानं तु प्रतिष्ठार्थमिह यामुत्र य द्विजाः ।
 तिलदानं भलार्थं हि सदा मृत्युञ्जयं विदुः ॥ ४७ ॥
 हिरण्यं जाठराग्नेस्तु वृद्धिदं वीर्यदं तथा ।
 आज्यं पुष्टिकरं विद्याद्रस्रमायुष्करं विदुः ॥ ४८ ॥
 धान्यमन्नसमृद्ध्यर्थं मधुराहारदं गुडम् ।
 रौप्यं रेतोऽभिवृद्ध्यर्थं षड्रसार्थं तु लावणम् ॥ ४९ ॥
 सर्वं सर्वसमृद्ध्यर्थं कूष्माण्डं पुष्टिदं विदुः ।
 प्रामिदं सर्वभोगानामिह यामुत्र य द्विजाः ॥ ५० ॥
 यावज्जुवनमुक्तं हि कन्यादानं तु भोगदम् ।
 पनसाम्नकपित्थानां वृक्षाणां हलमेव च ॥ ५१ ॥
 कदल्याद्यौषधीनां य हृलं गुल्मोद्भवं तथा ।
 माषादीनां य मुद्गानां हृलं शाकादिकं तथा ॥ ५२ ॥
 मरीचिसर्षपाधानां शाकोपकराणां तथा ।
 यद्दतौ यत्कलं सिद्धं तदेयं हि विपश्चिता ॥ ५३ ॥
 श्रोत्रादीन्द्रियतृप्तिश्च सदा देया विपश्चिता ।

शब्दादिदशभोगार्थं दिगादीनां च तुष्टिदा ॥ ५४ ॥

वेदशास्त्रं समादाय बुद्ध्वा गुरुमुष्वात्स्वयम् ।
कर्मणां कृलमस्तीति बुद्धिरास्तिः प्रयुज्यते ॥ ५५ ॥

अन्धुराजभयाद्बुद्धिः श्रद्धा सा च कनीयसी ।
सर्वाभावे दसिद्रस्तु वाया वा कर्मणा यजेत् ॥ ५६ ॥

वायिकं यजनं विधान्मन्त्रस्तोत्रजपादिकम् ।
तीर्थयात्रा प्रतापं हि कायिकं यजनं विदुः ॥ ५७ ॥

येन केनाप्युपायेन ह्यल्पं वा यद्वि वा बहु ।
देवतार्पणबुद्ध्या च कृतं भोगाय कल्पते ॥ ५८ ॥

तपश्चर्या च दानं च कर्तव्यमुभयं सदा ।
प्रतिश्रयं प्रदातव्यं स्ववर्णं गुणशोभितम् ॥ ५९ ॥

देवानां तृप्तयेऽत्यर्थं सर्वभोगप्रदं बुधैः ।
छडामुत्रोत्तमं जन्म सदा भोगं लभेद् बुधः ।
शिवरार्पणबुद्ध्या हि कृत्वा मोक्षकृत्वं लभेत् ॥ ६० ॥

य इमं पठतेऽध्यायं यः शृणोति सदा नरः ।
तस्य वै धर्मबुद्धिश्च ज्ञानसिद्धिः प्रजायते ॥ ६१ ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे प्रथमायां विद्येश्वरसंहितायां देशकालपात्रादिवर्णनं नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १.१५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

विद्येश्वरसंहिता

१.१६. षोडशोऽध्यायः । पार्थिवपूजनप्रकारास्तत्कृत्वानि च ।

ऋषय उचुः ।

पार्थिवप्रतिमापूजाविधानं ब्रूहि सत्तम ।
येन पूजाविधानेन सर्वाभीष्टमवाप्स्यते ॥ १ ॥

सूत उवाच ।

सुसाधु पृष्टं युष्माभिः सदा सर्वार्थदायकम् ।
सद्यो ह्युभयस्य शमनं शृणुत प्रब्रवीमि वः ॥ २ ॥

अपमृत्युदरे कालमृत्योश्चापि विनाशनम् ।
 सद्यः कलत्रपुत्रादिधनधान्यप्रदं द्विजः ॥ ३ ॥
 अत्रादिभोज्यं वस्त्रादि सर्वमुत्पद्यते यतः ।
 ततो मृदादिप्रतिमापूजाभीष्टप्रदा भुवि ॥ ४ ॥
 पुरुषाणां य नारीणामधिकारोऽत्र निश्चितम् ।
 नद्यां तडागे कूपे वा जलान्तर्मृदमाडरेत् ॥ ५ ॥
 संशोध्य गन्धयूर्णेन पेषयित्वा सुमाण्डपे ।
 उस्तेन प्रतिमां कुर्यात्क्षीरेण य सुसंस्कृताम् ॥ ६ ॥
 अङ्गप्रत्यङ्गकोपेतामायुधैश्च समन्विताम् ।
 पद्मासनस्थितां कृत्वा पूजयेदादरेण हि ॥ ७ ॥
 विद्येशादित्यविष्णूनामम्बायाश्च शिवस्य य ।
 शिवस्य शिवलिङ्गं य सर्वदा पूजयेद् द्विजः ॥ ८ ॥
 षोडशैरुपयारैश्च कुर्यात्तद्गुलसिद्धये ।
 पुष्पोण प्रोक्षाणं कुर्यादभिषेकं समन्त्रकम् ॥ ९ ॥
 शाल्यन्नेनैव नैवेद्यं सर्वं कुडवमानतः ।
 गृहे तु कुडवं ज्ञेयं मानुषे प्रस्थमिष्यते ॥ १० ॥
 दैवे प्रस्थत्रयं योग्यं स्वयम्भोः प्रस्थपञ्चकम् ।
 अेवं पूर्णकुलं विधादधिकं वै द्रव्यं त्रयम् ॥ ११ ॥
 सडस्रपूजया सत्यं सत्यलोकं लभेद् द्विजः ।
 द्वादशाङ्गुलमायामं द्विगुणं य ततोऽधिकम् ॥ १२ ॥
 प्रमाणमङ्गुलस्यैकं तदूर्ध्वं पञ्चकत्रयम् ।
 अयोदारुकृतं पात्रं शिवमित्युच्यते भुवैः ॥ १३ ॥
 तदष्टभागः प्रस्थः स्यात्तस्यतुष्कुडवं मतम् ।
 दशप्रस्थं शतप्रस्थं सडस्रप्रस्थमेव य ॥ १४ ॥
 जलतैलादिगन्धानां यथायोग्यं य मानतः ।
 मानुषार्घस्वयम्भूनां महापूजेति कथ्यते ॥ १५ ॥
 अभिषेकादात्मशुद्धिर्गन्धात्पुण्यमवाप्यते ।
 आयुस्तृप्तिश्च नैवेद्याद् धूपादर्थमवाप्यते ॥ १६ ॥

पूजाशब्दार्थं भवेत् छि विश्रुतो लोकेवेद्योः ॥ ३० ॥
 नित्यं नैमित्तिकं कालात्सद्यः काम्ये स्वनुष्ठिते ।
 नित्यं मासं च पक्षं च वर्षं चैव यथाक्रमम् ॥ ३१ ॥
 तत्तत्कर्मफलप्राप्तिस्तादृज्यापक्षयः क्रमात् ।
 महागाणपतेः पूजा यतुर्थ्यां कृष्णपक्षके ॥ ३२ ॥
 पक्षपापक्षयकरी पक्षभोगफलप्रदा ।
 यैत्रे यतुर्थ्यां पूजा य कृता मासफलप्रदा ॥ ३३ ॥
 वर्षभोगप्रदा ज्ञेया कृता वै सिंहाभाद्रके ।
 श्रावणादित्यवारे च सप्तम्यां उस्तमे दिने ॥ ३४ ॥
 माघशुक्ले च सप्तम्यामादित्ययजनं यरेत् ।
 ज्येष्ठभाद्रकसौम्ये च द्वादश्यां श्रावणाक्षके ॥ ३५ ॥
 कृतं श्रीविष्णुयजनमिष्टसम्पत्करं विदुः ।
 श्रावणे विष्णुयजनमिष्टारोग्यप्रदं भवेत् ॥ ३६ ॥
 गवादीन्द्रादशानर्थासाङ्गान्दत्त्वा तु यत्फलम् ।
 तत्फलं समवाप्नोति द्वादश्यां विष्णुतर्पणात् ॥ ३७ ॥
 द्वादश्यां द्वादशान्विप्रान् विष्णोर्द्वादशनामतः ।
 षोडशैरुपचारैश्च यजेत्तत्प्रीतिमाप्नुयात् ॥ ३८ ॥
 भवेत् च सर्वदेवानां तत्तद्वादनशानभङ्गैः ।
 द्वादशब्रह्मयजनं तत्तत्प्रीतिकरं भवेत् ॥ ३९ ॥
 कर्कटे सोमवारे च नवम्यां मृगशीर्षके ।
 अम्ब्यां यजेद् भूतिकामः सर्वभोगफलप्रदाम् ॥ ४० ॥
 आश्वयुक्कुलनवमी सर्वात्मीष्टफलप्रदा ।
 आदिवारे यतुर्दश्यां कृष्णपक्षे विशेषतः ॥ ४१ ॥
 आर्द्रायां च महार्द्रायां शिवपूजा विशिष्यते ।
 माघकृष्णयतुर्दश्यां सर्वात्मीष्टफलप्रदा ॥ ४२ ॥
 आयुष्करी मृत्युकरा सर्वसिद्धिकरी नृणाम् ।
 ज्येष्ठमासे महार्द्रायां यतुर्दशीदिनेऽपि च ॥ ४३ ॥

मार्गशीर्षार्द्रकायां वा षोडशैरुपचारकैः ।
 तत्तन्भूर्तिशिवं पूज्य तस्य वै पाददर्शनम् ॥ ४४ ॥
 शिवस्य यजनं ज्ञेयं भोगभोक्षप्रदं नृणाम् ।
 वाराहदिवयजनं कार्तिके हि विशिष्यते ॥ ४५ ॥
 कार्तिके मासि सम्प्राप्ते सर्वान्देवान्यजेट् बुधः ।
 दानेन तपसा डोमैर्जपेन नियमेन च ॥ ४६ ॥
 षोडशैरुपचारैश्च प्रतिमाविप्रमन्त्रकैः ।
 ब्राह्मणानां भोजनेन निष्कामार्तिहरो भवेत् ॥ ४७ ॥
 कार्तिके देवयजनं सर्वभोगप्रदं भवेत् ।
 व्याधीनां हरेण चैव भवेद्भूतग्रहक्षयः ॥ ४८ ॥
 कार्तिकादित्यवारेषु नृणामादित्यपूजनात् ।
 तैलकार्पासदानात्तु भवेत्सुखादिसङ्क्षयः ॥ ४९ ॥
 हरीतकीमरीचीनां वस्त्रक्षीरादिदानतः ।
 ब्रह्मप्रतिष्ठया चैव क्षयरोगक्षयो भवेत् ॥ ५० ॥
 दीपसर्षपदानाख्य अपस्मारक्षयो भवेत् ।
 कृत्तिकासोमवारेषु शिवस्य यजनं नृणाम् ॥ ५१ ॥
 मडादारिद्यशमनं सर्वसम्पत्करं भवेत् ।
 गृहक्षेत्रादिदानाख्य गृहोपकरणैः ॥ ५२ ॥
 कृत्तिकासोमवारेषु स्कन्दस्य यजनात्नृणाम् ।
 दीपघण्टादिदानाद्देवाङ्घ्रिस्त्रिरारिर्भवेत् ॥ ५३ ॥
 कृत्तिकासौम्यवारेषु विष्णोर्वै यजनं नृणाम् ।
 दध्योदनस्य दानं च सत्सन्तानकरं भवेत् ॥ ५४ ॥
 कृत्तिकागुरुवारेषु ब्रह्मणो यजनाद्धनैः ।
 मधुस्वर्षाज्यदानेन भोगवृद्धिर्भवेन्नृणाम् ॥ ५५ ॥
 कृत्तिकाशुक्रवारेषु गजतुण्डस्य याजनात् ।
 गन्धपुष्पात्रदानेन भोग्यवृद्धिर्भवेन्नृणाम् ॥ ५६ ॥
 वन्ध्या सुपुत्रं लभते स्वर्गारौप्यादिदानतः ।
 कृत्तिकाशनिवारेषु टिकपालानां च वन्दनम् ॥ ५७ ॥

द्विज्जानां य नागानां सेतुपानां य पूजनम् ।
 त्र्यम्बकस्य य रुद्रस्य विष्णोः पापहरस्य य ॥ ५८ ॥
 ज्ञानदं ब्रह्मशश्वैव धन्वन्तर्यश्चिनोस्तथा ।
 रोगापमृत्युहराणं तत्कालव्याधिशान्तिदम् ॥ ५९ ॥
 लवणायसतैलानां माषादीनां य दानतः ।
 त्रिकटुकलगन्धानां जलादीनां य दानतः ॥ ६० ॥
 द्रवाणां कठिनानां य प्रस्थेन पलमानतः ।
 स्वर्गप्राप्तिर्धनुर्मासे ऽयुषःकाले य पूजनम् ॥ ६१ ॥
 शिवादीनां य सर्वेषां क्रमाद्दे सर्वसिद्धये ।
 शाव्यन्नस्य उविष्यस्य नैवेद्यं शस्तमुच्यते ॥ ६२ ॥
 विविधान्नस्य नैवेद्यं धनुर्मासे विशिष्यते ।
 मार्गशीर्षेऽन्नदस्यैव सर्वमिष्टकुलं भवेत् ॥ ६३ ॥
 पापक्षयं येष्टसिद्धिं चारोग्यं धर्ममेव य ।
 सम्यग्वेदपरिज्ञानं सधनुष्ठानमेव य ॥ ६४ ॥
 षडामुत्र महाभोगानन्ते योगं य शाश्वतम् ।
 वेदान्तज्ञानसिद्धिं य मार्गशीर्षान्नदो लभेत् ॥ ६५ ॥
 मार्गशीर्षे ऽयुषःकाले दिनत्रयमथापि वा ।
 यजेद् देवान्भोगकामो नाधनुर्मासिको भवेत् ॥ ६६ ॥
 यावत्सङ्गवकालं तु धनुर्मासो विधीयते ।
 धनुर्मासे निराहारो मासमात्रं जितेन्द्रियः ॥ ६७ ॥
 आमध्याह्नं जपेद् विप्रो गायत्रीं वेदमातरम् ।
 पञ्चाक्षरादिकान्मन्त्रान्पश्चादासुमिकं जपेत् ॥ ६८ ॥
 ज्ञानं लब्ध्वा य देवान्ते विप्रो मुक्तिमवाप्नुयात् ।
 अन्येषां नरनारीणां त्रिःस्नानेन जपेन य ॥ ६९ ॥
 सदा पञ्चाक्षरस्यैव विशुद्धं ज्ञानमाप्यते ।
 षष्टमन्त्रान्सदा जप्त्वा महापापक्षयं लभेत् ॥ ७० ॥
 धनुर्मासे विशेषेण महानैवेद्यमाचरेत् ।

शालिताण्डुलभारेण मरीचप्रस्थकेन च ॥ ७१ ॥

गणनाद् द्वादशं सर्वं मध्वाज्यकुडवेन छि ।

द्रोणयुक्तेन मुद्गेन द्वादशव्यञ्जनेन च ॥ ७२ ॥

घृतपक्वैरपूपैश्च मोदकैः शालिकादिभिः ।

द्वादशैश्च दधिक्षीरैर्द्वादशप्रस्थकेन च ॥ ७३ ॥

नारिकेलङ्गलादीनां तथा गणनया सह ।

द्वादशकम्बुकैर्युक्तं षट्त्रिंशत्पत्रकैर्युतम् ॥ ७४ ॥

कर्पूरभुरयूर्णेन पञ्चसौगन्धिकैर्युतम् ।

ताम्बूलयुक्तं तु यदा मडानैवेधलक्षणम् ॥ ७५ ॥

मडानैवेधमेतद्वै देवतार्पणपूर्वकम् ।

वर्णानुक्रमपूर्वेण तद्भक्त्येभ्यः प्रदापयेत् ॥ ७६ ॥

अथ यौदनैवेधाद्भूमौ राष्ट्रपतिर्भवेत् ।

मडानैवेधदानेन नरः स्वर्गमवाप्नुयात् ॥ ७७ ॥

मडानैवेधदानेन सहस्रेण द्विजर्षभाः ।

सत्यलोकं च तल्लोके पूर्णमायुरवाप्नुयात् ॥ ७८ ॥

सहस्राणां च त्रिंशत्या मडानैवेधदानतः ।

तद्दूर्वलोकमाप्स्यैव न पुनर्जन्मभाग्भवेत् ॥ ७९ ॥

सहस्राणां च षट्त्रिंशज्जन्मनैवेधमीरितम् ।

तावन्नैवेधदानं तु मडापूर्णे तद्गुह्यते ॥ ८० ॥

मडापूर्णास्य नैवेधं जन्मनैवेधमिष्यते ।

जन्मनैवेधदानेन पुनर्जन्म न विद्यते ॥ ८१ ॥

ॐ मासि दिने पुण्ये जन्मनैवेधमाचरेत् ।

सङ्क्रान्तिपातजन्मर्क्षपौर्णमास्यादिसंयुते ॥ ८२ ॥

अष्टजन्मदिने कुर्याज्जन्मनैवेधमुत्तमम् ।

मासान्तरेषु जन्मर्क्षपूर्णायोगदिनेऽपि च ॥ ८३ ॥

मेलने च शनैर्वापि तावत्साहस्रमाचरेत् ।

जन्मनैवेधदानेन जन्मार्पणकृत्वं लभेत् ॥ ८४ ॥

जन्मार्पणस्थिवः प्रीतः स्वसायुज्यं ददाति हि ।

एतं तज्जन्मनेवेधं शिवस्यैव प्रदापयेत् ॥ ८५ ॥

यो निलिङ्गस्वर्गपेण शिवो जन्मनिर्गुणकः ।

तस्माज्जन्मनिवृत्त्यर्थं जन्मपूजा शिवस्य हि ॥ ८६ ॥

बिन्दुनादात्मकं सर्वं जगत्स्थावरजङ्गमम् ।

बिन्दुः शक्तिः शिवो नादः शिवशक्त्यात्मकं जगत् ॥ ८७ ॥

नादाधारमिदं बिन्दुर्बिन्दाधारमिदं जगत् ।

जगदाधारभूतौ हि बिन्दुनादौ व्यवस्थितौ ॥ ८८ ॥

बिन्दुनादयुतं सर्वं सकलीकरणं भवेत् ।

सकलीकरणजन्म जगत्प्राप्त्यसंशयम् ॥ ८९ ॥

बिन्दुनादात्मकं लिङ्गं जगत्कारणमुच्यते ।

बिन्दुर्देवी शिवो नादः शिवलिङ्गं तु कथ्यते ॥ ९० ॥

तस्माज्जन्मनिवृत्त्यर्थं शिवलिङ्गं प्रपूजयेत् ।

माता देवी बिन्दुरूपा नादरूपः शिवः पिता ॥ ९१ ॥

पूजिताभ्यां पितृभ्यां तु परमानन्द एव हि ।

परमानन्दलाभार्थं शिवलिङ्गं प्रपूजयेत् ॥ ९२ ॥

सा देवी जगतां माता स शिवो जगतः पिता ।

पित्रोः शुश्रूषके नित्यं कृपाधिक्यं हि वर्धते ॥ ९३ ॥

कृपयान्तर्गतैश्वर्यं पूजकस्य ददाति हि ।

तस्मादन्तर्गतानन्दलाभार्थं मुनिपुङ्गवाः ॥ ९४ ॥

पितृमातृस्वर्गपेण शिवलिङ्गं प्रपूजयेत् ।

भर्गः पुरुषरूपो हि भर्गा प्रकृतिरुच्यते ॥ ९५ ॥

अव्यक्तान्तरधिष्ठानं गर्भः पुरुष उच्यते ।

सुव्यक्तान्तरधिष्ठानं गर्भः प्रकृतिरुच्यते ॥ ९६ ॥

पुरुषस्त्वादिगर्भो हि गर्भवाञ्छनको यतः ।

पुरुषात्प्रकृतौ युक्तं प्रथमं जन्म कथ्यते ॥ ९७ ॥

प्रकृतेर्व्यक्ततां यातं द्वितीयं जन्म कथ्यते ।

जन्म जन्तुर्मुत्युजन्म पुरुषात्प्रतिपद्यते ॥ ९८ ॥

અન્યતો ભાવ્યતેડવશ્યં માયયા જન્મ કથ્યતે ।
 જીર્ણતે જન્મકાલાદતસ્માજજીવ ઇતિ સ્મૃતઃ ॥ ૯૯ ॥
 જન્યતે તન્યતે પાશૈર્જીવશબ્દાર્થ એવ હિ ।
 જન્મપાશનિવૃત્યર્થ જન્મલિડ્ગં પ્રપૂજયેત્ ॥ ૧૦૦ ॥
 ભં વૃદ્ધિં ગચ્છતીત્યર્થાદ્ભગઃ પ્રકૃતિરુચ્યતે ।
 પ્રાકૃતૈઃ શબ્દમાત્રાદૈઃ પ્રાકૃતેન્દ્રિયભોજનાત્ ॥ ૧૦૧ ॥
 ભગસ્યેદં ભોગમિતિ શબ્દાર્થો મુખ્યતઃ શ્રુતઃ ।
 મુખ્યો ભગસ્તુ પ્રકૃતિર્ભગવાન્ઽસ્તિવ ઉચ્યતે ॥ ૧૦૨ ॥
 ભગવાન્ભોગદાતા હિ નાન્યો ભોગપ્રદાયકઃ ।
 ભગસ્વામી ચ ભગવાન્ભર્ગ ઇત્યુચ્યતે બુદ્ધૈઃ ॥ ૧૦૩ ॥
 ભગેન સહિતં લિડ્ગં ભગં લિડ્ગેન સંયુતમ્ ।
 ઇહામુત્ર ચ ભોગાર્થં નિત્યભોગાર્થમેવ ચ ॥ ૧૦૪ ॥
 ભગવન્તં મહાદેવં શિવલિડ્ગં પ્રપૂજયેત્ ।
 લોકપ્રસવિતા સૂર્યસ્તચ્ચિહ્નં પ્રસવાદ્ભવેત્ ॥ ૧૦૫ ॥
 લિડ્ગે પ્રસૂતિકર્તારં લિડ્ગિનં પુરુષો યજેત્ ।
 લિડ્ગાર્થગમકં ચિહ્નં લિડ્ગમિત્યભિધીયતે ॥ ૧૦૬ ॥
 લિડ્ગમર્થં હિ પુરુષં શિવં ગમયતીત્યદઃ ।
 શિવશક્ટ્યોશ્ચ ચિહ્નસ્ય મેલનં લિડ્ગમુચ્યતે ॥ ૧૦૭ ॥
 સ્વચિહ્નપૂજનાત્પ્રીતશ્ચિહ્નકાર્યં ન વીયતે ।
 ચિહ્નકાર્યં તુ જન્માદિ જન્માદ્યં વિનિવર્તતે ॥ ૧૦૮ ॥
 પ્રાકૃતૈઃ પુરુષૈશ્ચાપિ બાહ્યાભ્યન્તરસમ્ભવૈઃ ।
 ષોડશૈરુપચારૈશ્ચ શિવલિડ્ગં પ્રપૂજયેત્ ॥ ૧૦૯ ॥
 એવમાદિત્યવારે હિ પૂજા જન્મનિવર્તિકા ।
 આદિવારે મહાલિડ્ગં પ્રણવેનેવ પૂજયેત્ ॥ ૧૧૦ ॥
 આદિવારે પચ્ચગવ્યૈરભિષેકો વિશિષ્યતે ।
 ગોમયં ગોજલં ક્ષીરં દધ્યાજ્યં પચ્ચગવ્યકમ્ ॥ ૧૧૧ ॥
 ક્ષીરાદ્યં ચ પૃથક્ચૈવ મધુના ચેક્ષુસારકૈઃ ।

गव्यक्षीरान्ननैवेद्यं प्राणवेनैव कारयेत् ॥ ११२ ॥

प्राणं ध्वनिलिङ्गं तु नादलिङ्गं स्वयम्भुवः ।

बिन्दुलिङ्गं तु यन्त्रं स्थान्मकारं तु प्रतिष्ठितम् ॥ ११३ ॥

उकारं यरलिङ्गं स्यादकारं गुरुविग्रहम् ।

षड्लिङ्गपूजया नित्यं श्रुवन्मुक्तो न संशयः ॥ ११४ ॥

शिवस्य भक्त्या पूजा हि जन्ममुक्तिकरी नृणाम् ।

रुद्राक्षधारणान्पादमर्धं वै भूतिधारणात् ॥ ११५ ॥

त्रिपादं मन्त्रजाप्याख्यं पूजया पूर्णभक्तिमान् ।

शिवलिङ्गं य भक्तं य पूज्य मोक्षं लभेन्नरः ॥ ११६ ॥

य षमं पठतेऽध्यायं शृणुयाद्वा समाहितः ।

तस्यैव शिवभक्तिश्च वर्धते सुदृढा द्विजाः ॥ ११७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे प्रथमायां विधेश्वरसंछितायां पार्थिवपूजाप्रकारादिवर्णनं नाम षोडशोऽध्यायः ॥ १.१६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

विधेश्वरसंछिता

१.१७. सप्तदशोऽध्यायः । प्राणवपञ्चाक्षरमन्त्रमहात्म्यम् ।

ऋषय उच्युः ।

प्राणवस्य य महात्म्यं षड्लिङ्गस्य महाभुने ।

शिवभक्तस्य पूजां य ङमशो भ्रूहि नः प्रभो ॥ १ ॥

सूत उवाच ।

तपोधनैर्भवद्भिश्च सम्यक् प्रश्नस्त्वयं कृतः ।

अस्योत्तरं महादेवो जानाति स्म न थापरः ॥ २ ॥

तथापि वक्ष्ये तमलं शिवस्य कृपयैव हि ।

शिवोऽस्माकं य युष्माकं रक्षां गृह्णातु भूरिशः ॥ ३ ॥

प्रो हि प्रकृतिजातस्य संसारस्य महोदधेः ।

नवं नावान्तरमिति प्राणं वै विदुर्बुधाः ॥ ४ ॥

प्रः प्रपञ्चो न नास्ति वो युष्माकं प्राणं विदुः ।

प्रकर्षेण नयेद्यस्मान्भोक्षं वः प्रणवं विदुः ॥ ५ ॥
 स्वमन्त्रजापकानां य पूजकानां य योगिनाम् ।
 सर्वकर्मक्षयं कृत्वा द्रिव्यज्ञानं तु नूतनम् ॥ ६ ॥
 तमेव मायारहितं नूतनं परियक्षते ।
 प्रकर्षेण महात्मानं नवं शुद्धस्वरूपकम् ॥ ७ ॥
 नूतनं वै करोतीति प्रणवं तं विदुर्बुधाः ।
 प्रणवं द्विविधं प्रोक्तं सूक्ष्मस्थूलविभेदतः ॥ ८ ॥
 सूक्ष्ममेकाक्षरं विधात्स्थूलं पञ्चाक्षरं विदुः ।
 सूक्ष्ममव्यक्तपञ्चाक्षरं सुव्यक्ताक्षरं तथेतरत् ॥ ९ ॥
 षोडशोक्तस्य सूक्ष्मं छि सर्वसारं छितस्य छि ।
 मन्त्रेणार्थानुसन्धानं स्वदेहविलयावधि ॥ १० ॥
 स्वदेहे गलिते पूर्णं शिवं प्राप्नोति निश्चयः ।
 केवलं मन्त्रजापी तु योगं प्राप्नोति निश्चयः ॥ ११ ॥
 षट्त्रिंशत्कोटिजापी तु निश्चयं योगमाप्नुयात् ।
 सूक्ष्मं य द्विविधं ज्ञेयं द्रस्वदीर्घविभेदतः ॥ १२ ॥
 अकारश्च उकारश्च मकारश्च ततः परम् ।
 भिन्दुनाद्युतं तद्धि शब्दकालकलान्वितम् ॥ १३ ॥
 दीर्घप्रणवमेवं छि योगिनामेव लुङ्गतम् ।
 मकारं तन्त्रितत्त्वं छि द्रस्वप्रणव उच्यते ॥ १४ ॥
 शिवः शक्तिस्तयोर्द्वैक्यं मकारं तु त्रिकात्मकम् ।
 द्रस्वमेवं छि जाप्यं स्यात्सर्वपापक्षयैषिणाम् ॥ १५ ॥
 भूवायुकनकार्णोद्योः शब्दाद्याश्च तथा दश ।
 आशान्वये दश पुनः प्रवृत्ता षति कथ्यते ॥ १६ ॥
 द्रस्वमेव प्रवृत्तानां निवृत्तानां तु दीर्घकम् ।
 व्याहृत्याद्यौ य मन्त्राद्यौ कामं शब्दकलायुतम् ॥ १७ ॥
 वेदाद्यौ य प्रयोज्यं स्याद्भन्दे सन्ध्ययोरपि ।
 नवकोटिजापञ्चम्यां संशुद्धः पुरुषो भवेत् ॥ १८ ॥

पुनश्च नवकोट्या तु पृथिवीजयमाप्नुयात् ।
 पुनश्च नवकोट्या तु ङ्यपां जयमवाप्नुयात् ॥ १९ ॥
 पुनश्च नवकोट्या तु तेजसां जयमाप्नुयात् ।
 पुनश्च नवकोट्या तु वायोर्जयमवाप्नुयात् ।
 आकाशजयमाप्नोति नवकोटिजपेन वै ॥ २० ॥
 गन्धादीनां क्रमेणैव नवकोटिजपेन वै ।
 अलङ्कारस्य च पुनर्नवकोटिजपेन वै ॥ २१ ॥
 सलस्रमन्त्रजप्तेन नित्यशुद्धो भवेत्पुमान् ।
 ततः परं स्वसिद्ध्यर्थं जपो भवति छि द्विजाः ॥ २२ ॥
 अेवमष्टोत्तरशतकोटिजप्तेन वै पुनः ।
 प्राणवेन प्रबुद्धस्तु शुद्धयोगमवाप्नुयात् ॥ २३ ॥
 शुद्धयोगेन संयुक्तो शुचन्मुक्तो न संशयः ।
 सदा जप-सदा ध्यायञ्छिवं प्राणवदुपिणम् ॥ २४ ॥
 समाधिस्थो महायोगी शिव अेव न संशयः ।
 ऋषिश्छन्दो देवतादि न्यस्य देहे पुनर्जपेत् ॥ २५ ॥
 प्राणवं मातृकायुक्तं देहे न्यस्य ऋषिर्भवेत् ।
 दशमातृषडध्वादि सर्वं न्यासकृत् लभेत् ॥ २६ ॥
 प्रवृत्तानां च मिश्राणां स्थूलप्राणमिष्यते ।
 छिंयातपोजपैर्युक्तास्त्रिविधाः शिवयोगिनः ॥ २७ ॥
 धनादिविभवैश्चैव कराधङ्गैर्नमादितिः ।
 छिंयया पूजया युक्तः छिंयायोगीति कथ्यते ॥ २८ ॥
 पूजयुक्तश्च मितभुग्भाङ्येन्द्रियजयान्वितः ।
 परद्रोडादिरहितस्तपोयोगीति कथ्यते ॥ २९ ॥
 अेतैर्युक्तः सदा शुद्धः सर्वकामादिवर्जितः ।
 सदा जपपरः शान्तो जपयोगीति तं विदुः ॥ ३० ॥
 उपचारैः षोडशभिः पूजया शिवयोगिनाम् ।
 सावोऽध्यादिक्रमेणैव शुद्धो मुक्तिं लभेत्ररः ॥ ३१ ॥
 जपयोगमथो वक्ष्ये गदतः शृणुत द्विजाः ।

तपः कर्तुर्जपः प्रोक्तो यज्जपन्परिमार्जते ॥ ३२ ॥
 शिवनाम नमःपूर्वं यतुर्थ्यां पञ्चतत्त्वकम् ।
 स्थूलप्राणवयुषं हि शिवपञ्चाक्षरं द्विजः ॥ ३३ ॥
 पञ्चाक्षरजपेनैव सर्वसिद्धिं लभेन्नरः ।
 प्राणवेनादिसंयुक्तं सदा पञ्चाक्षरं जपेत् ॥ ३४ ॥
 गुडुपदेशं सङ्गम्य सुभवासे सुभूतले ।
 पूर्वपक्षे समारभ्य कृष्णभूतावधि द्विजः ॥ ३५ ॥
 माघं भाद्रं विशिष्टं तु सर्वकालोत्तमोत्तमम् ।
 अेकवारं मितानी तु वाच्यतो नियतोन्द्रियः ॥ ३६ ॥
 स्वस्य राजपितृणां च नित्यं शुश्रूषां यरेत् ।
 सडस्रजपमात्रेण भवेच्छुद्धोऽन्यथा ऋणी ॥ ३७ ॥
 पञ्चाक्षरं पञ्चलक्षं जपेच्छिवमनुस्मरन् ।
 पद्मासनस्थं शिवदं गङ्गायन्द्रकलान्वितम् ॥ ३८ ॥
 वामोरुस्थितशक्त्या च विराजन्तं महागणैः ।
 भृगुटङ्गधरं देवं वरदाभयपाणिकम् ॥ ३९ ॥
 सदानुग्रहकर्तारं सदाशिवमनुस्मरन् ।
 सम्पूज्य मनसा पूर्वं हृदि वा सूर्यमण्डले ॥ ४० ॥
 जपेत्पञ्चाक्षरीं विद्यां प्राङ्मुखः शुद्धकर्मकृत् ।
 प्रातः कृष्णायतुर्दश्यां नित्यकर्म समाप्य च ॥ ४१ ॥
 मनोरमे शुभौ देशे नियतः शुद्धमानसः ।
 पञ्चाक्षरस्य मन्त्रस्य सडस्रं द्वादशं जपेत् ॥ ४२ ॥
 वरयेच्च सपत्नीकान् शैवान् वै ब्राह्मणोत्तमान् ।
 अेकं गुरुवरं शिष्टं वरयेत्साम्भूमूर्तिकम् ॥ ४३ ॥
 ईशानं याथ पुरुषमघोरं वाममेव च ।
 सद्योजातं च पञ्चैव शिवभक्तान्द्विजोत्तमान् ॥ ४४ ॥
 पूजाद्रव्याणि सम्पाद्य शिवपूजां समारभेत् ।
 शिवपूजां च विधिवत्कृत्वा लोभं समारभेत् ॥ ४५ ॥

मुभान्तं य स्वसूत्रेण कृत्वा लोभं समाचरेत् ।
दशैकं वा शतैकं वा सल्लस्रैकमथापि वा ॥ ४६ ॥
कापिलेन धृतेनैव जुहुयात्स्वयमेव हि ।
कारयेच्छिवभक्तैर्वाप्यष्टोत्तरशतं बुधः ॥ ४७ ॥
लोभान्ते दक्षिणा देया गुरोर्गोमिथुनं तथा ।
ठशानाद्विस्वर्षपांस्ताङ्गुलं साम्भं विभाव्य य ॥ ४८ ॥
तेषां पत्सिक्ततोयेन स्वशिरः स्नानमाचरेत् ।
षट्त्रिंशत्कोटितीर्थेषु सद्यः स्नानफलं लभेत् ॥ ४९ ॥
दशाङ्गमन्त्रं तेषां वै दद्याद्भक्तिपूर्वकम् ।
पराबुद्ध्या गुरोः पत्नीमीशानादिकमेण तु ॥ ५० ॥
परमान्नेन सम्पूज्य यथाविलवविस्तरम् ।
रुद्राक्षवस्त्रपूर्वं य वटकापूपकैर्युतम् ॥ ५१ ॥
बलिदानं ततः कृत्वा भूरि भोजनमाचरेत् ।
ततः सम्प्रार्थ्य देवेशं जपं तावत्समापयेत् ॥ ५२ ॥
पुरश्चरणमेवं तु कृत्वा मन्त्री भवेन्नरः ।
पुनश्च पञ्चलक्षेण सर्वपापक्षयो भवेत् ॥ ५३ ॥
अतलादि समारभ्य सत्यलोकावधि क्मात् ।
पञ्चलक्षजपात्तत्त्वलोकैश्चर्यमवाप्नुयात् ॥ ५४ ॥
मध्येमृतश्चेद्भोगान्ते भूमौ तज्जपाको भवेत् ।
पुनश्च पञ्चलक्षेण ब्रह्मसामीप्यमाप्नुयात् ॥ ५५ ॥
पुनश्च पञ्चलक्षेण साङ्ख्यैश्चर्यमाप्नुयात् ।
आलस्य शतलक्षेण साक्षाद् ब्रह्मसमो भवेत् ॥ ५६ ॥
कार्यब्रह्मण्येवं हि सायुज्यं प्रतिपद्य वै ।
यथेष्टं भोगमाप्नोति तद् ब्रह्म प्रलयावधि ॥ ५७ ॥
पुनः कल्पान्तरे वृत्ते ब्रह्मपुत्रः स जायते ।
पुनश्च तपसा दीप्तः क्मान्भुक्तो भविष्यति ॥ ५८ ॥
पृथ्व्यादिकार्यभूतेभ्यो लोका वै निर्मिताः क्मात् ।
पातालादि य सत्यान्तं ब्रह्मलोकाश्चतुर्दश ॥ ५९ ॥

सत्यादूर्ध्वं क्षमान्तं वै विष्णुलोकाश्चतुर्दश ।
क्षमालोके कार्यविष्णुर्वैकुण्ठे वरपत्तने ॥ ६० ॥
कार्यलक्ष्म्या महाभोगी रक्षां कृत्वाधितिष्ठति ।
तदूर्ध्वगाश्च शुष्यन्ता लोकाष्टाविंशतिः स्थिताः ॥ ६१ ॥
शुभ्रौ लोके तु कैलासे रुद्रो वै भूतलृत्स्थितः ।
षडुत्तराश्च पञ्चाशदङ्घ्रिसान्तास्तदूर्ध्वगाः ॥ ६२ ॥
अङ्घ्रिसालोकमास्थाय ज्ञानकैलासके पुरे ।
कार्येश्वरस्तिरोभावं सर्वाङ्गत्वाधितिष्ठति ॥ ६३ ॥
तदन्ते कालचक्रं हि कालातीतस्ततः परम् ।
शिवेनाधिष्ठितस्तत्र कालश्चकेश्वराढ्यः ॥ ६४ ॥
मालिषं धर्ममास्थाय सर्वाङ्गालेन युञ्जति ।
असत्यश्चाशुचिश्चैव लिंसा चैवाथ निर्घृणा ॥ ६५ ॥
असत्याद्वियतुष्पादः सर्वांशः कामरूपधृक् ।
नास्तिज्यलक्ष्मीर्दुःसङ्गो वेदबाल्यध्वनिः सदा ॥ ६६ ॥
कोधसङ्गः कृष्णवर्णो महामलिषवेषवान् ।
तावन्मलेश्वरः प्रोक्तस्तिरोधास्तावदेव हि ॥ ६७ ॥
तदर्वाङ्गमभोगो हि तदूर्ध्वं ज्ञानभोगकम् ।
तदर्वाङ्गमाया हि ज्ञानमाया तदूर्ध्वकम् ॥ ६८ ॥
मा लक्ष्मीः कर्मभोगो वै याति मायेति कथ्यते ।
मा लक्ष्मीर्ज्ञानभोगो वै याति मायेति कथ्यते ॥ ६९ ॥
तदूर्ध्वं नित्यभोगो हि तदर्वाङ्गं नश्वरं विदुः ।
तदर्वाङ्ग्य तिरोधानं तदूर्ध्वं न तिरोधनम् ॥ ७० ॥
तदर्वाङ्गं पाशाबन्धो हि तदूर्ध्वं नलि बन्धनम् ।
तदर्वाङ्गं परिवर्तन्ते काम्यकर्मानुसारिणः ॥ ७१ ॥
निष्कामकर्मभोगस्तु तदूर्ध्वं परिकीर्तितः ।
तदर्वाङ्गं परिवर्तन्ते बिन्दुपूजापरायणाः ॥ ७२ ॥
तदूर्ध्वं हि प्रजन्त्येव निष्कामा विङ्गपूजकाः ।

तद्वर्षाङ्कं परिवर्तन्ते शिवान्यसुरपूजकाः ॥ ७३ ॥
शिवैकनिरता ये य तदूर्ध्वं सम्प्रयान्ति ते ।
तद्वर्षाङ्गुवकोटिः स्यात्तदूर्ध्वं परकोटिकाः ॥ ७४ ॥
सांसारिकास्तद्वर्षाङ्कं य मुक्ताः भलु तदूर्ध्वगाः ।
तद्वर्षाङ्कं परिवर्तन्ते प्राकृतद्रव्यपूजकाः ॥ ७५ ॥
तदूर्ध्वं हि प्रजन्त्येते पौरुषद्रव्यपूजकाः ।
तद्वर्षाङ्कल्लिङ्गं तु शिवलिङ्गं तदूर्ध्वकम् ॥ ७६ ॥
तद्वर्षाङ्गावृतं लिङ्गं तदूर्ध्वं हि निराकृति ।
तद्वर्षाङ्कल्पितं लिङ्गं तदूर्ध्वं वै न कल्पितम् ॥ ७७ ॥
तद्वर्षाङ्गाल्यलिङ्गं स्यादन्तरङ्गं तदूर्ध्वकम् ।
तद्वर्षाङ्कल्लिङ्गोका हि शतं वै द्वादशाधिकम् ॥ ७८ ॥
तद्वर्षाङ्गिभृदुत्तं हि नादुत्तं तदुत्तरम् ।
तद्वर्षाङ्कर्मलोकस्तु तदूर्ध्वं ज्ञानलोककः ॥ ७९ ॥
नमस्कारस्तदूर्ध्वं हि मदाडङ्गारनाशनः ।
जनं तस्मात् तिरोधानं प्रत्यायाति न ना यतः ॥ ८० ॥
ज्ञानशब्दार्थं अयं हि तिरोधाननिवारणात् ।
तद्वर्षाङ्कं परिवर्तन्ते ङ्याधिभौतिकपूजकाः ॥ ८१ ॥
आध्यात्मिकार्थका अयं तदूर्ध्वं सम्प्रयान्ति वै ।
तावद्वै वेदिभागं तन्महालोकात्मलिङ्गके ॥ ८२ ॥
प्रकृत्याद्यष्टबन्धोऽपि वेद्यते सम्प्रतिष्ठितः ।
अयमेतादृशं ज्ञेयं सर्वं लौकिकवैदिकम् ॥ ८३ ॥
अधर्ममलिषारुढं कालयङ्कं तरन्ति ते ।
सत्यादिधर्मयुक्ता ये शिवपूजापराश्च ये ॥ ८४ ॥
तदूर्ध्वं वृषभो धर्मो ब्रह्मथर्यस्वरूपधृङ् ।
सत्यादिपादयुक्तस्तु शिवलोकाग्रतः स्थितः ॥ ८५ ॥
क्षमाशर्ङ्गः शमश्रोत्रो वेदध्वनिविभूषितः ।
आस्तिष्ठययक्षुर्निश्चासगुरुबुद्धिमना वृषः ॥ ८६ ॥

क्रियादिवृषभा ज्ञेयाः कारणाद्विषु सर्वदा ।
 तं क्रियावृषभं धर्मं कालातीतोऽपितिष्ठति ॥ ८७ ॥
 ब्रह्मविषणुमडेशानां स्वस्वायुर्दिनमुच्यते ।
 तद्दूर्ध्वं न दिनं रात्रिर्न जन्ममरणैकम् ॥ ८८ ॥
 पुनः कारणसत्यान्ताः कारणब्रह्मणस्तथा ।
 गन्धादित्यस्तु भूतेत्यस्तद्दूर्ध्वं निर्मिताः सदा ॥ ८९ ॥
 सूक्ष्मगन्धस्वरूपा हि स्थिता लोकाश्चतुर्दश ।
 पुनः कारणविषणोर्वै स्थिता लोकाश्चतुर्दश ॥ ९० ॥
 पुनः कारणरुद्रस्य लोकाष्टाविंशका मताः ।
 पुनश्च कारणेशस्य षट्पञ्चाशत्तद्दूर्ध्वगाः ॥ ९१ ॥
 ततः परं ब्रह्मचर्यलोकाभ्यं शिवसम्मतम् ।
 तत्रैव ज्ञानकैलासे पञ्चावरणसंयुते ॥ ९२ ॥
 पञ्चमण्डलसंयुक्तं पञ्चब्रह्मकलान्वितम् ।
 आदिशक्तिसमायुक्तमादिविद्गं तु तत्र वै ॥ ९३ ॥
 शिवालयमिदं प्रोक्तं शिवस्य परमात्मनः ।
 परशक्त्या समायुक्तस्तत्रैव परमेश्वरः ॥ ९४ ॥
 सृष्टिः स्थितिश्च संसारस्तिरोभावोऽप्यनुग्रहः ।
 पञ्चकृत्यप्रवीणोऽसौ सख्येदानन्दविग्रहः ॥ ९५ ॥
 ध्यानधर्मः सदा यस्य सदानुग्रहतत्परः ।
 समाध्यासनमासीनः स्वात्मारामो विराजते ॥ ९६ ॥
 तस्य सन्दर्शनं साध्यं कर्मध्यानादितिः कृमात् ।
 नित्यादिकर्मजनाच्छिवकर्ममतिर्भवेत् ॥ ९७ ॥
 क्रियादिशिवकर्मस्यः शिवज्ञानं प्रसाधयेत् ।
 तद्दर्शनगताः सर्वे मुक्ता येव न संशयः ॥ ९८ ॥
 मुक्तिरात्मस्वरूपेण स्वात्मारामत्वमेव हि ।
 क्रियातपोजपज्ञानध्यानधर्मेषु सुस्थितः ॥ ९९ ॥
 शिवस्य दर्शनं लब्ध्वा स्वात्मारामत्वमेव हि ।
 यथा रविः स्वकिरणैश्चन्द्रमपनेष्यति ॥ १०० ॥

कृपाविद्यक्षाणः शम्भुरज्ञानमपनेष्यति ।
 अज्ञानविनिवृत्तौ तु शिवज्ञानं प्रवर्तते ॥ १०१ ॥
 शिवज्ञानात्स्वस्वपमात्मारामत्वमेष्यति ।
 आत्मारामत्वसंशिक्ष्यौ कृतकृत्यो भवेन्नरः ॥ १०२ ॥
 पुनश्च शतलक्षेण ब्रह्मणः पदमाप्नुयात् ।
 पुनश्च शतलक्षेण विष्णोः पदमवाप्नुयात् ॥ १०३ ॥
 पुनश्च शतलक्षेण रुद्रस्य पदमाप्नुयात् ।
 पुनश्च शतलक्षेण ऐश्वर्यं पदमाप्नुयात् ॥ १०४ ॥
 पुनश्चैवंविधेनैव जपेन सुसमाहितः ।
 शिवलोकादिभूतं हि कालयकमवाप्नुयात् ॥ १०५ ॥
 कालयकं पञ्चयकमेडेडेन क्रमोत्तरे ।
 सृष्टिमोडौ ब्रह्मयकं भोगमोडौ तु वैष्णवम् ॥ १०६ ॥
 कोपमोडौ रौद्रयकं भ्रमणं यैश्वरं विदुः ।
 शिवयकं ज्ञानमोडौ पञ्चयकं विदुर्बुधाः ॥ १०७ ॥
 पुनश्च दशकोट्या हि कारणब्रह्मणः पदम् ।
 पुनश्च दशकोट्या हि तत्पदैश्वर्यमाप्नुयात् ॥ १०८ ॥
 अेवं क्रमेण विष्णवादेः पदं लब्ध्वा मडौजसः ।
 क्रमेण तत्पदैश्वर्यं लब्ध्वा यैव महात्मनः ॥ १०९ ॥
 शतकोटिमनुं जप्त्वा पञ्चोत्तरमतन्द्रितः ।
 शिवलोकमवाप्नोति पञ्चमावरणार्द्धं बलिः ॥ ११० ॥
 राजसं मण्डपं तत्र नन्दिसंस्थानमुत्तमम् ।
 तपोरूपश्च वृषभस्तत्रैव परिदृश्यते ॥ १११ ॥
 सद्योजातस्य तत्स्थानं पञ्चमावरणं परम् ।
 वामदेवस्य च स्थानं यतुर्थावरणं पुनः ॥ ११२ ॥
 अघोरनिलयं पश्चात् तृतीयावरणं परम् ।
 पुरुषस्यैव साम्भस्य द्वितीयावरणं शुभम् ॥ ११३ ॥
 ईशानस्य परस्यैव प्रथमावरणं ततः ।

ध्यानधर्मस्य य स्थानं पञ्चमं माण्डपं ततः ॥ ११४ ॥
 बलिनाथस्य संस्थानं तत्र पूर्णामृतप्रदम् ।
 यतुर्थं माण्डपं पश्चाद्यन्द्रशेषरभूर्तिमत् ॥ ११५ ॥
 सोमस्कन्दस्य य स्थानं तृतीयं माण्डपं परम् ।
 द्वितीयं माण्डपं नृत्यमाण्डपं प्राङ्पुरास्तिकाः ॥ ११६ ॥
 प्रथमं मूलमायायाः स्थानं तत्रैव शोभनम् ।
 तत परं गर्भगृहं लिङ्गस्थानं परं शुभम् ॥ ११७ ॥
 नन्दिसंस्थानतः पश्चान्न विदुः शिववैभवम् ।
 नन्दीश्वरो बलिस्तिष्ठन्पञ्चाक्षरमुपासते ॥ ११८ ॥
 अयं गुरुकमाल्लब्धं नन्दीशाख्य मया पुनः ।
 ततः परं स्वसंवेद्यं शिवेनैवानुभावितम् ॥ ११९ ॥
 शिवस्य कृपया साक्षाच्छिवलोकस्य वैभवम् ।
 विज्ञातुं शक्यते सर्वैर्नान्यथेत्याहुरास्तिकाः ॥ १२० ॥
 अयं कमेण मुक्ताः स्युर्ब्राह्मणा वै जितेन्द्रियाः ।
 अन्येषां य कर्म वक्ष्ये गदतः शृणुतादरात् ॥ १२१ ॥
 गुह्यपदेशाज्जाप्यं वै ब्राह्मणानां नमोऽन्तकम् ।
 पञ्चाक्षरं पञ्चलक्षमायुष्यं प्रजपेद्विधिः ॥ १२२ ॥
 स्त्रीत्वापनयनार्थं तु पञ्चलक्षं जपेत्पुनः ।
 मन्त्रेण पुरुषो भूत्वा कमान्मुक्तो भवेद् बुधः ॥ १२३ ॥
 क्षत्रियः पञ्चलक्षेण क्षत्रत्वमपनेष्यति ।
 पुनश्च पञ्चलक्षेण क्षत्रियो ब्राह्मणो भवेत् ॥ १२४ ॥
 मन्त्रसिद्धिर्जपाच्चैव कमान्मुक्तो भवेन्नरः ।
 वैश्यस्तु पञ्चलक्षेण वैश्यत्वमपनेष्यति ॥ १२५ ॥
 पुनश्च पञ्चलक्षेण मन्त्रक्षत्रिय उच्यते ।
 पुनश्च पञ्चलक्षेण क्षत्रत्वमपनेष्यति ॥ १२६ ॥
 पुनश्च पञ्चलक्षेण मन्त्रब्राह्मण उच्यते ।
 शूद्रश्चैव नमोऽन्तेन पञ्चविंशतिलक्षतः ॥ १२७ ॥

मन्त्रविप्रत्वमापद्य पश्चात्कुम्भो भवेद् द्विजः ।
नारी वाथ नरो वाथ ब्राह्मणो वान्य अथ वा ॥ १२८ ॥
नमोऽन्तं वा नमः पूर्वमातुरः सर्वदा जपेत् ।
तत्र स्त्रीणां तथैवोच्य गुरुर्निर्दशयिष्णुमात् ॥ १२९ ॥
साधकः पञ्चलक्षान्ते शिवप्रीत्यर्थमेव हि ।
महाभिषेकनैवेद्यं कृत्वा भक्तांश्च पूजयेत् ॥ १३० ॥
पूजया शिवभक्तस्य शिवः प्रीततरो भवेत् ।
शिवस्य शिवभक्तस्य भेदो नास्ति शिवो हि सः ॥ १३१ ॥
शिवरूपमन्त्रस्य धारणाच्छिव अथ हि ।
शिवभक्तशरीरे हि शिवे तत्परमो भवेत् ॥ १३२ ॥
शिवभक्ताः क्रियाः सर्वा वेद सर्वक्रियां विदुः ।
यावदावच्छिवं मन्त्रं येन जप्तं भवेत्तन्मात् ॥ १३३ ॥
तावद्वै शिवसान्निध्यं तस्मिन्नेते न संशयः ।
देवीलिङ्गं भवेद् रूपं शिवभक्तस्त्रियास्तथा ॥ १३४ ॥
यावन्मन्त्रं जपेदेव्यास्तावत्सान्निध्यमस्ति हि ।
शिवं सम्पूजयेद्भूमिमांस्त्वयं वै शब्दरूपभाक् ॥ १३५ ॥
स्वयं चैव शिवो भूत्वा परां शक्तिं प्रपूजयेत् ।
शक्तिं वेरं च लिङ्गं च ह्यालेभ्यामायाया यजेत् ॥ १३६ ॥
शिवलिङ्गं शिवं मत्वा स्वात्मानं शक्तिरूपकम् ।
शक्तिलिङ्गं च देवीं च मत्वा स्वं शिवरूपकम् ॥ १३७ ॥
शिवलिङ्गं नादरूपं बिन्दुरूपं सशक्तिकम् ।
उपप्रधानभावेन अन्योन्यासक्तलिङ्गकम् ॥ १३८ ॥
पूजयेद्य शिवं शक्तिं स शिवो मूलभावनात् ।
शिवभक्ताच्छिवमन्त्ररूपकारणरूपकान् ॥ १३९ ॥
षोडशैरुपचारैश्च पूजयेद्विष्टमाप्नुयात् ।
येन शुश्रूषणार्थैश्च शिवभक्तस्य लिङ्गिनः ॥ १४० ॥
आनन्दं जनयेद्भिक्षाच्छिवः प्रीततरो भवेत् ।
शिवभक्तान्सपत्नीकान्पत्न्या सह सदैव तत् ॥ १४१ ॥

पूजयेद्भोजनाद्यैश्च पञ्च वा दश वा शतम् ।

धने देहे च मन्त्रे च भावनायामवञ्चकः ॥ १४२ ॥

शिवशक्तिस्वरूपेण न पुनर्जायते भुवि ।

नाभेरधो ब्रह्मभागमाकण्डं विष्णुभागकम् ॥ १४३ ॥

मुषं लिङ्गमिति प्रोक्तं शिवभक्तशरीरकम् ।

मृतान्दाडादियुक्तान्वा दाडादिरडिताम्भृतान् ॥ १४४ ॥

उद्दिश्य पूजयेदादिपितरं शिवमेव हि ।

पूजां कृत्वादिमातुश्च शिवभक्तांश्च पूजयेत् ॥ १४५ ॥

पितृलोकं समासाद्य कमान्मुक्तो भवेन्मृतः ।

क्रियायुक्तदशस्यश्च तपोयुक्तो विशिष्यते ॥ १४६ ॥

तपोयुक्तशतेभ्यश्च जपयुक्तो विशिष्यते ।

जपयुक्तसहस्रेभ्यः शिवज्ञानी विशिष्यते ॥ १४७ ॥

शिवज्ञानिषु लक्षेषु ध्यानयुक्तो विशिष्यते ।

ध्यानयुक्तेषु कोटिभ्यः समाधिस्थो विशिष्यते ॥ १४८ ॥

उत्तरोत्तरवैशिष्ट्यात्पूजायामुत्तरोत्तरम् ।

कुलं वैशिष्ट्यरूपं च द्रुर्विज्ञेयं मनीषिभिः ॥ १४९ ॥

तस्माद्दे शिवभक्तस्य माहात्म्यं वेत्ति को नरः ।

शिवशक्त्योः पूजनं च शिवभक्तस्य पूजनम् ॥ १५० ॥

कुरुते यो नरो भक्त्या स शिवः शिवमेधते ।

य एतं पठतेऽध्यायमर्थवद्वेदसम्मतम् ॥ १५१ ॥

शिवज्ञानी भवेद्भिन्नः शिवेन सह मोदते ।

श्रावयेच्छिवभक्तांश्च विशेषज्ञो मनीश्वरः ॥ १५२ ॥

शिवप्रसादसिद्धिः स्याच्छिवस्य कृपया बुधाः ॥ १५३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे प्रथमायां विद्येश्वरसंहितायां प्राणवपञ्चाक्षरमन्त्रमाहात्म्यवर्णनं नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥

१.१७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

विद्येश्वरसंहिता

१.१८. अष्टादशोऽध्यायः । बन्धमोक्षस्वरूपं शिवविद्गमादात्म्यं च ।

ऋषय इत्युः ।

बन्धमोक्षस्वरूपं हि ब्रूहि सर्वार्थवित्तम ।

सूत उवाच ।

बन्धं मोक्षं तथोपायं वक्ष्येऽहं शृणुतादरात् ॥ १ ॥

प्रकृत्याद्यष्टबन्धेन बद्धो जिवः स उच्यते ।

प्रकृत्याद्यष्टबन्धेन निर्मुक्तो मुक्त उच्यते ॥ २ ॥

प्रकृत्यादिवशीकारो मोक्ष इत्युच्यते स्वतः ।

बद्धजिवस्तु निर्मुक्तो मुक्तजिवः स उच्यते ॥ ३ ॥

प्रकृत्यग्रे ततो बुद्धिरहङ्कारो गुणात्मकः ।

पञ्चतन्मात्रमित्येतत्प्रकृत्याद्यष्टकं विदुः ॥ ४ ॥

प्रकृत्याद्यष्टजो देहो देहजं कर्म उच्यते ।

पुनश्च कर्मजो देहो जन्म कर्म पुनः पुनः ॥ ५ ॥

शरीरं त्रिविधं ज्ञेयं स्थूलं सूक्ष्मं च कारणम् ।

स्थूलं व्यापारदं प्रोक्तं सूक्ष्ममिन्द्रियभोगदम् ॥ ६ ॥

कारणं त्वात्मभोगार्थं जिवकर्मानुरूपतः ।

सुभं दुःभं पुण्यपापैः कर्मभिः क्लमश्नुते ॥ ७ ॥

तस्माद्धि कर्मरज्ज्वा हि बद्धो जिवः पुनः पुनः ।

शरीरत्रयकर्मभ्यां यक्वद् भ्राम्यते सदा ॥ ८ ॥

यक्वन्ननिवृत्त्यर्थं यक्कर्तारमीऽयेत् ।

प्रकृत्यादिमहायक्कं प्रकृतेः परतः शिवः ॥ ९ ॥

यक्कर्ता मडेशो हि प्रकृतेः परतो यतः ।

पिबति वाथ वमति ज्वाबालो जलं यथा ॥ १० ॥

शिवस्तथा प्रकृत्यादि वशीकृत्याधितिष्ठति ।

सर्वं वशीकृतं यस्मात्तस्माच्छिव इति स्मृतः ।

शिव एव हि सर्वज्ञः परिपूर्वाश्च निःस्पृहः ॥ ११ ॥

सर्वज्ञाता तृप्तिस्नादिभोधः
 स्वतन्त्रता नित्यमलुप्तशक्तिः ।
 अनन्तशक्तिश्च मधेश्वरस्य
 यन्मानसैश्वर्यमवैति वेदः ॥ १२ ॥
 अतः शिवप्रसादेन प्रकृत्यादि वशं भवेत् ।
 शिवप्रसादलाभार्थं शिवमेव प्रपूजयेत् ॥ १३ ॥
 निःस्पृहस्य य पूर्णस्य तस्य पूजा कथं भवेत् ।
 शिवोद्देशकृतं कर्म प्रसादजनकं भवेत् ॥ १४ ॥
 लिङ्गे वेरे भक्तजने शिवमुद्दिश्य पूजयेत् ।
 कायेन मनसा वाचा धनेनापि प्रपूजयेत् ॥ १५ ॥
 पूजया तु मधेशो हि प्रकृतेः परमः शिवः ।
 प्रसादं कुरुते सत्यं पूजकस्य विशेषतः ॥ १६ ॥
 शिवप्रसादात्कर्माद्यं कर्मणो स्ववशं भवेत् ।
 कर्मारभ्य प्रकृत्यन्तं यदा सर्वं वशं भवेत् ॥ १७ ॥
 तदा मुक्तं एति प्रोक्तः स्वात्मारामो विराजते ।
 प्रसादात्परमेशस्य कर्मदो यदा वशः ॥ १८ ॥
 तदा वै शिवलोके तु वासः सालोक्यमुच्यते ।
 सामीप्यं याति साम्बस्य तन्मात्रे य वशं गते ॥ १९ ॥
 तदा तु शिवसायुज्यमायुधाद्यैः क्रियादितिः ।
 महाप्रसादलाभे य बुद्धिश्चापि वशा भवेत् ॥ २० ॥
 बुद्धिस्तु कार्यं प्रकृतेस्तत्सात्त्वितिरिति कथ्यते ।
 पुनर्महाप्रसादेन प्रकृतिर्वशमेष्यति ॥ २१ ॥
 शिवस्य मानसैश्वर्यं तदाऽयत्नं भविष्यति ।
 सार्वज्ञाद्यं शिवैश्वर्यं लब्ध्वा स्वात्मनि राजते ॥ २२ ॥
 तत्सायुज्यमिति प्राडुर्वेदागमपरायणाः ।
 अेवं कर्मणो मुक्तिः स्यात्स्लिङ्गाद्यैः पूजया स्वतः ॥ २३ ॥
 अतः शिवप्रसादार्थं क्रियाद्यैः पूजयेच्छिवम् ।
 शिवक्रिया शिवतपः शिवमन्त्रजपः सदा ॥ २४ ॥

शिवज्ञानं शिवध्यानमुत्तरोत्तरमभ्यसेत् ।
 आसुमेरामृतेः कालं नयेद्वै शिवयिन्तया ॥ २५ ॥
 सधादिभिश्च कुसुमैर्यथेच्छिवमेध्यति ॥
 ऋषय उच्युः ।
 लिङ्गाद्यौ शिवपूजाया विधानं ब्रूहि सुव्रत ॥ २६ ॥
 सूत उवाच ।
 लिङ्गानां च कर्म वक्ष्ये यथावच्छृणुत द्विजाः ।
 तदेव लिङ्गं प्रथमं प्रणवं सार्वकामिकम् ॥ २७ ॥
 सूक्ष्मप्रणवरूपं हि सूक्ष्मरूपं तु निष्कलम् ।
 स्थूललिङ्गं हि सकलं तत्पञ्चाक्षरमुच्यते ॥ २८ ॥
 तयोः पूजा तपः प्रोक्तं साक्षान्मोक्षप्रदे उभे ।
 पौरुषप्रकृतिभूतानि लिङ्गानि सुबलूनि च ॥ २९ ॥
 तानि विस्तरतो वक्तुं शिवो वेत्ति न यापरः ।
 भूविकाराणि लिङ्गानि ज्ञातानि प्रब्रवीमि वः ॥ ३० ॥
 स्वयम्भूलिङ्गं प्रथमं बिन्दुलिङ्गं द्वितीयकम् ।
 प्रतिष्ठितं चरं यैव गुरुलिङ्गं तु पञ्चमम् ॥ ३१ ॥
 देवर्षितपसा तुष्टः सान्निध्यार्थं तु तत्र वै ।
 पृथिव्यन्तर्गतः शर्वो भीर्जं वै नादरूपतः ॥ ३२ ॥
 स्थावराङ्गुरवद्भूमिमुद्भिद्य व्यक्त एव सः ।
 स्वयम्भूतं जातमिति स्वयम्भूरिति तं विदुः ॥ ३३ ॥
 तल्लिङ्गपूजाया ज्ञानं स्वयमेव प्रवर्धते ।
 सुवर्णरजताद्यौ वा पृथिव्यां स्थाण्डिलेऽपि वा ॥ ३४ ॥
 स्वलस्ताल्लिपितं लिङ्गं शुद्धप्रणवमन्त्रकम् ।
 यन्त्रलिङ्गं समालिप्य प्रतिष्ठायाडनं चरेत् ॥ ३५ ॥
 बिन्दुनादमयं लिङ्गं स्थावरं जङ्गमं च यत् ।
 भावनामयमेतद्धि शिवदृष्टं न संशयः ॥ ३६ ॥
 यत्र विश्वस्यते शम्भुस्तत्र तस्मै कृलप्रदः ।
 स्वलस्ताल्लिपिते यन्त्रे स्थावरादावङ्गत्रिमे ॥ ३७ ॥

आवाह्य पूजयेच्छम्भुं षोडशैरुपचारकैः ।
 स्वयमैश्वर्यमाप्नोति ज्ञानमभ्यासतो भवेत् ॥ ३८ ॥
 देवेश्च ऋषिभिश्चापि स्वात्मसिद्ध्यर्थमेव हि ।
 समन्त्रेणात्महस्तेन कृतं यच्छुद्धमाप्तले ॥ ३९ ॥
 शुद्धभावनया यैव स्थापितं लिङ्गमुत्तमम् ।
 तल्लिङ्गं पौरुषं प्राहुस्तत्प्रतिष्ठितमुच्यते ॥ ४० ॥
 तल्लिङ्गपूजया नित्यं पौरुषैश्वर्यमाप्नुयात् ।
 मण्डभिर्ब्राह्मणैश्चापि राजभिश्च मण्डानैः ॥ ४१ ॥
 शिल्पिना कल्पितं लिङ्गं मन्त्रेण स्थापितं च यत् ।
 प्रतिष्ठितं प्राकृतं हि प्राकृतैश्वर्यभोगदम् ॥ ४२ ॥
 यद्दूर्जितं च नित्यं च तद्धि पौरुषमुच्यते ।
 यद्दुर्बलमनित्यं च तद्धि प्राकृतमुच्यते ॥ ४३ ॥
 लिङ्गं नाभिस्तथा जिह्वा नासाग्रं च शिष्वा क्मात् ।
 कट्यादिषु त्रिलोकेषु लिङ्गमाध्यात्मिकं यरम् ॥ ४४ ॥
 पर्वतं पौरुषं प्रोक्तं भूतलं प्राकृतं विदुः ।
 वृक्षादि पौरुषं ज्ञेयं गुल्मादि प्राकृतं विदुः ॥ ४५ ॥
 षाष्टिकं प्राकृतं ज्ञेयं शालिगोधूमपौरुषम् ।
 औश्वर्यं पौरुषं विद्यादण्डिमाद्यष्टसिद्धिदम् ॥ ४६ ॥
 सुस्त्रीधनादिविषयं प्राकृतं प्राहुरास्तिकाः ।
 प्रथमं यरलिङ्गेषु रसलिङ्गं प्रकथ्यते ॥ ४७ ॥
 रसलिङ्गं ब्राह्मणानां सर्वाभीष्टप्रदं भवेत् ।
 बाणलिङ्गं क्षत्रियाणां मळाराज्यप्रदं शुभम् ॥ ४८ ॥
 स्वर्णलिङ्गं तु वैश्यानां मण्डानपतित्वदम् ।
 शिलालिङ्गं तु शूद्राणां मण्डानुद्धिकरं शुभम् ॥ ४९ ॥
 स्फुटिकं बाणलिङ्गं च सर्वेषां सर्वकामदम् ।
 स्वीयाभावेऽन्यदीयं तु पूजायां न निषिद्ध्यते ॥ ५० ॥
 स्त्रीणां तु पार्थिवं लिङ्गं सभर्तृणां विशेषतः ।

विधवानां प्रवृत्तानां स्फुटिकं परिकीर्तितम् ॥ ५१ ॥

विधवानां निवृत्तानां रसलिङ्गं विशिष्यते ।

बाल्ये वा यौवने वापि वार्धके वापि सुग्रताः ॥ ५२ ॥

शुद्धस्फुटिकलिङ्गं तु स्त्रीणां तत्सर्वभोगदम् ।

प्रवृत्तानां पीठपूजा सर्वाभीष्टप्रदा भुवि ॥ ५३ ॥

पात्रेष्वैव प्रवृत्तस्तु सर्वपूजां समाचरेत् ।

नैवेद्यं चाभिषेकान्ते शाव्यन्नेन समाचरेत् ॥ ५४ ॥

पूजान्ते स्थापयेत्त्रिङ्गं सम्पुटेषु पृथग्गृहे ।

करपूजानिवृत्तानां स्वभोज्यं तु निवेदयेत् ॥ ५५ ॥

निवृत्तानां परं सूक्ष्मं लिङ्गमेव विशिष्यते ।

विभूत्यन्वयनं कुर्याद्भिभूतिं च निवेदयेत् ॥ ५६ ॥

पूजां कृत्वाथ तल्लिङ्गं शिरसा धारयेत्सदा ।

विभूतिस्त्रिविधा प्रोक्ता लोकवेदशिवाग्निभिः ॥ ५७ ॥

लोकान्निजमथो भस्म द्रव्यशुद्ध्यर्थमावडेत् ।

भृद्धारुलोडरुपाणां धान्यानां च तथैव च ॥ ५८ ॥

तिलादीनां च द्रव्याणां वस्त्रादीनां तथैव च ।

तथा पर्युषितानां च भस्मना शुद्धिरिष्यते ॥ ५९ ॥

श्वादिभिर्दूषितानां च भस्मना शुद्धिरिष्यते ।

सजलं निर्जलं भस्म यथायोग्यं तु योजयेत् ॥ ६० ॥

वेदान्निजं तथा भस्म तत्कर्मान्तेषु धारयेत् ।

मन्त्रेण चिन्तया जन्तुं कर्माग्नौ भस्मरुपधृक् ॥ ६१ ॥

तद्भस्मधारणार्कर्म स्वात्मन्यारोपितं भवेत् ।

अधोरेणात्ममन्त्रेण बिल्वकाष्ठं प्रदाडयेत् ॥ ६२ ॥

शिवाग्निरिति सम्प्रोक्तस्तेन दग्धं शिवाग्निजम् ।

कपिलागोमयं पूर्वं केवलं गव्यमेव वा ॥ ६३ ॥

शम्भश्चत्थपलाशान्वा वटारग्वधबिल्वकान् ।

शिवाग्निना दडेच्छुद्धं तद्वै भस्म शिवाग्निजम् ॥ ६४ ॥

दर्भाग्रौ वा दलेत्काष्ठं शिवमन्त्रं समुच्यरन् ।
 सम्यक्त्वंशोध्ध वस्त्रेण नवकुम्भे निधापयेत् ॥ ६५ ॥
 दीप्त्यर्थं तत्तु सङ्ग्राह्यं मन्यते पूजयतेऽपि य ।
 भस्मशब्दार्थं अयं हि शिवः पूर्वं तथाकरोत् ॥ ६६ ॥
 यथा स्वविषये राजा सारं गृह्णाति यत्करम् ।
 यथा मनुष्याःसस्यादीन्ऽध्वा सारं भजन्ति वै ॥ ६७ ॥
 यथा हि जाठराग्निश्च भक्ष्यादीन्विधान्भ्रून् ।
 दग्ध्वा सारतरं सारात्स्वदेहं परिपुष्यति ॥ ६८ ॥
 तथा प्रपञ्चकर्तापि स शिवः परमेश्वरः ।
 स्वाधिष्ठेयप्रपञ्चस्य दग्ध्वा सारं गृहीतवान् ॥ ६९ ॥
 दग्ध्वा प्रपञ्चं तद्भस्म स्वात्मन्यारोपयेच्छिवः ।
 उद्धूलनस्य व्याजेन जगत्सारं गृहीतवान् ॥ ७० ॥
 स्वरत्नं स्थापयामास स्वकीये हि शरीरके ।
 केशमाकाशसारेण वायुसारेण वै मुष्मम् ॥ ७१ ॥
 बृहद्यं चाग्निसारेण त्वपां सारेण वै कटिम् ।
 जानु वायनिसारेण तद्भस्म तद्दङ्गकम् ॥ ७२ ॥
 भ्रूमविष्वयोश्च रुद्राणां सारं यैव त्रिपुण्ड्रकम् ।
 तथा तिलकरूपेण ललाटान्ते भुवेश्वरः ॥ ७३ ॥
 भ्रूवृद्ध्या सर्वमेतद्धि मन्यते स्वयमित्यसौ ।
 प्रपञ्चसारसर्वस्वमनेनैव वशीकृतम् ॥ ७४ ॥
 तस्मादस्य वशीकर्ता नान्योऽस्ति स शिवः स्मृतः ।
 यथा सर्वमृगाणां यं हिंसको मृगहिंसकः ॥ ७५ ॥
 अस्य हिंसामृगो नास्ति तस्मात्सिंहं धृतीरितः ।
 शं नित्यं सुप्मानन्दमिकारः पुरुषः स्मृतः ॥ ७६ ॥
 वकारः शक्तिरमृतं मेलनं शिव उच्यते ।
 तस्मादेवं स्वमात्मानं शिवं कृत्वार्थयेच्छिवम् ॥ ७७ ॥
 तस्माद्ब्रह्मलनं पूर्वं त्रिपुण्ड्रं धारयेत्परम् ।
 पूजाकाले हि सजलं शुद्ध्यर्थं निर्जलं भवेत् ॥ ७८ ॥

द्रिवा वा यद्वि वा रात्रौ नारी वाथ नरोऽपि वा ।
 पूजार्थं सजलं भस्म त्रिपुण्ड्रैर्लौव धारयेत् ॥ ७८ ॥
 त्रिपुण्ड्रं सजलं भस्म धृत्वा पूजां करोति यः ।
 शिवपूजाकृतं साङ्गं तस्यैव हि सुनिश्चितम् ॥ ८० ॥
 भस्म वै शिवमन्त्रेण धृत्वा ङ्युय्याश्रमी भवेत् ।
 शिवाश्रमीति सम्प्रोक्तः शिवैकपरमो यतः ॥ ८१ ॥
 शिवप्रतैकनिष्ठस्य नाशौचं न य सूतकम् ।
 ललाटेऽग्रे सितं भस्म तिलकं धारयेन्मृदा ॥ ८२ ॥
 स्वलस्ताद् गुरुलस्ताद्वा शिवभक्तस्य लक्षाणाम् ।
 गुणान्मुन्ये धति प्रोक्तो गुरुशब्दस्य विग्रहः ॥ ८३ ॥
 सविकारान्नाजसादी-गुणान्मुन्ये व्यपोडति ।
 गुणातीतः परशिवो गुरुवृषं समाश्रितः ॥ ८४ ॥
 गुणत्रयं व्यपोड्याग्रे शिवं बोधयतीति सः ।
 विश्वस्तानां तु शिष्याणां गुरुशित्यभिधीयते ॥ ८५ ॥
 तस्माद् गुरुशरीरे तु गुरुविङ्गं भवेद् बुधः ।
 गुरुविङ्गस्य पूजा तु गुरुशुश्रूषणं भवेत् ॥ ८६ ॥
 श्रुतं करोति शुश्रूषा कायेन मनसा गिरा ।
 उक्तं यद् गुरुणा पूर्वं शक्यं वाऽशक्यमेव वा ॥ ८७ ॥
 करोत्येव हि पूतात्मा प्राणैरपि धनैरपि ।
 तस्माद्धै शासने योग्यः शिष्ये एत्यभिधीयते ॥ ८८ ॥
 शरीराद्यर्थकं सर्वं गुरोर्दत्त्वा सुशिष्यकः ।
 अग्रापाकं निवेद्याग्रे भुञ्ज्याद् गुर्वनुज्ञया ॥ ८९ ॥
 शिष्यःपुत्रं धति प्रोक्तः सदा शिष्यत्वयोगतः ।
 जिह्वाविङ्गान्मन्त्रशुक्तं कर्णयोर्नौ निषिष्य वै ॥ ९० ॥
 जातः पुत्रो मन्त्रपुत्रः पितरं पूजयेद् गुरुम् ।
 निमज्जयति पुत्रं वै संसारे जनकः पिता ॥ ९१ ॥
 सन्तारयति संसाराद् गुरुर्वै बोधकः पिता ।

उभयोरन्तरं ज्ञात्वा पितरं गुरुमर्थयेत् ॥ ९२ ॥

अङ्गशुश्रूषया यापि धनाद्यैः स्वार्जितैर्गुरुम् ।

पादादिकेशपर्यन्तं लिङ्गान्यङ्गानि यद्गुरोः ॥ ९३ ॥

धनरूपैः पादुकाद्यैः पादसङ्ग्राहादिभिः ।

स्नानाभिषेकनैवेद्यैर्भोजनैश्च प्रपूजयेत् ॥ ९४ ॥

गुरुपूजैव पूजा स्याच्छिवस्य परमात्मनः ।

गुरुसेवा तु यत्सर्वमात्मशुद्धिकरी भवेत् ॥ ९५ ॥

गुरोः शेषः शिवोच्छिष्टं जलमन्नादिनिर्मितम् ।

शिष्याणां शिवभक्तानां ग्राह्यं भोज्यं भवेद् द्विजः ॥ ९६ ॥

गुर्वनुज्ञाविरहितं योरवत्सकलं भवेत् ।

गुरोरपि विशेषज्ञं यत्ताद् गृहीत वै गुरुम् ॥ ९७ ॥

अज्ञानमोहनं साध्यं विशेषज्ञो हि मोचकः ।

आदौ य विघ्नशमनं कर्तव्यं कर्मपूर्तये ॥ ९८ ॥

निर्विघ्नं कृतं साङ्गं कर्म वै सङ्कलं भवेत् ।

तस्मात्सकलकर्मादौ विघ्नेशं पूजयेद् बुधः ॥ ९९ ॥

सर्वबाधानिवृत्त्यर्थं सर्वान्देवान् यजेद् बुधः ।

ज्वरादिग्रन्थिरोगाश्च बाधा ज्याध्यात्मिकी मता ॥ १०० ॥

पिशाचजम्बुकादीनां वल्मीकाद्युद्भवे तथा ।

अकस्मादेव गोधादिजन्तूनां पतनेऽपि य ॥ १०१ ॥

गृहे कच्छपसर्पस्त्रीदुर्जनादृशनेऽपि य ।

वृक्षनारीगवादीनां प्रसूतिविषयेऽपि य ॥ १०२ ॥

भाविद्गुणं समायाति तस्मात्ते भौतिका मताः ।

अमेध्याशनिपातश्च मडामारी तथैव य ॥ १०३ ॥

ज्वरमारी विषूचिश्च गोमारी य मसूरिका ।

जन्मर्क्षग्रहसङ्क्रान्तिग्रहयोगाः स्वरशिडे ॥ १०४ ॥

दुःस्वप्नदर्शनाद्याश्च मता वै ज्याधितैविकाः ।

शवयाङ्गालपतितस्पर्शादन्तर्गृहे गते ॥ १०५ ॥

अेतादृशे समुत्पन्ने भाविदुःखस्य सूचके ।
 शान्तिथङ्गं तु मतिमान्कुर्यात्तदोषशान्तये ॥ १०६ ॥
 देवालयेऽथ गोष्ठे वा यैत्ये वापि गृहाङ्गणे ।
 प्रदेशोन्नतधिष्यये वै द्विडस्ते य स्वलङ्कृते ॥ १०७ ॥
 भारमात्रं ग्रीडिधान्यं प्रस्थाप्य परिसृत्य य ।
 मध्ये विलिप्य कमलं तथा दृक्षु विलिप्य वै ॥ १०८ ॥
 तन्तुना वेष्टितं कुम्भं नवगुग्गुलधूपितम् ।
 मध्ये स्थाप्य महाकुम्भं तथा दृक्ष्वपि विन्यसेत् ॥ १०९ ॥
 सनालाम्रककूर्यादीन्कलशांश्च तथाष्टसु ।
 पूरयेन्मन्त्रपूतेन पञ्चद्रव्ययुतेन हि ॥ ११० ॥
 प्रक्षिपेन्नवरत्नानि नीलादीन्कमशस्तथा ।
 कर्मङ्गं य सपत्नीकमार्या वरयेद् बुधः ॥ १११ ॥
 सुवर्णप्रतिमां विष्णोस्त्रिन्द्रादीनां य निक्षिपेत् ।
 सशिरस्के मध्यकुम्भे विष्णुमावाह्य पूजयेत् ॥ ११२ ॥
 प्रागादिषु यथामन्त्रमिन्द्रादीन्कमशो यजेत् ।
 तत्तन्नाम्ना यतुर्थ्या य नमोऽन्तेन यथाकमम् ॥ ११३ ॥
 आवाहनादिकं सर्वमार्याणैव कारयेत् ।
 आचार्यऋत्विजैः सार्धं तन्मन्त्रान्प्रजपेच्छतम् ॥ ११४ ॥
 कुम्भस्य पश्चिमे भागे जपान्ते लोममाचरेत् ।
 कोटिं लक्षं सलस्रं वा शतमष्टोत्तरं बुधाः ॥ ११५ ॥
 अेकाहं वा नवाहं वा तथा माऽलमेव वा ।
 यथायोग्यं प्रकुर्वीत कालदेशानुसारतः ॥ ११६ ॥
 शमीलोमश्च शान्त्यर्थे वृत्त्यर्थे य पलाशकम् ।
 समिदन्नाज्यकैर्द्रव्यैर्नाम्ना मन्त्रेण वा हुनेत् ॥ ११७ ॥
 प्रारम्भे यत्कृतं द्रव्यं तच्छियान्तं समाचरेत् ।
 पुण्याहं वाययित्वान्ते दिने सम्प्रोक्षयेज्जलैः ॥ ११८ ॥
 ब्राह्मणान्भोजयेत्पश्चाद्वाधावदाहुतिसङ्ख्यया ।
 आचार्यश्च उविष्याशी ऋत्विजश्च भवेद् बुधाः ॥ ११९ ॥

आदित्यादीन्त्रयानिष्ट्वा सर्वलोमान्तं येव हि ।
 ऋत्विग्भ्यो दक्षिणां दधान्नवरत्नं यथाङ्गमम् ॥ १२० ॥
 दशदानं ततः कुर्याद् भूरिदानं ततः परम् ।
 बालानामुपनीतानां गृहिणां वनिनां धनम् ॥ १२१ ॥
 कन्यानां च सभर्तृणां विधवानां ततः परम् ।
 तन्त्रोपकरणं सर्वमाचार्याय निवेदयेत् ॥ १२२ ॥
 उत्पातानां च मारीणां दुःखस्वामी यमः स्मृतः ।
 तस्माद्यमस्य प्रीत्यर्थं कालदानं प्रदापयेत् ॥ १२३ ॥
 शतनिष्ठेण वा कुर्याद्दशनिष्ठेण वा पुनः ।
 पाशाङ्कुशधरं कालं कुर्यात्पुरुषरूपिणाम् ॥ १२४ ॥
 तत्स्वर्णप्रतिमादानं कुर्याद्दक्षिणया सह ।
 तिलदानं ततः कुर्यात्पूर्णायुष्यप्रसिद्धये ॥ १२५ ॥
 आज्यावेक्षणदानं च कुर्याद्व्याधिनिवृत्तये ।
 सहस्रं भोजयेद्विप्रान्दरिद्रः शतमेव वा ॥ १२६ ॥
 वित्ताभावे दरिद्रस्तु यथाशक्ति समाचरेत् ।
 भैरवस्य महापूजां कुर्याद्भूतादिशान्तये ॥ १२७ ॥
 महाभिषेकं नैवेद्यं शिवस्यान्ते तु कारयेत् ।
 ब्राह्मणान्भोजयेत्पश्चाद्भूरिभोजनरूपतः ॥ १२८ ॥
 अथं कृतेन यज्ञेन दोषशान्तिमवाप्नुयात् ।
 शान्तियज्ञमिमं कुर्याद्द्वर्षे वर्षे तु ह्यल्युने ॥ १२९ ॥
 दृष्टर्शनादौ सद्यो वै मासमात्रे समाचरेत् ।
 महापापादिसम्प्राप्तौ कुर्याद्भैरवपूजनम् ॥ १३० ॥
 महाव्याधिसमुत्पत्तौ सङ्कल्पं पुनराचरेत् ।
 सर्वाभावे दरिद्रस्तु दीपदानमथाचरेत् ॥ १३१ ॥
 तदप्यशक्तः स्नात्वा वै यत्किञ्चिद् दानमाचरेत् ।
 दिवाकरं नमस्कुर्यान्मन्त्रेणाष्टोत्तरं शतम् ॥ १३२ ॥
 सहस्रमयुतं लक्षं कोटिं वा कारयेद् बुधः ।

नमस्कारात्मयज्ञेन तुष्टाः स्युः सर्वदेवताः ॥ १३३ ॥

त्वत्स्वरूपेऽर्पिता बुद्धिर्न तेऽशून्ये च रोचते ।

या यास्त्यस्मदलन्तेति त्वयि दृष्टे विवर्जिता ॥ १३४ ॥

नम्रोऽहं हि स्वदेडेन भो महांस्त्वमसि प्रभो ।

न शून्यो मत्स्वरूपो वै तव दासोऽस्मि साम्प्रतम् ॥ १३५ ॥

यथायोग्यं स्वात्मयज्ञं नमस्कारं प्रकल्पयेत् ।

अथात्र शिवनैवेद्यं दत्त्वा ताम्बूलमाहरेत् ॥ १३६ ॥

शिवप्रदक्षिणं कुर्यात्स्वयमष्टोत्तरं शतम् ।

सहस्रमयुतं लक्षं कोटिमन्येन कारयेत् ॥ १३७ ॥

शिवप्रदक्षिणात्सर्वं पातकं नश्यति क्षणात् ।

दुःखस्य मूलं व्याधिर्हि व्याधेमूलं हि पातकम् ॥ १३८ ॥

धर्मैर्लौक्ये हि पापानामपनोदनमीरितम् ।

शिवोद्देशकृतो धर्मः क्षमः पापविनोदने ॥ १३९ ॥

अध्यक्षं शिवधर्मेषु प्रदक्षिणामितीरितम् ।

डियया जपद्वयं हि प्रणवं तु प्रदक्षिणाम् ॥ १४० ॥

जननं मरणं द्वन्द्वं मायायुक्तमितीरितम् ।

शिवस्य मायायुक्तं हि बलिपीठं तद्दुष्यते ॥ १४१ ॥

बलिपीठं समाख्याय प्रादक्षिण्यक्रमेण वै ।

पदे पदान्तरं गत्वा बलिपीठं समाविशेत् ॥ १४२ ॥

नमस्कारं ततः कुर्यात्प्रदक्षिणामितीरितम् ।

निर्गमाज्जननं प्राप्तं नमस्त्वात्मसमर्पणम् ॥ १४३ ॥

जननं मरणं द्वन्द्वं शिवमायासमर्पितम् ।

शिवमायार्पितद्वन्द्वो न पुनस्त्वात्मभागववेत् ॥ १४४ ॥

यावद्देहं डियाधीनः स जिवो बद्ध उच्यते ।

देहत्रयवशीकारे मोक्षं द्युष्यते बुधैः ॥ १४५ ॥

मायायुक्तप्राणैता हि शिवः परमकारणम् ।

शिवमायार्पितद्वन्द्वं शिवस्तु परिमार्जति ॥ १४६ ॥

शिवेन कल्पितं द्रन्दं तस्मिन्नेव समर्पयेत् ।
 शिवस्यातिप्रियं विधात्प्रदक्षिणमो बुधाः ॥ १४७ ॥
 प्रदक्षिणमस्काराः शिवस्य परमात्मनः ।
 षोडशैरुपचारैश्च कृता पूजा कृत्वप्रदा ॥ १४८ ॥
 प्रदक्षिणाऽविनाशयं छि पातकं नास्ति भूतले ।
 तस्मात्प्रदक्षिणेनैव सर्वपापं विनाशयेत् ॥ १४९ ॥
 शिवपूजापरो मौनी सत्यादिगुणसंयुतः ।
 छियात्पोजपज्ञानध्यानेष्वेकैकमायरेत् ॥ १५० ॥
 अश्वर्यं दिव्यदेहश्च ज्ञानमज्ञानसङ्क्षयः ।
 शिवसान्निध्यमित्येतत्कियादीनां कृलं भवेत् ॥ १५१ ॥
 करणेन कृलं याति तमसः परिछापनात् ।
 जन्मनः परिमार्जित्वाजृङ्गाबुद्ध्या जनितानिव ॥ १५२ ॥
 यथादेशं यथाकालं यथादेहं यथाधनम् ।
 यथायोग्यं प्रकुर्वीत छियादीन् शिवभक्तिमान् ॥ १५३ ॥
 न्यायार्जितसुवित्तेन वसेत्प्राज्ञः शिवस्थले ।
 श्रुवर्षिंसादिरडितमतिक्लेशविवर्जितम् ॥ १५४ ॥
 पञ्चाक्षरेण जप्तं य तोयमन्नं विदुः सुभम् ।
 अथवाडुर्दंरिद्रस्य भिक्षान्नं ज्ञानदं भवेत् ॥ १५५ ॥
 शिवभक्तस्य भिक्षान्नं शिवभक्तिविवर्धनम् ।
 शम्भुसत्रमिति प्राडुर्भिक्षान्नं शिवयोगिनः ॥ १५६ ॥
 येन केनाप्युपायेन यत्र कुत्रापि भूतले ।
 शुद्धान्नमुत्सदा मौनी रडस्थं न प्रकाशयेत् ॥ १५७ ॥
 प्रकाशयेत्तु भक्तानां शिवमाडात्थमेव छि ।
 रडस्थं शिवमन्त्रस्य शिवो जानाति नापरः ॥ १५८ ॥
 शिवभक्तो वसेन्नित्यं शिवलिङ्गं समाश्रितः ।
 स्थाणुलिङ्गाश्रयेणैव स्थाणुर्भवति भूसुराः ॥ १५९ ॥
 पूजया यरलिङ्गस्य कृमान्भुक्तो भवेद् ध्रुवम् ।
 सर्वभुक्तं समासेन साध्यसाधनमुत्तमम् ॥ १६० ॥

व्यासेन यत्पुरा प्रोक्तं यच्छ्रुतं छि मया पुरा ।

भद्रमस्तु छि वोऽस्माकं शिवभक्तिर्दृढास्तु सा ॥ १६१ ॥

य धमं पठतेऽध्यायं यः शृणोति नरः सदा ।

शिवज्ञानं स लभते शिवस्य कृपया बुधाः ॥ १६२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे प्रथमायां विधेश्वरसंछितायां साध्यसाधनभाष्ये शिवलिङ्गमाहात्म्यवर्णनं
नामाष्टादशोऽध्यायः ॥ १.१८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

विधेश्वरसंछिता

१.१८. ऐकोनविंशोऽध्यायः । पार्थिवपूजनमाहात्म्यं भस्मप्रकाराभिधानं च ।

ऋषय उचुः ।

सूत सूत चिरञ्छुव धन्यस्त्वं शिवभक्तिमान् ।

सम्यगुक्तस्त्वया लिङ्गमहिमा सत्कलप्रदः ॥ १ ॥

यत्र पार्थिवमादेशलिङ्गस्य महिमाधुना ।

सर्वोत्कृष्टश्च कथितो व्यासतो ब्रूहि तं पुनः ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

शृणुध्वम्भूषयः सर्वे सद्भक्त्यादरतोऽभिलाः ।

शिवपार्थिवलिङ्गस्य महिमा प्रोच्यते मया ॥ ३ ॥

उक्तेष्वेतेषु लिङ्गेषु पार्थिवं लिङ्गमुत्तमम् ।

तस्य पूजनतो विप्रा बलवः सिद्धिमागताः ॥ ४ ॥

हरिर्ब्रह्मा च ऋषयः सप्रजापतयस्तथा ।

सम्पूज्य पार्थिवं लिङ्गं प्रापुः सर्वेप्सितं द्विजाः ॥ ५ ॥

देवासुरमनुष्याश्च गन्धर्वोरगराक्षसाः ।

अन्येऽपि बलवः सिद्धिं तं सम्पूज्य गताः पराम् ॥ ६ ॥

कृते रत्नमयं लिङ्गं त्रेतायां उभसम्भवम् ।

द्वापरे पारदं श्रेष्ठं पार्थिवं तु कलौ युगे ॥ ७ ॥

अष्टमूर्तिषु सर्वासु मूर्तिर्वै पार्थिवी वरा ।
 अनन्यपूजिता विप्रास्तपस्तस्मान्महत्कृत्वम् ॥ ८ ॥
 यथा सर्वेषु देवेषु ज्येष्ठः श्रेष्ठः मહેश्वरः ।
 अेवं सर्वेषु लिङ्गेषु पार्थिवं श्रेष्ठमुच्यते ॥ ९ ॥
 यथा नदीषु सर्वासु ज्येष्ठा श्रेष्ठा सुरापगा ।
 तथा सर्वेषु लिङ्गेषु पार्थिवं श्रेष्ठमुच्यते ॥ १० ॥
 यथा सर्वेषु मन्त्रेषु प्राणवो हि महांस्मृतः ।
 तथेदं पार्थिवं श्रेष्ठमाराध्यं पूज्यमेव हि ॥ ११ ॥
 यथा सर्वेषु वार्षेषु ब्राह्मणः श्रेष्ठ उच्यते ।
 तथा सर्वेषु लिङ्गेषु पार्थिवं श्रेष्ठमुच्यते ॥ १२ ॥
 यथा पुरीषु सर्वासु काशी श्रेष्ठतमा स्मृता ।
 तथा सर्वेषु लिङ्गेषु पार्थिवं श्रेष्ठमुच्यते ॥ १३ ॥
 यथा व्रतेषु सर्वेषु शिवरात्रिव्रतं परम् ।
 तथा सर्वेषु लिङ्गेषु पार्थिवं श्रेष्ठमुच्यते ॥ १४ ॥
 यथा देवीषु सर्वासु शैवी शक्तिः परा स्मृता ।
 तथा सर्वेषु लिङ्गेषु पार्थिवं श्रेष्ठमुच्यते ॥ १५ ॥
 प्रकृत्य पार्थिवं लिङ्गं योऽन्यदेवं प्रपूजयेत् ।
 वृथा भवति सा पूजा स्नानदानादिकं वृथा ॥ १६ ॥
 पार्थिवाराधनं पुण्यं धन्यमायुर्विषुर्वर्धनम् ।
 तुष्टिदं पुष्टिदं श्रीदं कार्यं साधकसत्तमैः ॥ १७ ॥
 यथा लब्धोपयारैश्च भक्तिश्रद्धासमन्वितः ।
 पूजयेत्पार्थिवं लिङ्गं सर्वकामार्थसिद्धिदम् ॥ १८ ॥
 यः कृत्वा पार्थिवं लिङ्गं पूजयेच्छुभवेदिकम् ।
 छडैव धनवाञ्छ्रीमानन्ते रुद्रोऽभिजायते ॥ १९ ॥
 त्रिसन्ध्यं योऽर्थयंस्त्रिङ्गं कृत्वा भित्त्वेन पार्थिवम् ।
 दशैकादशकं यावत्तस्य पुण्यकृत्वं शृणु ॥ २० ॥
 अनेनैव स्वदेहेन रुद्रलोके मलीयते ।
 पापहं सर्वमर्त्यानां दर्शनात्स्पर्शनादपि ॥ २१ ॥

श्रुवन्मुक्तः स वै ज्ञानी शिव ओव न संशयः ।
 तस्य दर्शनमात्रेण भुक्तिर्भुक्तिश्च जायते ॥ २२ ॥
 शिवं यः पूजयेन्नित्यं कृत्वा लिङ्गं तु पार्थिवम् ।
 यावज्जुवनपर्यन्तं स याति शिवमन्दिरम् ॥ २३ ॥
 मृडेनाप्रमितान्वर्षाच्छिवलोके हि तिष्ठति ।
 सकामः पुनरागत्य राजेन्द्रो भारते भवेत् ॥ २४ ॥
 निष्कामः पूजयेन्नित्यं पार्थिवं लिङ्गमुत्तमम् ।
 शिवलोके सदा तिष्ठेत्तस्य सायुज्यमाप्नुयात् ॥ २५ ॥
 पार्थिवं शिवलिङ्गं य विप्रो यद्वि न पूजयेत् ।
 स याति नरकं घोरं शूलप्रोतं सुदारुणम् ॥ २६ ॥
 यथाऽथग्न्यिद्विधिना रम्यं लिङ्गं प्रकारयेत् ।
 पञ्चसूत्रविधानं य पार्थिवे न विचारयेत् ॥ २७ ॥
 अष्पण्डं तद्धि कर्तव्यं न विष्णुं प्रकारयेत् ।
 विष्णुं तु प्रकुर्वाणो नैव पूजाकृत् लभेत् ॥ २८ ॥
 रत्नं च मङ्गं लिङ्गं पारदं स्फाटिकं तथा ।
 पार्थिवं पुष्परोगोत्थमष्पण्डं तु प्रकारयेत् ॥ २९ ॥
 अष्पण्डं तु यदं लिङ्गं द्विष्णुमयदं स्मृतम् ।
 भाण्डाष्पण्डविचारोऽयं सचराचरयोः स्मृतः ॥ ३० ॥
 वेदिका तु महाविद्या लिङ्गं देवो मलेश्वरः ।
 अतो हि स्थावरे लिङ्गे स्मृता श्रेष्ठा द्विष्णुता ॥ ३१ ॥
 द्विष्णुं स्थावरे लिङ्गं कर्तव्यं हि विधानतः ।
 अष्पण्डं जङ्गमं प्रोक्तं शैवसिद्धान्तवेदिसिः ॥ ३२ ॥
 द्विष्णुं तु यदं लिङ्गं कुर्वन्त्यज्ञानमोहिताः ।
 नैव सिद्धान्तवेत्तारो मुनयः शास्त्रकोविदाः ॥ ३३ ॥
 अष्पण्डं स्थावरे लिङ्गं द्विष्णुं यदमेव य ।
 ये कुर्वन्ति नरा मूढा न पूजाकृत्लभागिनः ॥ ३४ ॥
 तस्माच्छास्त्रोक्तविधिना अष्पण्डं यदसंज्ञकम् ।

द्विभएउं स्थावरे लिङ्गं कर्तव्यं परया मुदा ॥ ३५ ॥

अभएउं तु यरे पूजा सम्पूर्णाङ्गलदायिनी ।

द्विभएउं तु यरे पूजा मडाडानिप्रदा स्मृता ॥ ३६ ॥

अभएउं स्थावरे पूजा न कामङ्गलदायिनी ।

प्रत्यवायकरी नित्यमित्युक्तं शास्त्रवेदितिः ॥ ३७ ॥

०ति श्रीशिवमहापुराणे प्रथमायां विद्येश्वरसंछितायां साध्यसाधनभाएउं पार्थिवशिवलिङ्गपूजनमाडात्म्यवर्णनं
नामैकोनविंशोऽध्यायः ॥ १.१९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

विद्येश्वरसंछिता

१.२०. विंशोऽध्यायः । वैदिकः पार्थिवपूजनप्रकारः ।

सूत उवाच -

अथ वैदिकभक्तानां पार्थिवार्या निगद्यते ।

वैदिकेनैव मार्गोऽस्य भुक्तिमुक्तिप्रदायिनी ॥ १ ॥

सूत्रोक्तविधिना स्नात्वा सन्ध्यां कृत्वा यथाविधि ।

ब्रह्मयज्ञं विधायादौ ततस्तर्पणमाचरेत् ॥ २ ॥

नैत्यिकं सकलं कामं विधायानन्तरं पुमान् ।

शिवस्मरणपूर्वं छि भस्मरुद्राक्षधारकः ॥ ३ ॥

वेदोक्तविधिना सम्यक् सम्पूर्णाङ्गलसिद्धये ।

पूजयेत्परया भक्त्या पार्थिवं लिङ्गमुत्तमम् ॥ ४ ॥

नदीतीरे तडागे च पर्वते काननेऽपि च ।

शिवालये शुचौ देशे पार्थिवार्या विधीयते ॥ ५ ॥

शुद्धप्रदेशसम्भूतां मृदमाहृत्य यत्नतः ।

शिवलिङ्गं प्रकल्पेत सावधानतया द्विजाः ॥ ६ ॥

विप्रे गौरा स्मृता शोणा बाहुजे पीतवर्णका ।

वैश्ये कृष्णा पादजाते ङ्यथवा यत्र या भवेत् ॥ ७ ॥

सङ्गृह्य मृत्तिकां लिङ्गनिर्माणार्थं प्रयत्नतः ।

अतीव शुभदेशे य स्थापयेत्तां मृदं शुभाम् ॥ ८ ॥
 संशोध्य य जलेनापि पिण्डीकृत्य शनैः शनैः ।
 विधीयेत शुभं सिङ्गं पार्थिवं वेदमार्गतः ॥ ९ ॥
 ततः सम्पूजयेद्भक्त्या भुक्तिमुक्तिफलमाये ।
 तत्प्रकारमर्चं वय्मि शृणुध्वं सविधानतः ॥ १० ॥
 नमः शिवाय मन्त्रेणार्थनद्रव्यं य प्रोक्षयेत् ।
 भूरसीति य मन्त्रेण क्षेत्रसिद्धिं प्रकाशयेत् ॥ ११ ॥
 आपोऽस्मानिति मन्त्रेण जलसंस्कारमाशरेत् ।
 नमस्ते रुद्रमन्त्रेण रक्षाटिकाबन्धमुच्यते ॥ १२ ॥
 शम्भवायेति मन्त्रेण क्षेत्रशुद्धिं प्रकाशयेत् ।
 कुर्यात्पञ्चामृतस्थापि नमःपूर्वेण प्रोक्षणम् ॥ १३ ॥
 नीलग्रीवाय मन्त्रेण नमःपूर्वेण भक्तिमान् ।
 यरेच्छुक्लुखिङ्गस्य प्रतिष्ठापनमुत्तमम् ॥ १४ ॥
 भक्तिस्तत एतत्ते रुद्रावेति य मन्त्रतः ।
 आसनं रमणीयं वै दद्याद्द्वैदिकमार्गकृत् ॥ १५ ॥
 मानो मडान्तमिति य मन्त्रेणावाहनं यरेत् ।
 या ते रुद्रेण मन्त्रेण सञ्चरेद्दुपवेशनम् ॥ १६ ॥
 मन्त्रेण यामिषुमिति न्यासं कुर्याच्छिवस्य य ।
 अध्यवोयदिति प्रेमशाधिवासं मनुनाशरेत् ॥ १७ ॥
 मनुनासौ श्रुव एति देवतान्यासमाशरेत् ।
 असौ योऽवसर्पतीति याशरेद्दुपसर्पणम् ॥ १८ ॥
 नमोऽस्तु नीलग्रीवायेति पाद्यं मनुनाशरेत् ।
 अर्घ्यं य रुद्रगायत्र्यायमनं त्र्यम्बकेण य ॥ १९ ॥
 पयः पृथिव्यां मन्त्रेण पयसा स्नानमाशरेत् ।
 दधिक्वाणोति मन्त्रेण दधिसनानं य कारयेत् ॥ २० ॥
 धृतस्नानं भलु धृतं धृतयावेति मन्त्रतः ।
 मधुव्याता मधुनक्तं मधुमात्रं एति त्र्यया ॥ २१ ॥

મધુખાણ્ડસ્નપનં પ્રોક્તમિતિ પગ્યામૃતં સ્મૃતમ્ ।
 અથવા પાદમન્ત્રેણ સ્નાનં પગ્યામૃતેન ચ ॥ ૨૨ ॥
 માનસ્તોકે ઇતિ પ્રેમણા મન્ત્રેણ કટિબન્ધનમ્ ।
 નમો ધૃષ્ણવે ઇતિ વા ઉત્તરીયં ચ ધારયેત્ ॥ ૨૩ ॥
 યા તે હેતિરિતિ પ્રેમણા ઋક્યતુષ્કેણ વૈદિકઃ ।
 શિવાય વિધિના ભક્તશ્ચરેદ્વસ્ત્રસમર્પણમ્ ॥ ૨૪ ॥
 નમઃ શ્લભ્ય ઇતિ પ્રેમણા ગન્ધં દદ્યાદૃચા સુધીઃ ।
 નમસ્તક્ષભ્ય ઇતિ ચાક્ષતાન્મન્ત્રેણ ચાર્પયેત્ ॥ ૨૫ ॥
 નમઃ પાર્યાય ઇતિ વા પુષ્પં મન્ત્રેણ ચાર્પયેત્ ।
 નમઃ પણ્ણ્યાય ઇતિ વા બિલ્વપત્રસમર્પણમ્ ॥ ૨૬ ॥
 નમઃ કપર્દિને ચેતિ ધૂપં દદ્યાદથાવિધિ ।
 દીપં દદ્યાદથોક્તં તુ નમ આશવ ઇત્યુચા ॥ ૨૭ ॥
 નમો જ્યેષ્ઠાય મન્ત્રેણ દદ્યાન્નૈવેદ્યમુત્તમમ્ ।
 મનુના ત્ર્યમ્બકમિતિ પુનરાચમનં સ્મૃતમ્ ॥ ૨૮ ॥
 ઇમા રુદ્રાયેતિ ઋચા કુર્યાત્કૃલસમર્પણમ્ ।
 નમો પ્રજ્યાયેતિ ઋચા સકલં શમ્ભવેડર્પયેત્ ॥ ૨૯ ॥
 માનો મહાન્તમિતિ ચ માનસ્તોકે ઇતિ તતઃ ।
 મન્ત્રદ્વયેનૈકાદશાક્ષતૈ રુદ્રાન્પ્રપૂજયેત્ ॥ ૩૦ ॥
 હિરણ્યગર્ભ ઇતિ ત્રૃચા દક્ષિણાં હિ સમર્પયેત્ ।
 દેવસ્યત્વેતિ મન્ત્રેણ હ્યભિષેકં ચરેદ્બુધઃ ॥ ૩૧ ॥
 દીપમન્ત્રેણ વા શમ્ભોર્નીરાજનવિધિં ચરેત્ ।
 પુષ્પાગ્જલિં ચરેદ્ભક્ત્યા ઇમા રુદ્રાય ચ ત્રૃચા ॥ ૩૨ ॥
 માનો મહાન્તમિતિ ચ ચરેત્રાણઃ પ્રદક્ષિણામ્ ।
 માનસ્તોકેતિ મન્ત્રેણ સાષ્ટાઙ્ગં પ્રણમેત્સુધીઃ ॥ ૩૩ ॥
 એષ તે ઇતિ મન્ત્રેણ શિવમુદ્રાં પ્રદર્શયેત્ ।
 ચતો ચત ઇત્યભયાં જ્ઞાનાખ્યાં ત્ર્યમ્બકેણ ચ ॥ ૩૪ ॥
 નમઃ સેનેતિ મન્ત્રેણ મહામુદ્રાં પ્રદર્શયેત્ ।
 દર્શયિદ્દેનુમુદ્રાં ચ નમો ગોભ્ય ઋચાનયા ॥ ૩૫ ॥

पञ्च मुद्राः प्रदृश्याथ शिवमन्त्रजपं यरेत् ।
 शतरुद्रियमन्त्रेण जपेद् वेदविद्यक्षाणः ॥ ३६ ॥
 ततः पञ्चाङ्गपाठं च कुर्याद् वेदविद्यक्षाणः ।
 देवागात्विति मन्त्रेण कुर्याच्छ्रमोर्विसर्जनम् ॥ ३७ ॥
 धृत्युक्तः शिवपूजाया व्यासतो वैदिको विधिः ।
 समासतश्च शृणुत वैदिकं विधिमुत्तमम् ॥ ३८ ॥
 ऋथा सद्योजातमिति मृदाडरणमाचरेत् ।
 वामदेवाय धिति च जलप्रक्षेपमाचरेत् ॥ ३९ ॥
 अधोरेण च मन्त्रेण लिङ्गनिर्माणमाचरेत् ।
 तत्पुरुषाय मन्त्रेणाह्वानं कुर्याद्यथाविधि ॥ ४० ॥
 संयोजयेद्देहिकायामीशानमनुना डरम् ।
 अन्यत्सर्वं विधानं च कुर्यात्सङ्क्षेपतः सुधीः ॥ ४१ ॥
 पञ्चाक्षरेण मन्त्रेण गुरुदत्तेन वा तथा ।
 कुर्यात्पूजां षोडशोपचारेण विधिवत्सुधीः ॥ ४२ ॥
 भवाय भवनाशाय महादेवाय धीमहि ।
 उत्राय उत्रनाशाय शर्वाय शशिमौलिने ॥ ४३ ॥
 अनेन मनुना वापि पूजयेच्छकुरे सुधीः ।
 सुभक्त्या च भ्रमं त्यक्त्वा भक्त्यैव क्लृप्तः शिवः ॥ ४४ ॥
 धृत्यपि प्रोक्तमादृत्य वैदिकं क्रमपूजनम् ।
 प्रोच्यतेऽन्यविधिः सम्यक्साधारणतया द्विजाः ॥ ४५ ॥
 पूजा पार्थिवलिङ्गस्य सम्प्रोक्ता शिवनामभिः ।
 तां शृणुष्वं मुनिश्रेष्ठाः सर्वकामप्रदायिनीम् ॥ ४६ ॥
 डरो मलेश्वरः शम्भुः शूलपाणिः पिनाकधृक् ।
 शिवः पशुपतिश्चैव महादेव धिति क्रमात् ॥ ४७ ॥
 मृदाडरणसङ्घट्टप्रतिष्ठाह्वानमेव च ।
 स्नपनं पूजनं चैव क्षमस्वेति विसर्जनम् ॥ ४८ ॥
 ऌकाराद्विद्यतुर्थ्यन्तैर्नमोऽन्तैर्नामभिः क्रमात् ।

કર્તવ્યાશ્ચ ક્રિયાઃ સર્વા ભક્ત્યા પરમથા મુદા ॥ ૪૯ ॥

કૃત્વા ન્યાસવિધિં સમ્યક્ષ ષડ્ગુણં કરયોસ્તથા ।

ષડક્ષરેણ મન્ત્રેણ તતો ધ્યાનં સમાચરેત્ ॥ ૫૦ ॥

કૈલાસપીઠાસનમધ્યસંસ્થં

ભક્તૈઃ સનન્દાદિભિરર્ચ્યમાનમ્ ।

ભક્તાર્તિદાવાનલમપ્રમેયં

ધ્યાયેદુમાલિન્દગિતવિશ્વભૂષણમ્ ॥ ૫૧ ॥

ધ્યાયેન્નિત્યં મહેશં રજતગિરિનિભં ચારુચન્દ્રાવતંસં

રત્નાકલ્પોજ્જ્વલાન્દગં પરશુમૃગવરાભીતિહસ્તં પ્રસન્નમ્ ।

પદ્માસીનં સમન્તાત્સ્તુતમમરગણૈર્વ્યાઘ્રકૃત્તિં વસાનમ્

વિશ્વાઘં વિશ્વબીજં નિખિલભયહરં પગ્ચવક્ત્રં ત્રિનેત્રમ્ ॥ ૫૨ ॥

ઇતિ ધ્યાત્વા ચ સમ્પૂજ્ય પાર્થિવં લિન્દગમુત્તમમ્ ।

જપેત્પગ્ચાક્ષરં મન્ત્રં ગુરુદતં યથાવિધિ ॥ ૫૩ ॥

સ્તુતિભિશ્ચૈવ દેવેશં સ્તુવીત પ્રણમન્સુધીઃ ।

નાનાભિધાભિર્વિપ્રેન્દ્રાઃ પઠેદ્ વૈ શતરુદ્રિયમ્ ॥ ૫૪ ॥

તતઃ સાક્ષતપુષ્પાણિ ગૃહીત્વાગ્જલિના મુદા ।

પ્રાર્થયેચ્છકુરં ભક્ત્યા મન્ત્રૈરેભિઃ સુભક્તિતઃ ॥ ૫૫ ॥

તાવકસ્ત્વદ્ગુણપ્રણાસ્ત્વચ્ચિત્તોડહં સદા મૃડ ।

કૃપાનિધે ઇતિ જ્ઞાત્વા ભૂતનાથ પ્રસીદ મે ॥ ૫૬ ॥

અજ્ઞાનાઘદિ વા જ્ઞાનાજ્જપપૂજાદિકં મયા ।

કૃતં તદસ્તુ સફલં કૃપયા તવ શકુર ॥ ૫૭ ॥

અહં પાપી મહાનઘે પાવનશ્ચ ભવાન્મહાન્ ।

ઇતિ વિજ્ઞાય ગૌરીશ યદિચ્છસિ તથા કુરુ ॥ ૫૮ ॥

વેદૈઃ પુરાણૈઃ સિદ્ધાન્તૈરૃષિભિર્વિવિધૈરપિ ।

ન જ્ઞાતોડસિ મહાદેવ કુતોડહં ત્વાં સદાશિવ ॥ ૫૯ ॥

યથા તથા ત્વદીયોડસ્મિ સર્વભાવૈર્મહેશ્વર ।

રક્ષણીયસ્ત્વયાહં વૈ પ્રસીદ પરમેશ્વર ॥ ૬૦ ॥

ઇત્યેવં ચાક્ષતાન્પુષ્પાણ્યારોપ્ય ચ શિવોપરિ ।

प्रणमेद्भक्तिः शम्भुं साष्टाङ्गं विधिवन्मुने ॥ ६१ ॥

ततः प्रदक्षिणां कुर्याद्यथोक्तविधिना सुधीः ।

पुनः स्तुवीत देवेशं स्तुतिभिः श्रद्धयान्वितः ॥ ६२ ॥

ततो गलरवं कृत्वा प्रणमेच्छुचिन्म्रधीः ।

कुर्याद्भिन्नमिमादृत्य विसर्जनमथाचरेत् ॥ ६३ ॥

धृत्युक्ता मुनिशार्दूलाः पार्थिवार्या विधानतः ।

भुक्तिदा मुक्तिदा यैव शिवभक्तिविवर्धिनी ॥ ६४ ॥

धृत्यध्यायं सुचित्तेन यः पठेच्छृणुयादपि ।

सर्वपापविशुद्धात्मा सर्वाङ्गमानवाप्नुयात् ॥ ६५ ॥

आयुरारोग्यं यैव यशस्यं स्वर्ग्यमेव य ।

पुत्रपौत्रादिसुखमाभ्यानमिदमुत्तमम् ॥ ६६ ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे प्रथमायां विधेश्वरसंछितायां साध्यसाधनपर्युक्ते पार्थिवशिवलिङ्गपूजाविधिवर्णनं

@नाम विंशोऽध्यायः ॥ १.२० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

विधेश्वरसंछिता

१.२१. अेकविंशोऽध्यायः । कामनानुरोधेन पूजने शिवलिङ्गसङ्ख्याभिधानम् ।

ऋषय उचुः ।

सूत सूत महाभाग व्यासशिष्य नमोऽस्तु ते ।

सम्यगुक्तं त्वया तात पार्थिवार्याविधानकम् ॥ १ ॥

कामनाभेदमाश्रित्य सङ्ख्यां भूहि विधानतः ।

शिवपार्थिवलिङ्गानां कृपया दीनवत्सव ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

शृणुध्वमृषयः सर्वे पार्थिवार्याविधानकम् ।

यस्थानुष्ठानमात्रेण कृतकृत्यो भवेन्नरः ॥ ३ ॥

अकृत्वा पार्थिवं लिङ्गं योऽन्यदेवं प्रपूजयेत् ।

वृथा भवति सा पूजा दमदानादिकं वृथा ॥ ४ ॥

सङ्ख्या पार्थिवलिङ्गानां यथाकामं निगद्यते ।
सङ्ख्या सद्यो मुनिश्रेष्ठ निश्चयेन ह्यलप्रदा ॥ ५ ॥
प्रथमावाहनं तत्र प्रतिष्ठा पूजनं पृथक् ।
लिङ्गाकारं समं तत्र सर्वं ज्ञेयं पृथक्पृथक् ॥ ६ ॥
विद्यार्थी पुरुषः प्रीत्या सलस्रमितपार्थिवम् ।
पूजयेच्छिवलिङ्गं हि निश्चयात्तद्दलप्रदम् ॥ ७ ॥
नरः पार्थिवलिङ्गानां धनार्थी च तदर्धकम् ।
पुत्रार्थी सार्धसाडस्रं वस्त्रार्थी शतपञ्चकम् ॥ ८ ॥
भोक्षार्थी कोटिगुणितं भूकामश्च सलस्रकम् ।
धयार्थी च त्रिसाडस्रं तीर्थार्थी द्विसलस्रकम् ॥ ९ ॥
सुदृढाामी त्रिसाडस्रं वश्यार्थी शतमष्टकम् ।
मारणार्थी सप्तशतं मोहनार्थी शताष्टकम् ॥ १० ॥
उच्यतेनपरश्चैव सलस्रं च यथोक्ततः ।
स्तम्भनार्थी सलस्रं तु द्वेषणार्थी तदर्धकम् ॥ ११ ॥
निगडान्मुक्तिकामस्तु सलस्रं सार्धमुत्तमम् ।
मडाराजभये पञ्चशतं ज्ञेयं विचक्षणैः ॥ १२ ॥
यौराष्टिसङ्घटे ज्ञेयं पार्थिवानां शतद्वयम् ।
डाकिन्यादिभये पञ्चशतमुक्तं च पार्थिवम् ॥ १३ ॥
दारिद्र्ये पञ्चसाडस्रमयुतं सर्वकामदम् । प्लेअसे येरक्
अथ नित्यविधिं वक्ष्ये शृणुध्वं मुनिसत्तमाः ॥ १४ ॥
अेकं पापलरं प्रोक्तं द्विलिङ्गं चार्थसिद्धिदम् ।
त्रिलिङ्गं सर्वकामानां कारणां परमीरितम् ॥ १५ ॥
उत्तरोत्तरमेवं स्यात्पूर्वाक्तगणनावधि ।
मत्तान्तरमथो वक्ष्ये सङ्ख्यायां मुनिभेदतः ॥ १६ ॥
लिङ्गानामयुतं कृत्वा पार्थिवानां सुबुद्धिमान् ।
निर्भयो हि भवेन्नूनं मडाराजभयं डरेत् ॥ १७ ॥
कारागुडादिमुक्त्यर्थमयुतं कारयेद् बुधः ।
डाकिन्यादिभये सप्तसलस्रं कारयेत्तथा ॥ १८ ॥

अपुत्रः पञ्चपञ्चाशत् सङ्ख्याणि प्रकाशयेत् ।
 लिङ्गानामयुतेनैव कन्यकासन्ततिं लभेत् ॥ १८ ॥
 लिङ्गानामयुतेनैव विष्ण्वाद्यैश्वर्यमाप्नुयात् ।
 लिङ्गानां प्रयुतेनैव ल्यतुलां श्रियमाप्नुयात् ॥ २० ॥
 कोटिभेकां तु लिङ्गानां यः करोति नरो भुवि ।
 शिव एव भवेत्सोऽपि नात्र कार्या विचाराणा ॥ २१ ॥
 अर्था पार्थिवलिङ्गानां कोटियज्ञाङ्गलप्रदा ।
 भुक्तिदा मुक्तिदा नित्यं ततः कामार्थिनां नृणाम् ॥ २२ ॥
 विना लिङ्गार्थनं यस्य कालो गच्छति नित्यशः ।
 मडाडानिर्भवेत्तस्य द्रुवृत्तस्य दुरात्मनः ॥ २३ ॥
 अेकतः सर्वदानानि व्रतानि विविधानि च ।
 तीर्थानि नियमा यज्ञा लिङ्गार्था वैकतः स्मृता ॥ २४ ॥
 क्लौ लिङ्गार्थनं श्रेष्ठं यथा लोके प्रदृश्यते ।
 तथान्यत्रास्ति शास्त्राणामेष सिद्धान्तनिश्चयः ॥ २५ ॥
 भुक्तिमुक्तिप्रदं लिङ्गं विविधापन्निवारणम् ।
 पूजयित्वा नरो नित्यं शिवसायुज्यमाप्नुयात् ॥ २६ ॥
 शिवनामभयं लिङ्गं नित्यं पूज्यं मङ्गलिभिः ।
 यतश्च सर्वलिङ्गेषु तस्मात्पूज्यं विधानतः ॥ २७ ॥
 उत्तमं मध्यमं नीचं त्रिविधं लिङ्गमीरितम् ।
 मानतो मुनिशार्दूलास्तच्छृणुध्वं वदाम्यहम् ॥ २८ ॥
 यतुरङ्गुलमुच्छ्रायं रम्यं वेदिकया युतम् ।
 उत्तमं लिङ्गमाख्यातं मुनिभिः शास्त्रकोविदैः ॥ २९ ॥
 तदधर्द्धं मध्यमं प्रोक्तं तदधर्द्धमधमं स्मृतम् ।
 इत्थं त्रिविधमाख्यातमुत्तरोत्तरतः परम् ॥ ३० ॥
 अनेकलिङ्गं यो नित्यं भक्तिश्रद्धासमन्वितः ।
 पूजयेत्स लभेत्कामान्मनसा मानसेप्सितान् ॥ ३१ ॥
 न लिङ्गाराधनादन्यत्पुण्यं वेदयतुष्टये ।

विद्यते सर्वशास्त्राणामेष अवे विनिश्चयः ॥ ३२ ॥

सर्वमेतत्परित्यज्य कर्मजालमशेषतः ।

भक्त्या परमया विद्वाँस्त्रिङ्गमेकं प्रपूजयेत् ॥ ३३ ॥

त्रिङ्गोऽर्थितेऽर्थितं सर्वं जगत्स्थावरजङ्गमम् ।

संसाराम्बुधिमग्नानां नान्यत्तरणसाधनम् ॥ ३४ ॥

अज्ञानतिमिरान्धानां विषयासक्तयेतसाम् ।

प्लवो नान्योऽस्ति जगति त्रिङ्गाराधनमन्तरा ॥ ३५ ॥

उरिभ्रज्जमाद्यो देवा मुनयो यक्षराक्षसाः ।

गन्धर्वाश्चारणाः सिद्धा दैतेया दानवास्तथा ॥ ३६ ॥

नागाः शेषप्रभृतयो गरुडाद्याः भगास्तथा ।

सप्रजापतयश्चान्ये मनवः किन्नरा नराः ॥ ३७ ॥

पूजयित्वा महाभक्त्या त्रिङ्गं सर्वार्थसिद्धिदम् ।

प्राप्ताः कामानभीष्टांश्च तांस्तान्सर्वान्दृष्टि स्थितान् ॥ ३८ ॥

ब्राह्मणः क्षत्रियो वैश्यः शूद्रो वा प्रतिलोमजः ।

पूजयेत्सततं त्रिङ्गं तत्तन्मन्त्रेण सादरम् ॥ ३९ ॥

किं भद्रकृतेन मुनयः स्त्रीणामपि तथान्यतः ।

अधिकारोऽस्ति सर्वेषां शिवत्रिङ्गार्चने द्विजः ॥ ४० ॥

द्विजानां वैदिकेनापि मार्गोणाराधनं वरम् ।

अन्येषामपि जन्तूनां वैदिकेन न सम्मतम् ॥ ४१ ॥

वैदिकानां द्विजानां य पूजा वैदिकमार्गतः ।

कर्तव्या नान्यमार्गेण षत्याह भगवान् शिवः ॥ ४२ ॥

दधीश्रिगौतमादीनां शापेनादग्धयेतसाम् ।

द्विजानां जायते श्रद्धा नैव वैदिककर्मणि ॥ ४३ ॥

यो वैदिकमनादृत्य कर्म स्मार्तमथापि वा ।

अन्यत्समायरेन्मर्त्यो न सङ्कुल्लुलं लभेत् ॥ ४४ ॥

इत्थं कृत्यार्थनं शम्भोर्नैवेद्यान्तं विधानतः ।

पूजयेदष्टमूर्तींश्च तत्रैव त्रिजगन्मयीः ॥ ४५ ॥

क्षितिरापोऽनलो वायुराकाशः सूर्यसोमकौ ।
यजमानं धत्ति त्वष्ट्रौ मूर्तयः परिकीर्तिताः ॥ ४६ ॥

शर्वो भवश्च रुद्रश्च उग्रो भीमं धृतीश्वरः ।
महादेवः पशुपतिरेतान्मूर्तिभिर्यथेत् ॥ ४७ ॥

पूजयेत्परिवारं य ततः शम्भोः सुभक्तितः ।
धृशानादिक्रमात्तत्र यन्नाक्षतपत्रकैः ॥ ४८ ॥

धृशानं नन्दिनं यत्तुं महाकालं यत्तुं गिरिणम् ।
वृषं स्कन्दं कपर्दीशं सोमं शुक्रं यत्तुं तत्क्रमात् ॥ ४९ ॥

अग्रतो वीरभद्रं यत्तुं पृष्ठे कीर्तिमुषं तथा ।
ततः ऐकादशान् रुद्रान्पूजयेद्विधिना ततः ॥ ५० ॥

ततः पञ्चाक्षरं जम्बा शतरुद्रियमेव यत्तुं ।
स्तुतीर्नानाविधाः कृत्वा पञ्चाङ्गापठनं तथा ॥ ५१ ॥

ततः प्रदक्षिणां कृत्वा नत्वा विद्वांसं विसर्जयेत् ।
धृतिं प्रोक्तमशेषं यत्तुं शिवपूजनमादरात् ॥ ५२ ॥

रात्रावुदङ्मुषः कुर्याद् देवकार्यं सदैव हि ।
शिवार्थनं सदाप्येवं शुचिः कुर्यादुदङ्मुषः ॥ ५३ ॥

न प्राचीमग्रतः शम्भोर्नोदीचीं शक्तिसंछिताम् ।
न प्रतीचीं यतः पृष्ठमतो ग्राह्यं समाश्रयेत् ॥ ५४ ॥

विना भस्मत्रिपुण्ड्रेण विना रुद्राक्षमालया ।
बिल्वपत्रं विना नैव पूजयेच्छुद्धं बुधः ॥ ५५ ॥

भस्माप्रामौ मुनिश्रेष्ठः प्रवृत्ते शिवपूजने ।
तस्मान्मृदापि कर्तव्यं ललाटे यत्तुं त्रिपुण्ड्रकम् ॥ ५६ ॥

धृतिं श्रीशिवमहापुराणे प्रथमायां विधेश्वरसंछितायां साध्यसाधनम्पण्डे पार्थिवपूजनवर्णनं नामैकविंशोऽध्यायः ॥
१.२९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

विधेश्वरसंछिता

१.२२. द्वाविंशोऽध्यायः । शिवनैवेद्यभक्षणानिर्णयः बिल्वमालात्त्यं च ।

ऋषय उच्युः ।

अग्राख्यं शिवनैवेद्यमिति पूर्वं श्रुतं वचः ।

भ्रूलि तन्निर्णयं बिल्वमालात्त्यमपि सन्मुने ॥ १ ॥

सूत उवाच ।

शृणुध्वं मुनयःसर्वे सावधानतयाधुना ।

सर्वं वदामि सम्प्रीत्या धन्या यूयं शिवप्रताः ॥ २ ॥

शिवभक्तः शुचिः शुद्धः सद्प्रती दृढनिश्चयः ।

भक्षयेच्छिवनैवेद्यं त्यजेदग्राख्यभावनाम् ॥ ३ ॥

दृष्ट्वापि शिवनैवेद्यं यान्ति पापानि दूरतः ।

भुङ्क्ते तु शिवनैवेद्ये पुण्यान्यायान्ति कोटिशः ॥ ४ ॥

अलं यागसङ्घोषाप्यलं यागाभुट्टैरपि ।

भक्षिते शिवनैवेद्ये शिवसायुज्यमाप्नुयात् ॥ ५ ॥

यद्गुले शिवनैवेद्यप्रचारोऽपि प्रजायते ।

तद्गुलं पावनं सर्वमन्यपावनकारणम् ॥ ६ ॥

आगतं शिवनैवेद्यं गृहीत्वा शिरसा मुदा ।

भक्षणीयं प्रयत्नेन शिवस्मरणपूर्वकम् ॥ ७ ॥

आगतं शिवनैवेद्यमन्यदा ग्राख्यमित्यपि ।

विलम्बे पापसम्बन्धो भवत्येव हि मानवः ॥ ८ ॥

न यस्य शिवनैवेद्यं ग्रहणोच्छा प्रजायते ।

स पापिष्ठः गरिष्ठः स्यान्नरकं यात्यपि ध्रुवम् ॥ ९ ॥

दृष्ट्ये यन्द्रुकान्ते य स्वर्णरुप्यादिनिर्मिते ।

शिवदीक्षावता भक्तेनेदं भक्ष्यमितीर्यते ॥ १० ॥

शिवदीक्षान्वितो भक्तो मलाप्रसादसंज्ञकम् ।

सर्वेषामपि लिङ्गानां नैवेद्यं भक्षयेच्छुभम् ॥ ११ ॥

अन्यदीक्षायुञ्जं नृणां शिवभक्तिरतात्मनाम् ।

शृणुध्वं निर्णयं प्रीत्या शिवनैवेद्यभक्षणो ॥ १२ ॥

शालग्रामोद्भवे लिङ्गे रसलिङ्गे तथा द्विजाः ।

पाषाणो राजते स्वर्णो सुरसिद्धप्रतिष्ठिते ॥ १३ ॥
 काश्मीरे स्फाटिके रात्रे ज्योतिर्विद्गेषु सर्वशः ।
 यान्द्रायणसमं प्रोक्तं शम्भोर्नैवेद्यभक्षणम् ॥ १४ ॥
 ब्रह्मडापि शुचिर्भूत्वा निर्मात्यं यस्तु धारयेत् ।
 भक्षयित्वा द्रुतं तस्य सर्वपापं प्राणश्यति ॥ १५ ॥
 यद्गडाधिकारो यत्रास्ति तद्भोक्तव्यं न मानवैः ।
 यद्गडाधिकारो नो यत्र भोक्तव्यं तस्य भक्तिः ॥ १६ ॥
 बाणलिङ्गो य लौडे य सिद्धे लिङ्गो स्वयम्भुवि ।
 प्रतिमासु य सर्वासु न यद्गोऽधिष्ठतो भवेत् ॥ १७ ॥
 स्नापयित्वा विधानेन यो लिङ्गस्नपनोदकम् ।
 त्रिःपिबेत्त्रिविधं पापं तस्येडाशु विनश्यति ॥ १८ ॥
 अग्राह्यं शिवनैवेद्यं पत्रं पुष्पं कुलं जलम् ।
 शालग्रामशिलासङ्गात्सर्वं याति पवित्रताम् ॥ १९ ॥
 लिङ्गोपरि य यद् द्रव्यं तद्ग्राह्यं मुनीश्वराः ।
 सुपवित्रं य तज्ज्ञेयं यल्लिङ्गस्पर्शब्राह्मणतः ॥ २० ॥
 नैवेद्यनिर्णयः प्रोक्त एतत्वं वो मुनिसत्तमाः ।
 शृणुष्वं बिल्वमालात्म्यं सावधानतयादरात् ॥ २१ ॥
 महादेवस्वर्गपोऽयं बिल्वो देवैरपि स्तुतः ।
 यथाऽथञ्चिदेतस्य मलिमा ज्ञायते कथम् ॥ २२ ॥
 पुण्यतीर्थानि यावन्ति लोकेषु प्रथितान्यपि ।
 तानि सर्वाणि तीर्थानि बिल्वमूले वसन्ति हि ॥ २३ ॥
 बिल्वमूले महादेवं लिङ्गं प्रपिण्णमव्ययम् ।
 यः पूजयति पुण्यात्मा स शिवं प्राप्नुयाद् ध्रुवम् ॥ २४ ॥
 बिल्वमूले जलैर्यस्तु मूर्धानमभिषिञ्चति ।
 स सर्वतीर्थस्नातः स्यात्स एव भुवि पावनः ॥ २५ ॥
 अेतस्य बिल्वमूलस्याथालवालमनुत्तमम् ।
 जलाकुलं महादेवो दृष्ट्वा तुष्टो भवत्यलम् ॥ २६ ॥

पूजयेद् बिल्वमूलं यो गन्धपुष्पादिभिर्नरः ।

शिवलोकमवाप्नोति सन्ततिर्वर्धते सुभम् ॥ २७ ॥

बिल्वमूले दीपमालां यः कल्पयति सादरम् ।

स तत्त्वज्ञानसम्पन्नो मडेशान्तर्गतो भवेत् ॥ २८ ॥

बिल्वशाभां समादाय उस्तेन नवपल्लवम् ।

गृहीत्वा पूजयेद् बिल्वं स य पापैः प्रमुच्यते ॥ २९ ॥

बिल्वमूले शिवरत्नं भोजयेद्यस्तु भक्तितः ।

अेकं वा कोटिगुणितं तस्य पुण्यं प्रजायते ॥ ३० ॥

बिल्वमूले क्षीरयुक्तमन्नमाजयेन संयुतम् ।

यो दद्याच्छिवभक्त्याय स दरिद्रो न जायते ॥ ३१ ॥

साङ्गोपाङ्गमिति प्रोक्तं शिवलिङ्गप्रपूजनम् ।

प्रवृत्तानां निवृत्तानां भेदतो द्विविधं द्विजाः ॥ ३२ ॥

प्रवृत्तानां पीठपूजा सर्वाभीष्टप्रदा भुवि ।

पात्रेष्वैव प्रवृत्तस्तु सर्वपूजां समाचरेत् ॥ ३३ ॥

नैवेद्यमभिषेकान्ते शाल्यन्नेन समाचरेत् ।

पूजान्ते स्थापयेत्त्रिङ्गं पुटे शुद्धे पृथग्गृहे ॥ ३४ ॥

करपूजानिवृत्तानां स्वभोज्यं तु निवेदयेत् ।

निवृत्तानां परं सूक्ष्मं लिङ्गमेव विशिष्यते ॥ ३५ ॥

विभूत्यभ्यर्चनं कुर्याद्विभूतिं च निवेदयेत् ।

पूजां कृत्वा तथा लिङ्गं शिरसा धारयेत्सदा ॥ ३६ ॥

एति श्रीशिवमडापुराणे प्रथमायां विद्येश्वरसंछितायां साध्यसाधनपर्युते शिवनैवेद्यवर्णनं नाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥

१.२२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

विद्येश्वरसंछिता

१.२३. त्रयोविंशोऽध्यायः । रुद्राक्षमहालाभ्यं शिवनाममहिमा च ।

ऋषय उच्युः ।

सूत सूत महाभाग व्यासशिष्य नमोऽस्तु ते ।
तदेव व्यासतो ब्रूहि भस्ममहालाभ्यमुत्तमम् ॥ १ ॥

तथा रुद्राक्षमहालाभ्यं नाममहालाभ्यमुत्तमम् ।
त्रितयं ब्रूहि सुप्रीत्या ममानन्द्य मानसम् ॥ २ ॥

सूत उवाच ।
साधु पृष्टं भवद्भिश्च लोकानां हितकारकम् ।
भवन्तो वै महाधन्याः पवित्राः कुलभूषणाः ॥ ३ ॥

येषां शैव शिवः साक्षाद् दैवतं परमं शुभम् ।
सदाशिवकथा लोके वल्लभा भवतां सदा ॥ ४ ॥

ते धन्याश्च कृतार्थाश्च सङ्गलं देवधारणम् ।
उद्धृतं च कुलं तेषां ये शिवं सभुपासते ॥ ५ ॥

शिवनाम भुजे यस्य सदा शिवशिवेति च ।
पापानि न स्पृशन्त्येव षड्विंशत्यङ्गारकं यथा ॥ ६ ॥

श्रीशिवाय नमस्तुभ्यं भुषं व्याहस्ते यदा ।
तन्भुषं पावनं तीर्थं सर्वपापविनाशनम् ॥ ७ ॥

तन्भुषं च तथा यो वै पश्यति प्रीतिमात्ररः ।
तीर्थजन्यं क्लं तस्य भवतीति सुनिश्चितम् ॥ ८ ॥

यत्र त्रयं सदा तिष्ठेदतश्छुभतरं द्विजाः ।
तस्य दर्शनमात्रेण वेणीस्नानकलं लभेत् ॥ ९ ॥

शिवनाम विभूतिश्च तथा रुद्राक्ष एव च ।
अेतत्रयं महापुण्यं त्रिवेणीसदृशं स्मृतम् ॥ १० ॥

अेतत्रयं शरीरे च यस्य तिष्ठति नित्यशः ।
तस्यैव दर्शनं लोके दुर्लभं पापहारकम् ॥ ११ ॥

तद्दर्शनं यथा वेणी नोभयोरन्तरं मनाङ् ।
अेवं यो न विजानाति स पापिष्ठो न संशयः ॥ १२ ॥

विभूतिर्यस्य नो भाले नाङ्गे रुद्राक्षधारणम् ।

नास्ये शिवमयी वाणी तं त्यजेदधमं यथा ॥ १३ ॥

शैवं नाम यथा गङ्गा विभूतिर्यमुना मता ।

रुद्राक्षं विधिजा प्रोक्ता सर्वपापविनाशिनी ॥ १४ ॥

शरीरे यत्र यत्र तद्द्वलं यैकतः स्थितम् ।

येकतो वेणिकायाश्च स्नानञ्च तु क्वलं बुधैः ॥ १५ ॥

तदेवं तुलितं पूर्वं ब्रह्मणा छितकारिणा ।

समानं यैव तज्जातं तस्माद् धार्यं सदा बुधैः ॥ १६ ॥

तद्दिनं छि समाख्ये ब्रह्मविष्वक्वादिभिः सुरैः ।

धार्यते त्रितयं तस्य दर्शनात्पापहारकम् ॥ १७ ॥

ऋष्य उच्युः ।

षट्शं छि क्वलं प्रोक्तं नामादित्रितयोद्भवम् ।

तन्माहात्म्यं विशेषेण वक्तुमर्हसि सुप्रत ॥ १८ ॥

सूत उवाच ।

ऋषयो छि महाप्राज्ञाः सख्यैवा ज्ञानिनां वराः ।

तन्माहात्म्यं छि सद्भवत्या शृणुतादरतो द्विजाः ॥ १९ ॥

सुगूढमपि शास्त्रेषु पुराणेषु श्रुतिष्वपि ।

भवत्स्नेहान्मया विप्राः प्रकाशः छि यतेऽधुना ॥ २० ॥

कस्तत्रितयमाहात्म्यं सञ्जानाति द्विजोत्तमाः ।

महेश्वरं विना सर्वं ब्रह्माण्डे सदसत्परम् ॥ २१ ॥

वच्यहं नाममाहात्म्यं यथाभक्ति समासतः ।

शृणुत प्रीतितो विप्राः सर्वपापहरं परम् ॥ २२ ॥

शिवेति नामदावाग्नेर्महापातकपर्वताः ।

भस्मीभवन्त्यनायासात्सत्यं सत्यं न संशयः ॥ २३ ॥

पापमूलानि दुःखानि विविधान्यपि शौनक ।

शिवनामैकनश्यानि नान्यनश्यानि सर्वथा ॥ २४ ॥

स वैदिकः स पुण्यात्मा स धन्यः स बुधो मतः ।

शिवनामजपासक्तो यो नित्यं भुवि मानवः ॥ २५ ॥

भवन्ति विविधा धर्मास्तेषां सद्यः कृलोन्मुखाः ।

येषां भवति विश्वासः शिवनामजपे मुने ॥ २६ ॥
 पातकानि विनश्यन्ति यावन्ति शिवनामतः ।
 भुवि तावन्ति पापानि क्षियन्ते न नरैर्मुने ॥ २७ ॥
 ब्रह्महत्यादिपापानां राशीनप्रमितान्मुने ।
 शिवनाम द्रुतं प्रोक्तं नाशयत्यभिलात्ररैः ॥ २८ ॥
 शिवनामतरौ प्राप्य संसाराब्धिं तरन्ति ये ।
 संसारमूलपापानि तानि नश्यन्त्यसंशयम् ॥ २९ ॥
 संसारमूलभूतानां पातकानां महामुने ।
 शिवनामकुठारेण विनाशो जायते ध्रुवम् ॥ ३० ॥
 शिवनामामृतं पेयं पापदावानलार्दितैः ।
 पापदावाग्नितामनां शान्तिस्तेन विना न छि ॥ ३१ ॥
 शिवेति नामपीयूषवर्षधारापरिप्लुताः ।
 संसारदवमध्येऽपि न शोयन्ति कदाचन ॥ ३२ ॥
 शिवनाम्नि मलद्भक्तिर्जाता येषां महात्मनाम् ।
 तद्विधानां तु सलसा मुक्तिर्भवति सर्वथा ॥ ३३ ॥
 अनेकजन्मभिर्येन तपस्तप्तं मुनीश्वर ।
 शिवनाम्नि भवेद्भक्तिः सर्वपापापहारी ॥ ३४ ॥
 यस्यासाधारणी शम्भुनाम्नि भक्तिरभ्यसिता ।
 तस्यैव मोक्षः सुलभो नान्यस्येति मतिर्मम ॥ ३५ ॥
 कृत्वाप्यनेकपापानि शिवनामजपादरः ।
 सर्वपापविनिर्मुक्तो भवत्येव न संशयः ॥ ३६ ॥
 भवन्ति भस्मसाद् वृक्षा दवदग्धा यथा वने ।
 तथा तावन्ति दग्धानि पापानि शिवनामतः ॥ ३७ ॥
 यो नित्यं भस्मपूताङ्गः शिवनामजपादरः ।
 स तरत्येव संसारमघोरमपि शौनक ॥ ३८ ॥
 ब्रह्मस्वदरुणं कृत्वा हत्वापि ब्राह्मणान्ब्रह्मन् ।
 न लिप्यते नरः पापैः शिवनामजपादरः ॥ ३९ ॥

વિલોક્ય વેદાનખિલાન્ શિવનામજપઃ પરઃ ।

સંસારતરણોપાય ઇતિ પૂર્વેર્વિનિશ્ચિતમ્ ॥ ૪૦ ॥

હિં બહુક્ત્યા મુનિશ્રેષ્ઠાઃ શ્લોકેનૈકેન વચ્ચહમ્ ।

શિવાભિધાનમાહાત્મ્યં સર્વપાપાપહારણમ્ ॥ ૪૧ ॥

પાપાનાં હરણે શમ્ભોર્નામ્નઃ શક્તિર્હિ યાવતી ।

શક્નોતિ પાતકં તાવત્કર્તું નાપિ નરઃ ક્વચિત્ ॥ ૪૨ ॥

શિવનામપ્રભાવેણ લેભે સદ્ગતિમુત્તમામ્ ।

ઇન્દ્રદ્યુમ્નનૃપઃ પૂર્વ મહાપાપયુતો મુને ॥ ૪૩ ॥

તથા કાચિદ્ દ્વિજા યોષાડસૌ મુને બહુપાપિની ।

શિવનામપ્રભાવેણ લેભે સદ્ગતિમુત્તમામ્ ॥ ૪૪ ॥

ઇત્યુક્તં વો દ્વિજશ્રેષ્ઠા નામમાહાત્મ્યમુત્તમમ્ ।

શૃણુધ્વં ભસ્મમાહાત્મ્યં સર્વપાવનપાવનમ્ ॥ ૪૫ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે પ્રથમાયાં વિદ્યેશ્વરસંહિતાયાં સાધ્યસાધનખણ્ડે શિવનામમાહાત્મ્યવર્ણનં નામ ત્રયોર્વિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૧.૨૩ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

વિદ્યેશ્વરસંહિતા

૧.૨૪. ચતુર્વિંશોઽધ્યાયઃ । ભસ્મમાહાત્મમ્ ।

સૂત ઉવાચ ।

દ્વિવિધં ભસ્મ સમ્પ્રોક્તં સર્વમડ્ગલદં પરમ્ ।

તત્પ્રકારમહં વક્ષ્યે સાવધાનતયા શૃણુ ॥ ૧ ॥

એકં જ્ઞેયં મહાભસ્મ દ્વિતીયં સ્વલ્પસંજ્ઞકમ્ ।

મહાભસ્મ ઇતિ પ્રોક્તં ભસ્મ નાનાવિધં પરમ્ ॥ ૨ ॥

તદ્ભસ્મ ત્રિવિધં પ્રોક્તં શ્રૌતં સ્માર્તં ચ લૌકિકમ્ ।

ભસ્મૈવ સ્વલ્પસંજ્ઞં હિ બહુધા પરિકીર્તિતમ્ ॥ ૩ ॥

શ્રૌતં ભસ્મ તથા સ્માર્તં દ્વિજાનામેવ કીર્તિતમ્ ।

અન્યેષામપિ સર્વેષામપરં ભસ્મ લૌકિકમ્ ॥ ૪ ॥

धारणां मन्त्रतः प्रोक्तं द्विजानां मुनिपुङ्गवैः ।
 केवलं धारणां ज्ञेयमन्येषां मन्त्रवर्जितम् ॥ ५ ॥
 आग्नेयमुच्यते भस्म दग्धगोमयसम्भवम् ।
 तदपि द्रव्यमित्युक्तं त्रिपुरास्य महामुने ॥ ६ ॥
 अग्निहोत्रोत्थितं भस्म सङ्ग्राह्यं वा मनीषिभिः ।
 अन्ययज्ञोत्थितं वापि त्रिपुरास्य य धारणे ॥ ७ ॥
 अग्निरित्यादिभिर्मन्त्रैर्ज्वालोपनिषद्गतैः ।
 सप्तभिर्दूलनं कार्यं भस्मना सजलेन य ॥ ८ ॥
 वार्णानामाश्रमाणां य मन्त्रतोऽमन्त्रतोऽपि य ।
 त्रिपुराद्रोद्धूलनं प्रोक्तं ज्वालैरादरेण य ॥ ९ ॥
 भस्मनोद्धूलनं यैव धृतं तिर्यक् त्रिपुरास्यम् ।
 प्रमादादपि मोक्षार्थी न त्यजेदिति वै श्रुतिः ॥ १० ॥
 शिवेन विष्णुना यैव धृतं तिर्यक् त्रिपुरास्यम् ।
 उमादेव्या य लक्ष्म्या य स्तुतमन्यैश्च नित्यशः ॥ ११ ॥
 ब्राह्मणैः क्षत्रियैर्वैश्यैः शूद्रैरपि य सङ्कटैः ।
 अपभ्रंशैर्धृतं भस्म त्रिपुराद्रोद्धूलनात्मना ॥ १२ ॥
 उद्धूलनं त्रिपुरास्यं य श्रद्धया नायरन्ति ये ।
 तेषां नास्ति समाचारो वार्णाश्रमसमन्वितः ॥ १३ ॥
 उद्धूलनं त्रिपुरास्यं य श्रद्धया नायरन्ति ये ।
 तेषां नास्ति विनिर्मुक्तिः संसाराज्जन्मकोटिभिः ॥ १४ ॥
 उद्धूलनं त्रिपुरास्यं य श्रद्धया नायरन्ति ये ।
 तेषां नास्ति शिवज्ञानं कल्पकोटिशतैरपि ॥ १५ ॥
 उद्धूलनं त्रिपुरास्यं य श्रद्धया नायरन्ति ये ।
 ते महापातक्युक्तानां षति शास्त्रीयनिर्णयः ॥ १६ ॥
 उद्धूलनं त्रिपुरास्यं य श्रद्धया नायरन्ति ये ।
 तेषामाचरितं सर्वं विपरीतकृत्वा हि ॥ १७ ॥
 महापातक्युक्तानां जन्तूनां सर्वविद्धिषाम् ।
 त्रिपुराद्रोद्धूलनद्वेषो जायते सुदृढं मुने ॥ १८ ॥

शिवाश्रिकार्यं यः कृत्वा कुर्यात्त्रियायुषात्मवित् ।
 मुच्यते सर्वपापैस्तु स्पृष्टेन भस्मना नरः ॥ १९ ॥
 सितेन भस्मना कुर्यात्त्रिसन्ध्यं यस्त्रिपुण्ड्रकम् ।
 सर्वपापविनिर्मुक्तः शिवेन सल मोदते ॥ २० ॥
 सितेन भस्मना कुर्यात्त्वलाटे तु त्रिपुण्ड्रकम् ।
 योऽसावनादिभूतान्छि लोकांनामोऽमृतो भवेत् ॥ २१ ॥
 अकृत्वा भस्मना स्नानं न जपेद्भ्रै षडक्षरम् ।
 त्रिपुण्ड्रं य रञ्जित्वा तु विधिना भस्मना जपेत् ॥ २२ ॥
 अद्यो वाधमो वापि सर्वपापान्वितोऽपि वा ।
 उपपापान्वितो वापि मूर्ध्नी वा पतितोऽपि वा ॥ २३ ॥
 यस्मिन्देशे वसेन्नित्यं भूतिशासनसंयुतः ।
 सर्वतीर्थैश्च कृतुभिः सान्निध्यं क्रियते सदा ॥ २४ ॥
 त्रिपुण्ड्रसहितो ज्वः पूज्यः सर्वैः सुरासुरैः ।
 पापान्वितोऽपि शुद्धात्मा किं पुनः श्रद्धया युतः ॥ २५ ॥
 यस्मिन्देशे शिवज्ञानी भूतिशासनसंयुतः ।
 गतो यद्दृष्टयाद्यापि तस्मिंस्तीर्थाः समागताः ॥ २६ ॥
 बहुनात्र किमुक्तेन धार्यं भस्म सदा बुधैः ।
 लिङ्गार्थनं सदा कार्यं जप्यो मन्त्रः षडक्षरः ॥ २७ ॥
 ब्रह्मणा विषगुना वापि रुद्रेण मुनिभिः सुरैः ।
 भस्मधारणामाहात्म्यं न शक्यं परिभाषितुम् ॥ २८ ॥
 एति वर्णाश्रमायारो लुप्तवर्णक्रियोऽपि य ।
 पापात्सकृत्त्रिपुण्ड्रस्य धारणात्सोऽपि मुच्यते ॥ २९ ॥
 ये भस्मधारिणं त्यक्त्वा कर्म कुर्वन्ति मानवाः ।
 तेषां नास्ति विनिर्माक्षः संसाराज्जन्मकोटिभिः ॥ ३० ॥
 तेनाधीतं गुरोः सर्वं तेन सर्वमनुष्ठितम् ।
 येन विप्रेण शिरसि त्रिपुण्ड्रं भस्मना कृतम् ॥ ३१ ॥
 ये भस्मधारिणं दृष्ट्वा नराः कुर्वन्ति ताडनम् ।

तेषां यद्दालतो जन्म ब्रह्मब्रूह्यं विपश्चिता ॥ ३२ ॥
 मानस्तोकेन मन्त्रेण मन्त्रितं भस्म धारयेत् ।
 ब्राह्मणः क्षत्रियश्चैव प्रोक्तेष्वङ्गेषु भक्तिमान् ॥ ३३ ॥
 वैश्यास्त्रियम्भडेनैव शूद्रः पञ्चाक्षरेण तु ।
 अन्यासां विधवास्त्रीणां विधिः प्रोक्तश्च शूद्रवत् ॥ ३४ ॥
 पञ्चब्रह्मादिमनुभिर्गृहस्थस्य विधीयते ।
 त्रियम्भडेन मनुना विधिर्वै ब्रह्मचारिणः ॥ ३५ ॥
 अघोरेणाय मनुना विपिनस्थविधिः स्मृतः ।
 यतिस्तु प्राणवेनैव त्रिपुण्ड्रादीनि कारयेत् ॥ ३६ ॥
 अतिवर्णाश्रमी नित्यं शिवोऽहं भावनात्परात् ।
 शिवयोगी यं नियतमीशानेनापि धारयेत् ॥ ३७ ॥
 न त्याज्यं सर्ववर्णैश्च भस्मधारणमुत्तमम् ।
 अन्यैरपि यथा श्रुतैः संदृति शिवशासनम् ॥ ३८ ॥
 भस्मस्नानेन यावन्तः कणाः स्वाङ्गे प्रतिष्ठिताः ।
 तावन्ति शिवलिङ्गानि तनौ धत्ते हि धारकः ॥ ३९ ॥
 ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्याः शूद्राश्चापि च सङ्कराः ।
 स्त्रियोऽथ विधवा बालाः प्राप्ता पाप्मण्डिकास्तथा ॥ ४० ॥
 ब्रह्मचारी गृही वन्यः संन्यासी वा व्रती तथा ।
 नार्यो भस्मत्रिपुण्ड्राङ्गा मुक्ता अथ न संशयः ॥ ४१ ॥
 ज्ञानाज्ञानधृतो वापि वह्निहासमो यथा ।
 ज्ञानाज्ञानधृतं भस्म पावयेत्सकलं नरम् ॥ ४२ ॥
 नाश्रीयाज्जलमन्नमल्पमपि वा भस्माक्षधृत्या विना
 भुक्त्वा वाथ गृही वनीपतियतिर्वर्णा तथा सङ्करः ।
 अेनोभुङ् नरकं प्रयाति स तदा गायत्रिजापेन तद्
 वर्णानां तु यतेस्तु मुष्यप्राणवाजापेन मुक्तिर्भवेत् ॥ ४३ ॥
 त्रिपुण्ड्रं ये विनिन्दन्ति निन्दन्ति शिवमेव ते ।
 धारयन्ति यं ये भक्त्या धारयन्ति तमेव ते ॥ ४४ ॥
 धिग्भस्मरहितं भालं धिग्ग्राममशिवालयम् ।

धिगनीशार्यनं जन्म धिग्विधामशिवाश्रयाम् ॥ ४५ ॥

ये निन्दन्ति मહેश्चरं त्रिजगतामाधारभूतं हरं

ये निन्दन्ति त्रिपुण्ड्रधारणकरं द्योषस्तु तदृशनि ।

ते वै सकुरसूकरासुरभरश्चक्रोष्टुकीटोपमा

जाता येव भवन्ति पापपरमास्ते नारकाः डेवलम् ॥ ४६ ॥

ते दृष्ट्वा शशिभास्करौ निशि दिने स्वप्नेऽपि नो डेवलं

पश्यन्तु श्रुतिरुद्रसूक्तजपतो मुष्येत तेनादृताः ।

तत्सम्भाषणतो भट्टेष्टि नरकं निस्तारवानास्थितं

ये भस्मादिविधारणं छि पुरुषं निन्दन्ति मन्दा छि ते ॥ ४७ ॥

न तान्त्रिकस्त्वधिकृतो नोर्ध्वपुण्ड्रधरो भुने ।

सन्तप्तयडयिहोऽत्र शिवयज्ञे बडिष्कृतः ॥ ४८ ॥

तत्रैते बडवो लोका बृडज्जाबालयोदिताः ।

ते विचार्याः प्रयत्नेन ततो भस्मरतो भवेत् ॥ ४९ ॥

यस्यन्तैश्चन्तकेऽपि मिश्रं

धार्यं छि भस्मैव त्रिपुण्ड्रभस्मना ।

विभूतिभालोपरि डिग्यनापि

धार्यं सदा नो यद्वि सन्ति बुद्धयः ॥ ५० ॥

स्त्रीभिस्त्रिपुण्ड्रमलकावधि धारणीयं

भस्म द्विजाद्विभिरथो विधवाभिरेवम् ।

तद्भ्रत्सदाश्रमवतां विशदा विभूति-

धार्यापवर्गङ्गलदा सकलाघडन्त्री ॥ ५१ ॥

त्रिपुण्ड्रं कुरुते यस्तु भस्मना विधिपूर्वकम् ।

महापातकसङ्घातैर्भुष्यते योपपातकैः ॥ ५२ ॥

ब्रह्मचारी गृडस्थो वा वानप्रस्थोऽथवा यतिः ।

ब्रह्मक्षत्राश्च विट्शूद्रास्तथान्ये पतिताधमाः ॥ ५३ ॥

उद्धूलनं त्रिपुण्ड्रं य धृत्वा शुद्धा भवन्ति य ।

भस्मनो विधिना सम्यक् पापराशिं विहाय य ॥ ५४ ॥

भस्मधारी विशेषेण स्त्रीगोडत्यादिपातकैः ।

वीरडत्याश्चडत्याभ्यां मुष्यते नात्र संशयः ॥ ५५ ॥

परद्रव्यापडरणं परदारामिभर्शनम् ।
 परनिन्दां परक्षेत्रडरणं परपीडनम् ॥ ५६ ॥
 सस्यारामादिडरणं गृहदाडादिकर्म य ।
 गोडिरण्यमडिष्यादितिलकम्बलवाससाम् ॥ ५७ ॥
 अन्नधान्यजलादीनां नीयेष्यश्च परिग्रहः ।
 दाशवेश्यामतङ्गीषु वृषवीषु नटीषु य ॥ ५८ ॥
 रजस्वलासु कन्यासु विधवासु य मैथुनम् ।
 मांसचर्मरसादीनां लवणस्य च विक्रयः ॥ ५९ ॥
 पैशुन्यं कूटवाद्यश्च साक्षिमिथ्याभिलाषिणाम् ।
 अवेमादीन्यसङ्ख्यानि पापानि विविधानि य ।
 सद्येव विनश्यन्ति त्रिपुण्ड्रस्य च धारणात् ॥ ६० ॥
 शिवद्रव्यापडरणं शिवनिन्दा य कुत्रचित् ।
 निन्दा य शिवभक्तानां प्रायश्चित्तैर्न शुद्ध्यति ॥ ६१ ॥
 रुद्राक्षं यस्य गात्रेषु ललाटे तु त्रिपुण्ड्रकम् ।
 स याएडालोडपि सम्भूजयः सर्ववर्णोत्तमोत्तमः ॥ ६२ ॥
 यानि तीर्थानि लोकेऽस्मिन् गङ्गाद्याः सरितश्च याः ।
 स्नातो भवति सर्वत्र ललाटे तु यस्त्रिपुण्ड्रकम् ॥ ६३ ॥
 सप्तकोटिमहामन्त्राः पञ्चाक्षरपुरस्सराः ।
 तथान्ये कोटिशो मन्त्राः शैवकैवल्यहेतवः ॥ ६४ ॥
 अन्ये मन्त्राश्च देवानां सर्वसौभ्यकरा मुने ।
 ते सर्वे तस्य वश्याः स्युर्यो बिभर्ति त्रिपुण्ड्रकम् ॥ ६५ ॥
 सडस्रं पूर्वजातानां सडस्रं जनयिष्यताम् ।
 स्ववंशजानां ज्ञातीनामुद्धरेद्यस्त्रिपुण्ड्रकम् ॥ ६६ ॥
 षड् भुक्त्वाभिलान्भोगान्दीर्घायुर्व्याधिवर्जितः ।
 श्रुवितान्ते य मरणं सुप्तेनैव प्रपद्यते ॥ ६७ ॥
 अष्टैश्वर्यगुणोपेतं प्राप्य दिव्यवपुः शिवम् ।
 दिव्यं विमानमारुह्य दिव्यत्रिदशसेवितम् ॥ ६८ ॥

विधाधराणां सर्वेषां गन्धर्वाणां महीजसाम् ।
 धन्द्रादिलोकपालानां लोकेषु य यथाक्रमम् ॥ ६८ ॥
 भुक्त्वा भोगान्सुविपुलान्प्रजेशानां पदेषु य ।
 ब्रह्मणः पदमासाद्य तत्र कन्याशतं रमेत् ॥ ७० ॥
 तत्र ब्रह्मायुषो मानं भुक्त्वा भोगाननेकशः ।
 विष्णोर्लोकं लभेद्भोगं यावद् ब्रह्मशतात्ययः ॥ ७१ ॥
 शिवलोकं ततः प्राप्य लब्ध्वेष्टं काममक्षयम् ।
 शिवसायुज्यमाप्नोति संशयो नात्र जायते ॥ ७२ ॥
 सर्वोपनिषदां सारं समालोक्य मुहुर्मुहुः ।
 धृष्टमेव हि निर्णीतं परं श्रेयस्त्रिपुण्ड्रकम् ॥ ७३ ॥
 विभूतिं निन्दते यो वै ब्राह्मणः सोऽन्यजातकः ।
 प्रयाति नरके घोरे यावद् ब्रह्मा यतुर्भुजः ॥ ७४ ॥
 श्राद्धे यज्ञे जपे होमे वैश्वदेवे सुरार्चने ।
 धृतत्रिपुण्ड्रः पूतात्मा मृत्युं जयति मानवः ॥ ७५ ॥
 जलस्नानं मलत्यागे भस्मस्नानं सदा शुचिः ।
 मन्त्रस्नानं उरेत्यापं ज्ञानस्नाने परं पदम् ॥ ७६ ॥
 सर्वतीर्थेषु यत्पुण्यं सर्वतीर्थेषु यत्फलम् ।
 तत्फलं समवाप्नोति भस्मस्नानकरो नरः ॥ ७७ ॥
 भस्मस्नानं परं तीर्थं गङ्गास्नानं दिने दिने ।
 भस्मरूपी शिवः साक्षाद्भस्म त्रैलोक्यपावनम् ॥ ७८ ॥
 न तत्स्नानं न तद्दधानं न तद्दानं जपो न सः ।
 त्रिपुण्ड्रेण विना येन विप्रेण यदनुष्ठितम् ॥ ७९ ॥
 वानप्रस्थस्य कन्यानां दीक्षाडीननृणां तथा ।
 मध्याह्नात्प्राग्जलैर्युक्तं परतो जलवर्जितम् ॥ ८० ॥
 अयं त्रिपुण्ड्रं यः कुर्यान्नित्यं नियतमानसः ।
 शिवभक्तः स विज्ञेयो भुक्तिं मुक्तिं य विन्दति ॥ ८१ ॥
 यस्याङ्गे नैव रुद्राक्ष ऐकोऽपि बभ्रुपुण्यदः ।
 तस्य जन्म निरर्थं स्यात्त्रिपुण्ड्ररहितो यदि ॥ ८२ ॥

अेवं त्रिपुण्ड्रमालात्त्रयं समासात् कथितं मया ।
 रडस्यं सर्वजन्तूनां गोपनीयमिदं त्वया ॥ ८३ ॥
 तिस्रो रेभा भवन्त्येव स्थानेषु मुनिपुण्ड्रगवाः ।
 ललाटादिषु सर्वेषु यथोक्तेषु भुवैर्मुने ॥ ८४ ॥
 भ्रुवोर्मध्यं समारभ्य यावदन्तो भवेद् भ्रुवोः ।
 तावत्प्रमाणं सन्धार्य ललाटे च त्रिपुण्ड्रकम् ॥ ८५ ॥
 मध्यमानामिकाङ्गुल्या मध्ये तु प्रतिलोमतः ।
 अङ्गुष्ठेन कृता रेभा त्रिपुण्ड्राभ्यामिधीयते ॥ ८६ ॥
 मध्येऽङ्गुलिभिरादाय तिसृभिर्भस्म यत्नतः ।
 त्रिपुण्ड्रं धारयेद्भक्त्या भुक्तिमुक्तिप्रदं परम् ॥ ८७ ॥
 तिसृणामपि रेभानां प्रत्येकं नवदेवताः ।
 सर्वत्राङ्गेषु ता वक्ष्ये सावधानतया शृणु ॥ ८८ ॥
 अकारो गार्डपत्याग्निर्भूर्धर्मश्च रजोगुणः ।
 ऋग्वेदश्च क्रियाशक्तिः प्रातःसवनमेव च ॥ ८९ ॥
 मडादेवश्च रेभायाः प्रथमायाश्च देवता ।
 विज्ञेया मुनिशार्दूलः शिवदीक्षापरायणैः ॥ ९० ॥
 उकारो दक्षिणाग्निश्च नभस्तत्त्वं यजुस्तथा ।
 मध्यन्दिनं च सवनमिच्छाशक्त्यन्तरात्मकौ ॥ ९१ ॥
 मडेश्वरश्च रेभाया द्वितीयायाश्च देवता ।
 विज्ञेया मुनिशार्दूल शिवदीक्षापरायणैः ॥ ९२ ॥
 मकारालवनीयौ च परमात्मा तमो द्विवौ ।
 ज्ञानशक्तिः सामवेदस्तृतीयं सवनं तथा ॥ ९३ ॥
 शिवश्चैव च रेभायास्तृतीयायाश्च देवता ।
 विज्ञेया मुनिशार्दूल शिवदीक्षापरायणैः ॥ ९४ ॥
 अेवं नित्यं नमस्कृत्य सद्भक्त्या स्थानदेवताः ।
 त्रिपुण्ड्रं धारयेच्छुद्धो भुक्तिं मुक्तिं च विन्दति ॥ ९५ ॥
 धृत्युक्ताः स्थानदेवाश्च सर्वाङ्गेषु मुनिश्चराः ।

तेषां सम्बन्धिनो भक्त्या स्थानानि शृणु साम्प्रतम् ॥ ९६ ॥

द्वात्रिंशत्स्थानके वार्धषोडशस्थानकेऽपि य ।

अष्टस्थाने तथा यैव पञ्चस्थानेऽपि नान्यसेत् ॥ ९७ ॥

उत्तमाङ्गे ललाटे य कर्णयोर्नेत्रयोस्तथा ।

नासावङ्गनगलेष्वेवं हस्तयोरुभयोस्ततः ॥ ९८ ॥

कूर्परे मणिभन्धे य हृदये पार्श्वयोर्द्वयोः ।

नाभौ मुष्कद्रये यैवमूर्वाङ्गुलुके य जानुनि ॥ ९९ ॥

जङ्घाद्रये पदद्वन्द्वे द्वात्रिंशत्स्थानमुत्तमम् ।

अग्न्यब्जवामाङ्गुलिङ्गेशदिकपालान् वसुभिः सङ् ॥ १०० ॥

धरा ध्रुवश्च सोमश्च आपश्चैवानिलोऽनलः ।

प्रत्यूषश्च प्रभातश्च वसवोऽष्ट प्रकीर्तिताः ॥ १०१ ॥

अेतेषां नाममात्रेण त्रिपुण्ड्रं धारयेद् ब्रुधाः ।

कुर्याद्वा षोडशस्थाने त्रिपुण्ड्रं तु समाहितः ॥ १०२ ॥

शीर्षके य ललाटे य कण्ठे यांसद्रये भुजे ।

कूर्परे मणिभन्धे य हृदये नाभिपार्श्वके ॥ १०३ ॥

पृष्ठे यैवं प्रतिष्ठाप्य यजेत्त्राश्विदैवते ।

शिवं शक्तिं तथा रुद्रमीशं नारदमेव य ॥ १०४ ॥

वामादिनवशक्तीश्च अेता षोडश देवताः ।

नासत्यौ दस्रकश्चैव अश्विनौ द्वौ प्रकीर्तितौ ॥ १०५ ॥

अथवा मूर्ध्नि केशे य कर्णयोर्वदने तथा ।

भाङ्गुद्रये य हृदये नाभ्यामूरुयुगे तथा ॥ १०६ ॥

जानुद्रये य पदयोः पृष्ठभागे य षोडश ।

शिवश्चन्द्रश्च रुद्रः को विघ्नेशो विष्णुरेव वा ॥ १०७ ॥

श्रीश्वैव हृदये शम्भुस्तथा नाभौ प्रजापतिः ।

नागश्च नागकन्याश्च उभयोरृषिकन्यकाः ॥ १०८ ॥

पादयोश्च समुद्राश्च तीर्थाः पृष्ठे विशालतः ।

इत्येवं षोडशस्थानमष्टस्थानमथोच्यते ॥ १०९ ॥

गुड्यस्थानं ललाटश्च कर्णद्वयमनुत्तमम् ।
 असंयुग्मं च लृट्यं नाभिरित्येवमष्टकम् ॥ ११० ॥
 ब्रह्मा च ऋषयः सप्त देवताश्च प्रकीर्तिताः ।
 एत्येवं तु समुद्दिष्टं भस्मविद्भिर्मुनीश्वराः ॥ १११ ॥
 अथवा मस्तकं बाहू लृट्यं नाभिरिव च ।
 पञ्चस्थानान्यमून्यालुर्धाराणो भस्मविज्जनाः ॥ ११२ ॥
 यथासम्भवनं कुर्याद्दिशकालाद्यपेक्षया ।
 उद्धूलनेऽप्यशक्तिश्चेत्त्रिपुण्ड्रादीनि कारयेत् ॥ ११३ ॥
 त्रिनेत्रं त्रिगुणाधारं त्रिदेवजनकं शिवम् ।
 स्मरन्नमः शिवायेति ललाटे तु त्रिपुण्ड्रकम् ॥ ११४ ॥
 शशाब्ज्यां नम एत्युक्त्वा पार्श्वयोश्च त्रिपुण्ड्रकम् ।
 बीजाब्ज्यां नम एत्युक्त्वा धारयेत्तु प्रकोष्ठयोः ॥ ११५ ॥
 कुर्यादधः पितृभ्यां च उमेशाभ्यां तथोपरि ।
 भीमायेति ततः पृष्ठे शिरसः पश्चिमे तथा ॥ ११६ ॥
 एति श्रीशिवमहापुराणे प्रथमायां विधेश्वरसंछितायां भस्मधारणवर्णनं नाम चतुर्विंशोऽध्यायः ॥ १.२४ ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
 विधेश्वरसंछिता

१.२५. पञ्चविंशोऽध्यायः । रुद्राक्षमालात्म्यम् ।

सूत उवाच ।
 शौनकर्षे महाप्राज्ञ शिवरूप महापते ।
 शृणु रुद्राक्षमालात्म्यं समासात् कथयाम्यहम् ॥ १ ॥
 शिवप्रियतमो ज्ञेयो रुद्राक्षः परपावनः ।
 दर्शनात् स्पर्शनाज्जाप्यात् सर्वपापहरः स्मृतः ॥ २ ॥
 पुरा रुद्राक्षमहिमा देव्यत्रे कथितो मुने ।
 लोकीपकरणार्थाय शिवेन परमात्मना ॥ ३ ॥
 शिव उवाच ।

श्रूयतां तु मडेशानि रुद्राक्षमडिमा शिवे ।
 कथयामि तव प्रीत्या भक्तानां हितकाम्यया ॥ ४ ॥
 दिव्यवर्षसडस्राणि मडेशानि पुनः पुरा ।
 तपः प्रकुर्वतस्त्रस्तं मनः संयम्य वै मम ॥ ५ ॥
 स्वतन्त्रेण परेशेन लोकोपकृतिकारिणा ।
 लीलया परमेशानि यक्षुरुन्मीलितं मया ॥ ६ ॥
 पुटाभ्यां यारुयक्षुभ्यां पतिता जलभिन्दवः ।
 तत्राश्रुभिन्दुतो जाता वृक्षा रुद्राक्षसंज्ञकाः ॥ ७ ॥
 स्थावरत्वमनुप्राप्य भक्तानुग्रहकारणात् ।
 ते दत्ता विष्णुभक्तोभ्यश्चतुर्वर्णोभ्य एव य ॥ ८ ॥
 भूमौ गौडीदृमवांश्चके रुद्राक्षाञ्छिववल्लमान् ।
 मथुरायामयोध्यायां लङ्कायां मलये तथा ॥ ९ ॥
 सख्याद्रौ य तथा काश्यां देशेष्वन्येषु वा तथा ।
 परानसख्यपापौघभेदनाञ्छ्रुतिनोदनान् ॥ १० ॥
 ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्याः शूद्रा जाता ममाज्ञया ।
 रुद्राक्षास्ते पृथिव्यां तु तज्जातीयाः शुभाक्षकाः ॥ ११ ॥
 श्वेतरक्ताः पीतकृष्णा वर्णा ज्ञेयाः क्रमाद् भुवैः ।
 स्वजातीयं नृभिर्धार्य रुद्राक्षं वर्णतः क्रमात् ॥ १२ ॥
 वर्णैस्तु तद्वलं धार्यं भुक्तिमुक्तिद्वेषुभिः ।
 शिवभक्तैर्विशेषेण शिवयोः प्रीतये सदा ॥ १३ ॥
 धात्रीकूलप्रमाणं यच्छ्रेष्ठमेतदुदाहृतम् ।
 बहरीकूलमात्रं तु मध्यमं सम्प्रकीर्तितम् ॥ १४ ॥
 अधमं यणमात्रं स्यात् प्रङ्घियैषा परोच्यते ।
 शृणु पार्वति सुप्रीत्या भक्तानां हितकाम्यया ॥ १५ ॥
 बहरीकूलमात्रं य यत् स्यात् किल मडेश्वरि ।
 तथापि कूलदं लोके सुप्नसौभाग्र्यवर्धनम् ॥ १६ ॥
 धात्रीकूलसमं यत् स्यात् सर्वारिष्टविनाशनम् ।
 गुञ्जया सदृशं यत् स्यात् सर्वार्थकूलसाधनम् ॥ १७ ॥

यथा यथा लघुः स्याद्द्वै तथाषिकङ्कलप्रदः ।
 ऐकैकतः क्वलं प्रोक्तं दशांशैरधिकं भुषैः ॥ १८ ॥
 रुद्राक्षधारणं प्रोक्तं पापनाशनतेतवे ।
 तस्माद्य धारणीयो वै सर्वार्थसाधनो ध्रुवम् ॥ १९ ॥
 यथा य दृश्यते लोके रुद्राक्षः क्वलदः शुभः ।
 न तथा दृश्यतेऽन्या य मालिका परमेश्वरि ॥ २० ॥
 समाः स्निग्धा दृढाः स्थूलाः कण्टकैः संयुताः शुभाः ।
 रुद्राक्षाः कामदा देवि भुक्तिमुक्तिप्रदाः सदा ॥ २१ ॥
 कृमिदृष्टं छिन्नमिन्नं कण्टकैर्दानमेव य ।
 प्राणयुक्तमवृत्तं य रुद्राक्षान् षड् विवर्जयेत् ॥ २२ ॥
 स्वयमेव कृतदारं रुद्राक्षं स्याद्विडोत्तमम् ।
 यत्तु पौरुषयत्नेन कृतं तन्मध्यमं भवेत् ॥ २३ ॥
 रुद्राक्षधारणं प्रोक्तं महापातकनाशनम् ।
 रुद्रसङ्ख्याशतं धृत्वा रुद्ररूपो भवेन्नरः ॥ २४ ॥
 अेकादशशतानील धृत्वा यत्कलमाप्यते ।
 तत्कलं शक्यते नैव वक्तुं वर्षशतैरपि ॥ २५ ॥
 शतार्धेन युतैः पञ्चशतैर्वै मुकुटं मतम् ।
 रुद्राक्षैर्विरयेत्सम्यग्भक्तिमान्पुरुषो वरः ॥ २६ ॥
 त्रिभिः शतैः षष्टियुक्तैस्त्रिरावृत्त्या तथा पुनः ।
 रुद्राक्षैरुपवीतं य निर्मायाद्भक्तितत्परः ॥ २७ ॥
 शिवायां य त्रयं प्रोक्तं रुद्रक्षाणां मलेश्वरि ।
 कर्णयोः षट् य षट् यैव वामदक्षिणयोस्तथा ॥ २८ ॥
 शतमेकोत्तरं कण्ठे बाह्वोर्वै रुद्रसङ्ख्याया ।
 कूर्परुद्रयोस्तत्र मणिबन्धे तथा पुनः ॥ २९ ॥
 उपवीते त्रयं धार्यं शिवभक्तिरतैर्नरैः ।
 शेषानुर्वरितान्पञ्च सम्मितान्धारयेत्कटौ ॥ ३० ॥
 अेतत्सङ्ख्या धृता येन रुद्राक्षाः परमेश्वरि ।

तद्रूपं तु प्राणम्यं छि स्तुत्यं सर्वैर्मण्डेशवत् ॥ ३१ ॥

अेवमभूतं स्थितं ध्याने यदा कृत्वासने जनम् ।

शिवेति व्याडरंश्रैव दृष्ट्वा पापैः प्रमुच्यते ॥ ३२ ॥

शताधिकसहस्रस्य विधिरेष प्रकीर्तितः ।

तदभावे प्रकाशेऽन्यः शुभः सम्प्रोच्यते मया ॥ ३३ ॥

शिभायामेकरुद्राक्षं शिरसा त्रिंशतं वडेत् ।

पञ्चाशस्य गले दध्याद् बाहोः षोडश षोडश ॥ ३४ ॥

मणिबन्धे द्वादश द्विस्कन्धे पञ्चशतं वडेत् ।

अष्टोत्तरशतैर्मात्यमुपवीतं प्रकल्पयेत् ॥ ३५ ॥

अेवं सहस्ररुद्राक्षान्धारयेद्यो दृढव्रतः ।

तं नमन्ति सुराः सर्वे यथा रुद्रस्तथैव सः ॥ ३६ ॥

अेकं शिभायां रुद्राक्षं यत्वारिंशत्तु मस्तके ।

द्वात्रिंशत्सहस्रेशे तु वक्षस्यष्टोत्तरं शतम् ॥ ३७ ॥

अेकैकं कर्णयोः षट् षट् बाहोः षोडश षोडश ।

करयो रविमानेन द्विगुणेन मुनीश्वर ॥ ३८ ॥

सङ्ख्या प्रीतिधृता येन सोऽपि शैवजनः परः ।

शिववत्पूजनीयो छि वन्धः सर्वैरभीक्ष्णशः ॥ ३९ ॥

शिरसीशानमन्त्रेण कर्णौ तत्पुरुषेण च ।

अधोरेण गले धार्यं तेनैव हृदयेऽपि च ॥ ४० ॥

अधोरभीजमन्त्रेण करयोर्धारयेत्सुधीः ।

पञ्चदशाक्षग्रथितां वामदेवेन चोदरे ॥ ४१ ॥

पञ्चब्रह्मभिरङ्गैश्च त्रिमालां पञ्च सप्त च ।

अथ वा मूलमन्त्रेण सर्वाङ्गान्स्तु धारयेत् ॥ ४२ ॥

मधं मांसं तु लशुनं पलाण्डुं शिग्रुमेव च ।

श्लेष्मान्तकं विद्वुराळं भक्षणे वर्जयेत्ततः ॥ ४३ ॥

वलक्षं रुद्राक्षं द्विजतनुभिरिषेडं विडितं

सुरक्तं क्षत्राणां प्रमुदितमुमे पीतमसकृत् ।

ततो वैश्यैर्धार्यं प्रतिदिवसभावश्यकमखे

तथा कृष्णं शूद्रैः श्रुतिगदितमार्गोऽयमगजे ॥ ४४ ॥

वार्णा वनी गृह्यतीर्नियमेन दध्या-

देतद्रुस्यपरमो न छि जातु तिष्ठेत् ।

रुद्राक्षधाराणामिदं सुकृतैश्च लभ्यं

त्यक्तवेदमेतदभिलान्नरकान् प्रयान्ति ॥ ४५ ॥

आद्यावामलकास्ततो लघुतरा

रुगणास्ततः कण्टकैः

सन्दृष्टाः कृमिभिस्तनूपकरण-

स्थिद्रेण ङीनास्तथा ।

धार्या नैव शुभेप्सुभिश्चाणकवद्

रुद्राक्षमप्यन्ततो

रुद्राक्षो मम लिङ्गमङ्गलमुमे

सूक्ष्मं प्रशस्तं सदा ॥ ४६ ॥

सर्वाश्रमाणां वार्णानां स्त्रीशूद्राणां शिवाज्ञया ।

धार्याः सदैव रुद्राक्षा यतीनां प्रणवेन छि ॥ ४७ ॥

द्विवा भिन्नद्रात्रिकृतै रात्रौ भिन्नद्विवाकृतैः ।

प्रातर्मध्याह्नसायाह्ने मुख्यते सर्वपातकैः ॥ ४८ ॥

ये त्रिपुण्ड्रधरा लोके जटाधारिण एव ये ।

ये रुद्राक्षधरास्ते वै यमलोकं प्रयान्ति न ॥ ४९ ॥

रुद्राक्षमेकं शिरसा भिभर्ति

तथा त्रिपुण्ड्रं च ललाटमध्ये ।

पञ्चाक्षरं ये छि जपन्ति मन्त्रं

पूजया भवद्भिः षलु ते छि साधवः ॥ ५० ॥

यस्याङ्गे नास्ति रुद्राक्षस्त्रिपुण्ड्रं भालपट्टके ।

मुषे पञ्चाक्षरं नास्ति तमानय यमालयम् ॥ ५१ ॥

ज्ञात्वा ज्ञात्वा तत्रभावं भस्मरुद्राक्षधारिणः ।

ते पूजयाः सर्वदास्माकं नो नेतव्याः कदाचन ॥ ५२ ॥

अेवमाज्ञापयामास कालोऽपि निजकिङ्करान् ।

तथेति मत्वा ते सर्वे तूष्णीमासन्सुविस्मिताः ॥ ५३ ॥

अत एव महादेवि रुद्राक्षोऽप्यधनाशनः ।
 तद्भरो मत्प्रियः शुद्धोऽत्यधवानपि पार्वति ॥ ५४ ॥
 उस्ते बाळी तथा मूर्ध्नि रुद्राक्षं धारयेत्तु यः ।
 अवध्यः सर्वभूतानां रुद्ररूपी चरेद्भुवि ॥ ५५ ॥
 सुरासुराणां सर्वेषां वन्दनीयः सदा स वै ।
 पूजनीयो हि दृष्टस्य पापला य यथा शिवः ॥ ५६ ॥
 ध्यानज्ञानावमुक्तोऽपि रुद्राक्षं धारयेत्तु यः ।
 सर्वपापविनिर्मुक्तः स याति परमां गतिम् ॥ ५७ ॥
 रुद्राक्षेण जपमन्त्रं पुण्यं कोटिगुणं भवेत् ।
 दशकोटिगुणं पुण्यं धारणात्त्वलभते नरः ॥ ५८ ॥
 यावत्कालं हि जिवस्य शरीरस्थो भवेत्स वै ।
 तावत्कालं स्वल्पमृत्युर्न तं देवि विबाधते ॥ ५९ ॥
 त्रिपुण्ड्रेण य संयुक्तं रुद्राक्षाविलसाङ्गकम् ।
 मृत्युञ्जयं जपन्तं य दृष्ट्वा रुद्रहलं लभेत् ॥ ६० ॥
 पञ्चदेवप्रियश्चैव सर्वदेवप्रियस्तथा ।
 सर्वमन्त्राञ्जपेद्भक्तो रुद्राक्षमालया प्रिये ॥ ६१ ॥
 विष्णुवादिदेवभक्ताश्च धारयेयुर्न संशयः ।
 रुद्रभक्तो विशेषेण रुद्राक्षान्धारयेत्सदा ॥ ६२ ॥
 रुद्राक्षा विविधाः प्रोक्तास्तेषां भेदान् वदाम्यहम् ।
 शृणु पार्वति सद्भक्त्या भुक्तिमुक्तिफलप्रदान् ॥ ६३ ॥
 अेकवक्त्रः शिवः साक्षाद्भुक्तिमुक्तिफलप्रदः ।
 तस्य दर्शनमात्रेण ब्रह्मलत्यां व्यपोडति ॥ ६४ ॥
 यत्र सम्पूजितस्तत्र लक्ष्मीर्दूरतरा नहि ।
 नश्यन्त्युपद्रवाः सर्वे सर्वकामा भवन्ति हि ॥ ६५ ॥
 द्विवक्त्रो देवदेवेशः सर्वकामफलप्रदः ।
 विशेषतः स रुद्राक्षो गोवधं नाशयेद् द्रुतम् ॥ ६६ ॥
 त्रिवक्त्रो यो हि रुद्राक्षः साक्षात्साधनदः सदा ।
 तत्प्रभावाद्भवेयुर्वै विधाः सर्वाः प्रतिष्ठिताः ॥ ६७ ॥

यतुर्वङ्गः स्वयं ब्रह्मा नरुत्त्यां व्यपोडति ।
 दर्शनात् स्पर्शनात् सद्यश्चतुर्वर्गकृत्वप्रदः ॥ ६८ ॥
 पञ्चवङ्गः स्वयं रुद्रः कालाग्निनामतः प्रभुः ।
 सर्वभुक्तिप्रदश्चैव सर्वकामकृत्वप्रदः ॥ ६९ ॥
 अगम्यागमनं पापमलक्ष्यस्य य भक्षायाम् ।
 धत्यादिसर्वपापानि पञ्चवङ्गो व्यपोडति ॥ ७० ॥
 षड्वङ्गः कार्तिकेयस्तु धारणाद् दक्षिणे भुजे ।
 ब्रह्महत्यादिकैः पापैर्मुच्यते नात्र संशयः ॥ ७१ ॥
 सप्तवङ्गो मलेशानि ज्यनङ्गो नाम नामतः ।
 धारणात्तस्य देवेशि दरिद्रोऽपीश्वरो भवेत् ॥ ७२ ॥
 रुद्राक्षश्चाष्टवङ्गश्च वसुमूर्तिश्च भैरवः ।
 धारणात्तस्य पूर्णायुर्भूतो भवति शूलभृत् ॥ ७३ ॥
 भैरवो नववङ्गश्च कपिलश्च मुनिः स्मृतः ।
 दुर्गा वा तदधिष्ठात्री नववृषा मलेश्वरी ॥ ७४ ॥
 तं धारयेद्भ्रामहस्ते रुद्राक्षं भक्तितत्परः ।
 सर्वेश्वरो भवेन्नूनं मम तुल्यो न संशयः ॥ ७५ ॥
 दशवङ्गो मलेशानि स्वयं देवो जनार्दनः ।
 धारणात्तस्य देवेशि सर्वाङ्गामानवाप्नुयात् ॥ ७६ ॥
 ऐकादशमुष्णो यस्तु रुद्राक्षः परमेश्वरि ।
 स रुद्रो धारणात्तस्य सर्वत्र विजयी भवेत् ॥ ७७ ॥
 द्वादशास्यं तु रुद्राक्षं धारयेत् केशदेशके ।
 आदित्याश्चैव ते सर्वे द्वादशैव स्थितास्तथा ॥ ७८ ॥
 त्रयोदशमुष्णो विश्वेदेवस्तद्धारणात्तरः ।
 सर्वाङ्गामानवाप्नोति सौभाग्यं मङ्गलं लभेत् ॥ ७९ ॥
 यतुर्दशमुष्णो यो हि रुद्राक्षः परमः शिवः ।
 धारयेन्मूर्ध्नि तं भक्त्या सर्वपापं प्राणश्रयति ॥ ८० ॥
 धति रुद्राक्षभेदा हि प्रोक्ता वै भुवभेदतः ।

तत्तन्मन्त्राञ्छृणु प्रीत्या ङ्माश्रैवेश्वरात्मजे ॥ ८१ ॥

ॐ ह्रीं नमः १ ॐ नमः २ ॐ क्लीं नमः ३ ॐ ह्रीं नमः ४

ॐ ह्रीं नमः ५ ॐ ह्रीं हुं नमः ६ ॐ हुं नमः ७ ॐ हुं नमः ८

ॐ ह्रीं हुं नमः ९ ॐ ह्रीं नमः १०

ॐ ह्रीं हुं नमः ११ ॐ कौं क्षौं रौं नमः १२

ॐ ह्रीं नमः १३ ॐ नमः १४

भक्तिश्रद्धायुतश्चैव सर्वकामार्थसिद्धये ।

रुद्राक्षान्धारयेन्मन्त्रैर्देवि आलस्यवर्जितः ॥ ८२ ॥

विना मन्त्रेण ङो धत्ते रुद्राक्षं भुवि मानवः ।

स याति नरकं घोरं यावद्विन्द्राश्चतुर्दश ॥ ८३ ॥

रुद्राक्षमालिनं दृष्ट्वा भूतप्रेतपिशाचकाः ।

डाडिनी शाडिनी यैव ये यान्ये द्रोडकारकाः ॥ ८४ ॥

कृत्रिमं यैव यत्किञ्चिदभियारादिकं य यत् ।

तत्सर्वं दूरतो याति दृष्ट्वा शङ्कितविग्रहम् ॥ ८५ ॥

रुद्राक्षमालिनं दृष्ट्वा शिवो विषणुः प्रसीदति ।

देवी गणपतिः सूर्यः सुराश्चान्येऽपि पार्वति ॥ ८६ ॥

अेवं ज्ञात्वा तु माहात्म्यं रुद्राक्षस्य मહેश्वरि ।

सम्यग्धार्याः समन्त्राश्च भक्त्या धर्मविवृद्धये ॥ ८७ ॥

धृत्युक्तं गिरिजाग्रे ङि शिवेन परमात्मना ।

भस्मरुद्राक्षमाहात्म्यं भुक्तिमुक्तिफलप्रदम् ॥ ८८ ॥

शिवस्यातिप्रियौ ज्ञेयौ भस्मरुद्राक्षधारिणौ ।

तद्धारणप्रभावाद्धि भुक्तिमुक्तिर्न संशयः ॥ ८९ ॥

भस्मरुद्राक्षधारी यः शिवभक्तः स उच्यते ।

पञ्चाक्षरजपासक्तः परिपूर्णाश्च सन्भुजे ॥ ९० ॥

विना भस्मत्रिपुण्ड्रेण विना रुद्राक्षमालया ।

पूजितोऽपि मडादेवो नाभीष्टफलदायकः ॥ ९१ ॥

तत्सर्वं य समाख्यातं यत्पृष्टं ङि मुनीश्वर ।

भस्मरुद्राक्षमाहात्म्यं सर्वकामसमृद्धिदम् ॥ ९२ ॥

अेतधः शृणुयान्नित्यं माडात्थं परमं शुभम् ।
रुद्राक्षभस्मनोर्भक्त्या सर्वाङ्गामानवाप्नुयात् ॥ ८३ ॥

एड सर्वसुषुं भुक्त्वा पुत्रपौत्रादिसंयुतः ।
लभेत्परत्र सन्भोक्षं शिवस्यातिप्रियो भवेत् ॥ ८४ ॥

विद्येश्वरसंछितेयं कथिता वो मुनीश्वराः ।
सर्वसिद्धिप्रदा नित्यं मुक्तिदा शिवशासनात् ॥ ८५ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे प्रथमायां विद्येश्वरसंछितायां साध्यसाधनभाएते रुद्राक्षमहात्त्यवर्णनं नाम
पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ १.२५ ॥

॥ समाप्तेयं प्रथमा विद्येश्वरसंछिता ॥

——
Shri Shiva Mahapurānam 1 vidyeshvarasaMhitA
pdf was typeset on January 31, 2026

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

